

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

HEART'S
COVE HOTTIES:
BOOK FOUR

DIRTY LITTLE MIDLIFE DISASTER LILIAN MONROE

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

KIRLI KÜÇÜK ORTA YAŞ KRİZİ

HEART'S COVE HOTTIES

KİTAP 4

LILIAN MONROE

İÇİNDEKİLER

Ücretsiz Romanlar

1. [Trina](#)
2. [Trina](#)
3. [Candice](#)
4. [Mac](#)
5. [Trina](#)
6. [Trina](#)
7. [Mac](#)
8. [Trina](#)
9. [Trina](#)
10. [Jen](#)
11. [Fiona](#)
12. [Mac](#)
13. [Trina](#)
14. [Trina](#)
15. [Trina](#)
16. [Mac](#)
17. [Trina](#)
18. [Trina](#)
19. [Trina](#)
20. [Mac](#)
21. [Trina](#)
22. [Mac](#)
23. [Jen](#)
24. [Trina](#)
25. [Mac](#)
26. [Trina](#)
27. [Trina](#)
28. [Mac](#)

29. [Trina](#)

30. [Trina](#)

31. [Mac](#)

32. [Trina](#)

33. [Fiona](#)

34. [Trina](#)

35. [Mac](#)

36. [Trina](#)

37. [Jen](#)

38. [Trina](#)

[Epilog Jen](#)

[Yazar Hakkında Lilian](#)

[Monroe'nun Diğer](#)

[Eserleri](#)

Telif hakkı © 2021 Lilian Monroe Tüm hakları saklıdır.

2. Baskı 2023

Bu kitabın hiçbir bölümü, yazarının önceden yazılı izni olmadan, herhangi bir şekilde veya herhangi bir araçla çoğaltılamaz veya aktarılamaz. Ancak, incelemelerin amacı için kullanılan kısa alıntılar bu kuralın dışındadır.

Gerçek kişiler, yaşayan veya ölmüş kişiler, yerler veya olaylarla benzerlik tamamen tesadüfidir.

Kapak tasarımı: Qamber Designs

Düzenleme: Shavonne Clarke

Düzeltilme: Jane Beyer

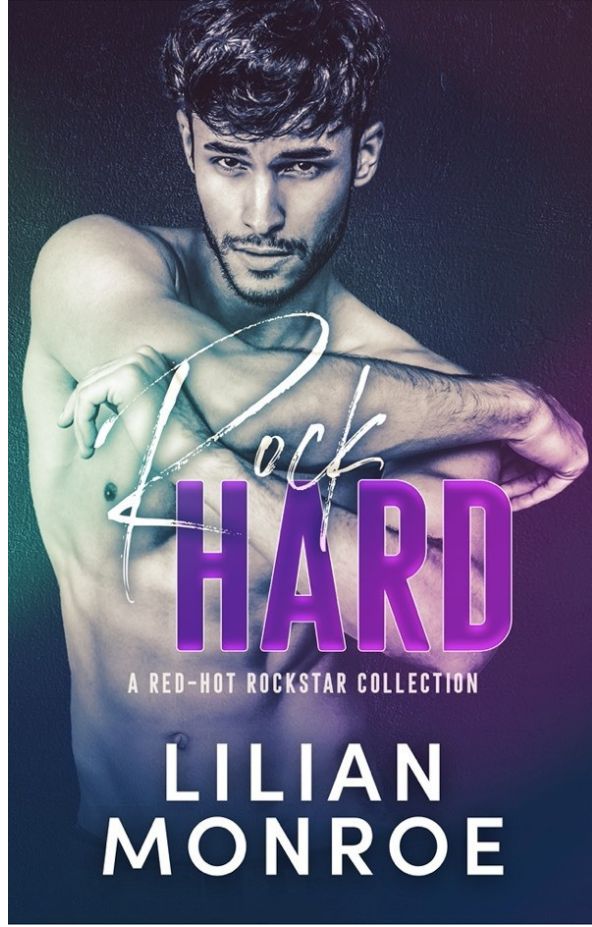
Yayıncı: Method and Madness Publishing PTY LTD PO Box

168 Subiaco, WA, Avustralya 6008

E-kitap ISBN: 978-1-922986-53-5

ÜÇ KİTABIN DOĞRUDAN POSTA KUTUNUZA GELMESİNİ İSTER MİSİNİZ?
SATILAMAYACAK KADAR ATEŞLİ ÜÇ ROCK YILDIZI ROMANINA NE DERSİNİZ?

ROCK HARD SERİSİNİN TAMAMINI ALIN:
WWW.LILIANMONROE.COM/ROCKHARD

BİR TRINA

Oturma odamda bir kedi var.

Avuç içlerimi gözlerime bastırırsam da, bu tüylü küçük yaratık ortadan kaybolmuyor, zihnimdeki son uyku kalıntıları da yok olsa bile, bu da demek oluyor ki... Evet. Oturma odasında kesinlikle bir kedi var.

"Neden oturma odasında bir kedi var?"

Annem, geçici olarak kiraladığımız açık plan evimizin yemek masasının üzerinde uzanan gazeteden başını kaldırır ve elinde bir fincan kahve tutar. Pixie kesim saçları çoğunlukla gümüşü renktedir ve *yataktan yeni kalkmış gibi* şık bir şekilde her yöne dağılmıştır. Mor çerçeveli okuma gözlükleri burnunun ucunda durur ve benim bakışlarımla karşılaştığında gözleri baykuş gibi görünür. Annem gözlerini kırptırır, sonra başını eğip kaşlarını çatıyor. Sonra gülümsüyor. "Oh, Bay Fuzzles'ı mı kastediyorsun?"

Sabır, senin adın Trina. "Evet anne, Bay Fuzzles. Neden evde?"

"Dün gece sen dışarıdayken geldi." Elini salladı ve gözleri tekrar gazeteye döndü. "Bu sabah onu veterinerine götüreceğim."

Durup, devam etmesini bekledim. Devam etmediğinde, boğazımı temizledim. "Peki veterinerden sonra? Onu nereye götüreceksin?"

Küçük, yumuşak kollar belimi sarıyor. "Onu alabilir miyiz? Lütfen anne?" Dokuz yaşındaki oğlum Toby, geniş, ela gözleriyle bana bakıyor. "Çok zayıf. Arka kapıda çok yüksek sesle miyavlıyordu ve Nana ona yemek verebileceğimizi söyledi. Biz de onu içeri aldık ve ton balığı verdik. *Hepsini* yedi. Bütün konserveyi. Ve çok su da içti. Biz de markete gidip kedi maması aldık, *onu* da yedi. Sonra gitmek istemedi. Sanırım bizi seviyor."

Burnumun köprüsünü sıkma isteğine direniyorum. "Sen onu besledin Toby, tabii ki seni seviyor. O bir kedi." Oğlum tekrar belimi sıkarken, elim onun ipeksi saçlarının üzerinde kayıyor ve o büyük, yeşil-kahverengi gözlerini bana kırıştırıyor. İnancımın sarsıldığını hissediyorum, bu yüzden tekrar kediye bakıyorum.

Aslında daha çok bir yavru kedi. Altında eski bir havlu olan çamaşır sepetinde, minicik bir top gibi kıvrılmış, küçük gözleri kapalı, pençeleriyle kumaşın kıvrımlarını yoğuruyor. Pençelerinin uçları ve alnındaki elmas şeklindeki leke dışında, vücudunun çoğu siyah tüylerle kaplı. Gerçekten çok zayıf.

Toby başını koluma yasladı. "Lütfen anne? Katie ve ben ona bakarız."

"Katie ve ben," diye dalgın dalgın düzeltiyorum, elim hala Toby'nin saçlarını okşuyor. Kahvesini yudumlayan anneme bakıyorum. Gözlerimi kısıyorum. "Çocuklara kediye alabileceklerini söyledin mi?"

"Hmm?" Annem gazeteden başını kaldırıyor, sanki neden bahsettiğimi hiç bilmiyormuş gibi. Sanki son beş dakikadır kediye konuşmamışız gibi.

Çenemi indiririm. "Anne."

"Neden kahve almıyorsun Katrina? Dolu bir demlik var. Ve bana akşamını anlat! Neredeyse gece yarısı eve geldin. Sanırım eğlenmişsindir?"

"Sorun yoktu," diyorum, kedi konusunda yenilgiyi kabul ederek. Toby'nin kucağından kurtulup kahve makinesine doğru yöneliyorum. Dün gece içtiğim üç dört içkinin son kalıntıları vücudumdan atıldıktan sonra, biraz kafein aldıktan sonra kuralları koyacağım. Geç saatlere kadar dışarıda kalmamam gerektiğini bilmeliydim.

"Eve taksiyle geldiğini fark ettim," diyor annem, ben karşısına otururken gözleri hala gazetede. "Bay Fuzzles'ı veterinerine götürmek için arabaya ihtiyacım olacak."

"Dün gece birkaç içki içtim," diye açıklıyorum. "Araba kullanmak güvenli gelmedi. Giyinir giyinmez arabayı alacağım."

Annem başını sallar, tam o sırada yedi yaşındaki kızım Katie odaya koşarak girer. Bana doğru koşar, sonra parke zeminde kayarak durur, ellerini kalbinin üzerinde birleştirir. "Onu tutabilir miyiz? *Lütfen* anne? Lütfen?" Bana gözlerini kırpar, gözleri Toby'ninkinden daha yeşil

ama aynı derecede etkileyici. "Bay Fuzzles'ı her gün besleyeceğim ve yürüyüşe çıkaracağım."

"Kediler yürüyüşe çıkmaz, Katie." Toby gözlerini devirir. "Kum kutusunu temizlemen gerekecek. Orada çişini ve kakasını yapacak."

Kızımın burnunda küçük bir kırısklık belirir, ama bir saniye sonra onu düzeltir. "Onun kum kutusunu temizleyeceğim," der Katie, sanki kendini kılıca atacağına yemin eder gibi ciddi bir şekilde, kirpikleri hala bana doğru çırpınıyor. "Lütfen, anne?"

Şu anda ihtiyacım olan son şey yeni bir kedi. Annem ve ben birkaç hafta önce Heart's Cove'a taşındık ve mükemmel kocamın aslında o kadar da mükemmel olmadığını anladıktan sonra hayatımı yeniden kurmaya çalışıyorum. Bir evcil hayvan sadece daha fazla fatura ve sorumluluk anlamına gelir.

Boşanma sürecinde olan, işi olmayan ve biraz istikrara ihtiyaç duyan bir kadın için, faturalar ve sorumluluklar zaten yeterince fazla. Daha fazlasını eklemek istemiyorum.

"Bay Fuzzles'ın zaten bir sahibi olabilir," diyerek zaman kazanmaya çalışıyorum.

"Tasması yok," diye annem yardımsever bir şekilde araya giriyor. "Ama onu veterinerine götürdüğümüzde mikroçip olup olmadığını kontrol ederiz."

Telefonum çalışıyor. Çocuklarımla umut dolu bakışlarından utanmadan kaçınarak ekrana bakıyorum ve e-posta bildirimini okuduğumda şaşırtıcı bir şekilde... hiçbir şey hissetmiyorum. Avukatımdan gelmiş. Görünüşe göre boşanmam artık yakın değil. Kevin sonunda belgeleri imzalamış.

Kalbim kırılmalı, değil mi? Ya da en azından rahatlamalıyım? *Bir şeyler* hissetmeliyim.

Şu anda tek hissettiğim, lanet olası kediye duyduğum sinir. *Bu da* neyin nesi?

Telefonumu ters çeviriyorum ve Toby yaklaşıyor, birkaç saniyede bir yüzüme bakıyor. Kediye almak istiyor. Hayır, kediye almak için *çaresizce uğraşıyor*. Katie yanımda adeta titriyor ve annem hiçbir şey umurunda değilmiş gibi gazeteyi karıştırıyor, ama başı bana doğru eğik. Dinliyor.

Yakında evleneceğim—hayır, artık eski kocamın bir ilişkisi olduğunu öğrendiğimden beri hayatım uzun bir düşüşe geçti. Önce evliliğim dağıldı. Sonra boşanma, hayatımı değiştiren korkutucu bir gerçeklik haline geldi. Taşınmak zorunda kaldım.

kırk iki yaşında genç bir anne oldum. Sonunda, kız kardeşim Candice'in evi yandı, ben de bir ailevi acil durumdan diğerine geçtim. Heart's Cove'a taşınmak yeni bir başlangıç olacaktı, ama hala işlerin kolaylaşmasını bekliyorum.

Şimdi buradayım, evliliğim, evim ve işim yok... Ve bir kedim var.

Katie bir ayağından diğerine atlayarak, yeşil-altın rengi gözlerinin üzerinde kaşlarını kaldırdı. "Anne?"

Bakın, kedileri sevmiyorum değil. Sadece başıma başka bir şeyin daha gelmesini istemiyorum. Sürprizleri sevmiyorum. Şu anda değil. Son sürpriz, sevgili kocamın uzun süredir bir metresi olduğunu öğrenmek olduğu için. Şu anda ihtiyacım olan şey istikrar. Rutin. Güzel, güvenli *bir sıkıntı*.

"Düşüneceğim," dişlerimi sıkarak söylüyorum, sözler dudaklarımdan çıkar çıkmaz pişman oluyorum.

Kızım çığlık atarak boynuma sarılır. Kahvemi kendime dökmeden masaya koyacak zamanım bile olmaz ki, Toby yanıma gelir, yanağını yanağıma dayayarak bana sıkıca sarılır. Çocuklarım beni boğuyor ve ne olursa olsun, çoktan kaybettim. Kediye alıyoruz.

Çocuklarım benden uzaklaşıp minik bir miyavlama sesiyle kedinin kutusuna koşarken, "Giyiniyorum ve arabayı alacağım" diyorum.

Hastalıklar, solucanlar ve sokak hayvanları hakkında bir şey söyleyemeden, Toby kutuya uzanır ve çenesinin altına küçük siyah tüy yumağını sokar. Katie narin eliyle uzanır ve parmağını kedinin vücudunda gezdirir. Kedi sevimli bir mırıldanmaya başlar.

Mor gözlüklerinin üstünden bana bakan anneme bir bakış atıyorum, sonra omuz silkiyorum. Gazeteyi katlayıp yanağımı okşuyor. "O kedi arka kapıda görüldüğü andan itibaren, bu savaşı asla kazanamayacaktık. Kabullenmek en iyisi, Trina."

İç çekerek çocuklara bir kez daha bakıp üst kata çıkıp giyinmeye gidiyorum.

Taksi beni Cedar Grove'un önüne bırakır. Cedar Grove, Heart's Cove'u en yakın havalimanına bağlayan yolda, bir eczane ve berber dükkanının yanındaki alışveriş merkezinin bir ucunda yer alan küçük bir bardır. Şehir sınırlarının hemen dışındadır. Ulaşım açısından yeterince yakındır, ama dün gece tanıdığım kimseye rastlamayacağım kadar da uzaktır. Kız kardeşim Candice ve neşeli arkadaş grubu gibi.

Şoföre ödemeyi yapıp arabadan indiğimde, gözlerim dün gece burada bıraktığım arabaya kayıyor. Dürüst olmak gerekirse, paslı bir hurda yığını, ama Heart's Cove'da bir iş bulana kadar bütçem kısıtlı. Boşanma nedeniyle bir ödeme alacağım - eski kocam, evliyken büyük başarılar elde eden başarılı bir sanatçıydı - ama bu parayı dikkatli bir şekilde harcamam gerekecek. Çocuklarımın şu anda akıllı davranmam gerekiyor ve yeni bir araba almak öncelikli bir ihtiyaç gibi görünmüyor. Araba hurdaliğından çıkmış gibi görünse bile.

Cedar Grove'a bakıyorum.

Yanaklarım kızarıyor.

Dün gece, birkaç hafta önce bana motosikletiyle gezintiye çıkarmaya söz veren yakışıklı, seksi yabancı Mac'i görmek umuduyla buraya geldim. Otoparkta bir Harley gördüm ve çaresiz, boşanmış, kırk iki yaşında bir kadın olarak dün gece ona atlamak için sabırsızlanıyordum.

Ama Mac orada değildi. Otoparktaki motosiklet başka birine aitti.

Belki de bu, gizli bir lütuftu. Dün gece aptalca bir şey yapacak kadar yalnızdım.

Barda berbat bir beyaz şarap içiyordum, ta ki Harley Davidson tişörtlü huysuz, beyaz saçlı yaşlı bir adam bana acıyıp bilardo oynamaya davet edene kadar. On yıllardır evinden uzakta yaşamış olmanın yumuşattığı İskoç aksanı vardı ve bana hem tatlı hem de küstah bir şekilde "bebek" diye seslendi.

Ben de bilardo oynadım.

Tüm bu süre boyunca, Mac'in adı dilimin ucundaydı. Tek yapmam gereken ona sormaktı. Harley seven eski bilardo partnerim Hamish, muhtemelen bana Mac'in telefon numarasını verebilirdi. Mac, tek yapmam gerekenin Grove'a gidip onu sormak olduğunu söylemişti. Hamish'in Cedar Grove'un sahibi olduğunu öğrendiğimde, Mac'in adı neredeyse

ağızımdan çıkacaktı, ama bu his geçene kadar dudaklarımı sıkıca kapattım.

Yani, bu kadar çaresiz miydim?

Belki de onun adını yüksek sesle söylemeye cesaret edemedim, ya da belki de evcil hayvan isimlerine düşkün yaşlı bir İskoç motorcu ile bılardo oynamaktan çok keyif aldığım içindi, ama Mac ile tekrar görüşmeme gerek olmadığına karar verdim. *Hiçbir* erkekle görüşmeme gerek yoktu. Tek istediğim, her şeyden uzak bir akşam geçirmektir. Hayatımın karmaşasından uzak.

İlk maçın sonunda (bu arada, oldukça dramatik bir şekilde kaybettim) cin tonik içmeye başladım. Dördüncü içkimi sipariş ettiğimde, sabah arabamı almaya geri geleceğimi biliyordum.

Ve işte buradayım.

Cedar Grove karanlık, büyük ahşap kapıları sıkıca kapalı. Saat daha sabah sekiz bile olmamış, açık olduğunu sanmıyorum. Bu saatte içki içmeye girecek değilim tabii. Kafamı sallayarak arabama doğru yürüyorum. Dün gece eğlenceliydi, ama bunu alışkanlık haline getirmeyeceğim. Bakmam gereken çocuklarım var. Bana ihtiyacı olan bir annem var.

Ve görünüşe göre bir kedi yavrusu.

Anahtarlığımla arabanın kapılarını açarken, son birkaç adımla mesafeyi kapatınca kaşlarımı çattım. Başımı gökyüzüne doğru eğip uzun bir nefes aldım. Harika. *Harika*, gerçekten *harika*.

Sürücü tarafındaki ön lastik patlamış. Eğilip, nedenini sorma, lastiği dürttüm, sonra tekrar doğrulup telefonumu aldım. Bu halde araba kullanamam.

Görünüşe göre annemin veteriner ziyareti beklemek zorunda kalacak ve çocuklarım birkaç saat daha Bay Fuzzles'ın vücudundaki solucan ve parazitlerle enfekte olacaklar.

"Her şey yolunda mı?" tanıdık, geniş aksanlı bir ses soruyor. Hamish, Grove'un yanındaki berber dükkanından çıkıyor, gri sakalı düzgün ve bakımlı görünüyor, bana doğru büyük adımlarla geliyor. Koyu renk kot pantolon, eski püskü siyah tişörtün üzerine deri yelek ve motosiklet botları giymiş. Dost canlısı, yaşlı bir motosikletçi gibi havalı görünüyor.

"Lastik patladı," diye bağıryorum, sorunlu tekerleği işaret ederek. "Bir çivi falan ezmiş olmalıyım." Ya da bu çöp yığınının tekerlekleri.

Araba emekliye ayrılmaya hazır olduğuna karar verdi. Ya da evren, başıma başka bir sorun daha açılması gerektiğine karar verdi.

Hey, boşanman için tebrikler! İşte bir fatura daha.

"Oğlumu arayacağım. Kriko ile hemen buraya gelir." Hamish telefonu elinde tutuyor.

"Sorun değil Hamish, sigortam var. Onları arayıp çekici falan çağırabilirim."

Hamish eliyle beni uzaklaştırıyor ve telefonuna konuşuyor. "Oğlum. Burada lastiği patlamış güzel bir bayan var. Mm-hmm. Grove'da. İyi." Telefonu kapatıyor ve bana bakıyor. "Beş dakika içinde burada olacak."

"Gerçekten, gerek yok Hamish, ben..."

"Lastiğini hemen değiştiririz. Yedek lastiğin var mı?"

"Şey..." Dudaklarımı ısırıp bagaja bakıyorum. "Belki?"

Hamish homurdanır. "Öncelikle sana bir yedek lastik bulmalıyız, sonra da genel olarak daha güvenilir bir araba. Sonra da sana bilardo oynamayı öğretmeliyiz."

Dudaklarımdan şaşkın bir kahkaha dökülür. "O kadar da kötü değildim!"

O sadece bana bakarak beni sakinleştirir, bu da beni daha çok güldürür.

"Öyle değildim! Sana ayak uyduruyordum. Üçüncü oyunu neredeyse kazanıyordum."

"Bebeğim, o oyunu sana kazanmana izin verdim. Sonra sen gidip siyah topu deliğe sokarak her şeyi mahvettin." Başparmaklarını kot pantolonuna takıp çenesini bagaja doğru salladı. "Şunu açar mısın?"

Hamish eğilip, bagajın altında hiç fark etmediğim küçük bir etiketi çekerek açtığında, ben de tıklayarak açtım. İkimiz de yedek lastiğin olması gereken boş alana baktık. Dudaklarımı ısırdım. Hamish homurdandı.

"Hamish, gerçekten bir çekici çağırmalıyım."

Bu sefer Hamish beni tamamen görmezden gelir ve yolun, muhtemelen oğlunun geleceği yönü olan tarafa bakar.

İç çekerek telefonumu çıkarır ve annemi ararım. "Evet, anne? Arabamın lastiği patladı."

"Oh hayır! Bu nasıl oldu?" Telefonda sevimli bir miyavlama sesi duyuluyor ve ben de onun da Bay Fuzzles'a aşık olup

beni onu tutmaya ikna etmek için çocuklarımı kullanmış mı diye merak ediyorum. Ondan bunu yapacağını hiç sanmıyorum.

"Nasıl oldu bilmiyorum ama tamir ettirmek için bir süre ortalıkta olmayacağım. Candice'den seni veterinerine götürmesini isteyebilir misin?" Motor sesi dikkatimi yola çekti, devasa bir kamyonet park yerine giriyordu. "Kapatmam gerek."

"Tamam tatlım. Bir şeye ihtiyacın olursa beni ara. *Kim bu sevimli kedicik...*" Kamyonet yakındaki bir park yerine girerken telefonu kapattı ve midem bir anda ayaklarımın dibine düştü.

Çünkü Hamish'in oğlu, beni bu patlak lastikten kurtarmaya gelen adam?

Evet. O seksi, ateşli Mac ve beni yiyip bitirmek istercesine bakıyor.

İKİ TRINA

"YENİDEN BULUŞTUK." Mac, kalçasını kullanarak kapıyı kapatırken bana milyon dolarlık bir gülümseme atıyor ve gözleri üzerimdeyken kamyonetin kasasına doğru yöneliyor.

"Merhaba, Mac." Konuşmayı başardığım için kendimi zihinsel olarak tebrik ettim.

Şu anda çıtam bu kadar düşük.

Onun hareketlerini izlerken ağızım sulanıyor. Koyu çikolata rengi saçları hala uykudan dolayı dağınık, ama seksi, yetişkin bir erkeğe yakışır şekilde. Çenesinde hala iki günlük sakal var, koyu kahverengi ve gümüş rengi karışık.

Gözleri soluk kahverengi, neredeyse altın rengi ve sözlerime parılıyor. "Sen de benim adımları hatırladın." Dolgun dudaklarının köşesi yukarı doğru kıvrılıyor. "Ben de beni tamamen unuttuğumu sanıyordum."

"Trina ile tanıştın mı?" diye soruyor Hamish.

"Kısaca." Mac'in gözlerinin köşeleri kırışır, gözleri dudaklarının kıvrımından daha parlak bir gülümsemeyle ışıltır... ve ben kızarmaya başlarım. Çok. Olamaz.

"Ama bana adını söylemedi." Güneş, erkeksi yüz hatlarına vururken başını yana eğiyor. "Trina." Dudakları adımları şekillendiriyor, tadını çıkarıyor ve içimden sıcak bir şey akıyor, uyluklarımın arasına yerleşiyor.

Bu kötü. Çok, çok kötü.

Gözlerimi arabamın patlak lastiğine dikip başka yere bakıyorum. "Yardıma geldiğin için teşekkürler. Gerçekten gerek yoktu."

"Kesinlikle yapması gerekiyordu," diye araya girer Hamish, Mac yedek lastiği çıkarırken kamyonetin kasasından bir krikoyu alır.

Mac babasına gülümser. "Babam zıpla derse, ben ne kadar yükseğe zıplayacağımı sorarım."

Onlara titrek bir gülümseme atıyorum, umarım kendimi hissettiğim kadar kötü görünmüyordumdur.

Sonra, perşembe sabahı saat sekizde göreceğimi hiç düşünmediğim bir gösteri başlar. İki adam krikoyu kurar ve

arabayı kaldırmaya başlarlar ve gözlerim Mac'in hareketlerine takılır. Krikoyu çevirirken tişörtü geniş omuzlarına yapışır. Eğildiğinde belinin alt kısmındaki küçük bir deri şeridi görünür. Koyu kahverengi ve dağınık saçları sabah güneşinde kırmızı ve altın rengi parlar.

Ve elleri... ah, elleri. Bir süre sonra başka yere bakmak zorunda kalıyorum çünkü o ellerin çalışmasını izlemek kesinlikle uygunsuz geliyor. Uzun, becerikli parmaklar. Sert, erkeksi tendonlar. Çevik hareketler. Çalışırken ön kollarındaki kaslar kasılır ve gevşer. Şişkin pazılarına son bir kez bakıp, gözlerimi ondan ayırıyorum ve kaldırımındaki bir çatlağı inceliyorum.

Nabzımın yavaşlaması birkaç uzun dakika sürüyor.

Onlar sadece *eller*, Tanrı aşkına. Neden onları görünce vücudum ısınır ve kızarır?

Yeni bir vibratör almalıyım. Bu iş çığırından çıkmadan kendimi toparlamalıyım... *Hayır! Eller hakkında düşünmeyi bırak!*

Makine çalışmaya başlayıp adamlar lastiğimin bijonlarını sökmeye başladığında, cesaretimi toplayıp tekrar bakmaya karar verdim. Mac'in geniş açılmış güçlü bacaklarını, önündeki yedek lastiği homurdanarak tekerlek yuvasına yerleştirirken gördüğümde kalbim durdu.

Ben sapık değilim. Yemin ederim, değilim. Bu adamın hareketlerinde kanımı bal gibi akıtan bir şey var.

Kamyonentin arkasından bir bez çıkararak, Mac ellerini siler ve kehribar rengi gözlerini benimkilere diker. "Bitti. Artık tamirciye tek parça halinde gidebilirsin." Dudakları tekrar yukarı kıvrılırken gözlerinin köşeleri kırışır, ağzının bir tarafında derin bir çizgi belirir. O çizgiyi dilimle izlemek isterim.

Gözlerimi kırıpıştırarak, bu görüntüyü zihnimden silmeye çalışıyorum. Neyim var benim?

"Teşekkür ederim," diye cevap veriyorum. "En yakın tamirciyi arayacağım." Çantamdan telefonumu çıkarmak için uzanıyorum, ama Mac dikkatimi çekmek için bir ses çıkarıyor.

"Remy'nin evi. Ben de seninle gelirim. Bisikletim orada." Mac bez parçayı kamyonetin kabinine atar ve babasına başını sallar. "Akşam görüşürüz?"

Hamish elini sallayarak Grove'a doğru yürür.

"Teşekkürler!" diye seslenirim.

Hamish durur, arkasını döner ve parmağıyla beni gösterir. "Yüzme dersleri konusunda ciddiydim, kızım. Tam bir rezilliktin." Sonra tekrar arkasını döner ve bara doğru yürür.

Gülümserim, dönerim, sonra kendi ayağıma takılıp düşerim, çünkü Mac kamyonetinde değildir, benim arabamın yolcu kapısına bir ayağıyla dayanmış durmaktadır. Yutkunduğumda boğazım düğümlenir. "Sen... Benimle mi geleceksin?"

Sadece bana mı öyle geldi, yoksa ben bunu söylediğimde Mac'in gözleri parladı mı? Kaşlarını kaldırır ve elini arabanın tavanına dayayarak uzun boyunu sonuna kadar uzatır. "Sorun olur mu?"

"Ben... Evet, tabii ki. Sen... Ben... Evet. Evet."

Aman Tanrım. Kes şunu.

Mac'in gözleri parlıyor. "Emin misin?"

Bu sefer sadece ağzımı sıkıca kapatıp başımı sallıyorum. Sonra sürücü tarafına doğru yürüyüp arabaya biniyorum.

Mac uzun vücudunu katlayıp yanıma kayıyor ve arabanın içi boğucu bir havaya bürünüyor. O kadar... *iri ki*. Dağınık saçlarının tepesi arabanın tavanına değiyor. Kalın, ağaç gövdesi gibi bacaklarını genişçe açıyor, dizleri torpido gözünün kenarına değiyor, sonra koltuğu geriye itip kendine birkaç santim yer açıyor. O ellerin emniyet kemerini çekmek için çabaladığını izlerken, kendimi toparlamak için bir anlığına gözlerimi kapatmak zorunda kalıyorum.

Bende bir sorun var. Olmalı.

Yoksa neden birinin ellerini görmek beni bu kadar çıldırtсын ki?

Anahtarı kontağa soktuğumda Mac bana yol tarifini veriyor ve ben de gözlerimi yoldan ayırmamaya çalışıyorum. Ama dikkatim onda. Yolda dirseğini kapıya dayıyor, başparmağı ve işaret parmağıyla yüzünü tutuyor. Biraz kamburlaşıyor ve gömleği yan tarafta yukarı kayıyor. Diğer elinin parmakları, sadece kendisinin duyabileceği bir ritimle uyluğunu tıklatıyor.

Bütün bunları gözümün ucuyla ve birkaç kısa, gizli bakışla görüyorum. Ona doğrudan bakarsam, kendiliğinden alev alabilirim.

Belki radyoyu açarsam, dinleyecek başka bir şey bulabilirim. Ses seviyesini uygun bir düzeye ayarladıktan sonra Mac'e "İstediğin istasyonu seçebilirsin" diyorum. "Ben genellikle klasik rock kanalında bırakırım."

"Benim gibi düşünen bir kadın," diyor Mac o derin, şehvetli sesiyle ve iç çamaşırım ıslanıyor.

Başka ne yapacağımı bilemeyince, kafamda bir mantra söylemeye başlarım: *Kendine gel, Trina. Kendine gel, Trina. Kendine gel, Trina.*

Direksiyonu daha sıkı sıkıyorum. Bu iş kontrolden çıkıyor.

O sadece siyah kot pantolon ve dar tişört giyen bir adam. Derin, yumuşak bir sesi ve yalamak isteyeceğim bir vücudu var, ne olmuş yani? Altı ay önce kocamdan ayrıldım! *Bu sabah* itibariyle resmi olarak boşandım. Çocuklarım var. Artık bir kedi de dahil olmak üzere sorumluluklarım var. En son ihtiyacım olan şey, lastik değiştirirken yakışıklı görünen, sert bir motosikletli adamla bir romantizm yaşamak.

"Buraya çek. Garaj kapısından Remy'yi görebiliyorum." Mac önümüzdeki tamirciyi işaret ediyor ve beni yan taraftaki park yerine yönlendiriyor.

Bana ne yapmam gerektiğini söylemesinden hoşlanmam yanlış mı?

Bu sabah beynim yeni kedimizle birlikte kutuda kalmış gibi görünüyor ve kafamın içindeki her şey karışmış durumda. Neyse ki kaza yapmadan ve kendimi utandırmadan arabayı park ediyorum, sonra uzun bir nefes alıyorum.

"İyi misin?" Mac bir elini kapıya koymuş, ama gözleri benim üzerimde. "Sadece lastik patlamış, Trina. Remy benim iyi bir arkadaşım. Sana indirim yapacaktır." Başını eğip, dikkatle bana bakar. "Ona arabayı tamir etmesini ve başka bir sorun olmadığından emin olmasını söyleyeceğim. Her şey yoluna girecek."

Gah. Çok tatlı davranıyor. Tatlı Mac'le başa çıkabilir miyim bilmiyorum. Seksi Mac benim için neredeyse fazla geliyor, ama onu seks için ayrılmış bir kutuya koyup kilitleyebilirim, çünkü ben yabancı erkeklerle seks yapmam.

Beni tekrar et: *Katrina Viceroy yabancı erkeklerle seks yapmaz.*

Nokta.

Hikayenin sonu.

Bana yumuşak gözlerle bakıp bana bakacağını söylemesi mi? Hayır. Çok fazla.

Çocuklarıma, anneme ve kendime (ve kedime) odaklanmam gerekiyor. Avukatımı aramam ve her şeyin yolunda olduğundan emin olmam gerekiyor. İki hafta sonra Kevin'ın ziyaretine hazırlanmam gerekiyor. Beni çıplak soyunup bu eski hurdanın arka koltuğuna oturmak istememe neden olan bir adamla arabada oturmaktan başka her şeyi yapmam gerekiyor.

Bu kadar bitkin görünmemin sebebi lanet olası patlak lastik değil, sağımda oturan kas yığını ve erkeklik abidesi. Ama bunu *ona* söyleyebilir miyim?

Ha. Aynen öyle.

Ona güven verici bir gülümseme atmaya çalışıyorum, ama Mac elini bana doğru uzattığında dudaklarım donuyor. Dokunuşu tüy kadar hafif, saçımı kulağımın arkasına iterek cildime zar zor değiyor. Parmağı şakaklarımdan geçerek, yavaş ve bilinçli bir hareketle kulağımın kabuğunu düzeltiyor.

O dokunuşu çok daha aşağıda hissediyorum.

Yutkunduğumda, Mac'in bakışları boğazımı, köprücük kemiğimi okşadıktan sonra, Remy'nin bize doğru eğildiği garaja kaydı.

"Ben iyiyim," dediğimi duyuyorum, sonra arabadan çıkıyorum.

MAC'İN ELLERİ yine yanımda. Şu anda çenemin altındaki kaskın tokasını tıklatıyor, gözleri işine odaklanmış durumda. Hâlâ havalı siyah kıyafetini giyiyor, ama şimdi aynı derecede havalı bir deri ceket ve kendi kaskı da var.

Kötü çocuklardan hoşlanmam. Hiç hoşlanmadım. Kevin yumuşak, tatlı ve sanatsal biriydi. İlk randevumuzda beni parka pikniğe götürdü. Günlerini resim yaparak, dokular, hareketler ve şekiller hakkında konuşarak geçirirdi. Evimiz bir ev değildi, bir "heykel eseri"ydi. Biri ona motosiklet sürmesini söyleseydi, muhtemelen onu boyamak isteyecekti.

Eski kocamın bu yönünü seviyordum. Maço olmadığını, erkek gibi hissetmek için erkekliğini kanıtlamaya ihtiyaç duymadığını seviyordum. Seviyordum.

O yetenekli, zeki ve özgün bir yaratıcıydı. En çok da şefkatli bir baba ve sevgi dolu bir eş olması hoşuma gidiyordu.

Sonra beni aldattığını öğrendim ve kendime kör müydüm yoksa sadece aptal mıydım diye sordum.

Ama Mac'in hareketlerindeki özgüven, içime işliyor ve geçmişimi bir kenara itiyor. Lastik değiştirmeyi, sanki uykusunda yapabilirmiş gibi yaptı. Arabama, sanki kendi arabasıymış gibi oturdu. Saçımı kulağımın arkasına itti, sanki bana dokunmak onun için çok önemliymiş gibi.

Şimdi, kafamda kask, büyük, parlak bir motosikletin yanında durmuş, *bunun* nasıl olduğunu merak ediyorum.

Tek bildiğim, Remy ve Mac'in eski dostlar gibi selamlaştıkları. İş hakkında konuştular, arabama baktılar ve Remy ona bakacağına söz verdi. Bana yeni bir lastiğin fiyatına denk bir fiyat verdi, sonra Mac elini dirseğime koydu ve nereye gitmem gerektiğini sordu.

Sersemlemiş bir halde, Heart's Cove'daki evime gitmek istediğimi söyledim ve o da beni oraya götüreceğini söyledi.

"Tamamdır." Mac'in dudakları o seksi, eğik, yarı gülümsemeyi yaptı, gözleri mizahla doluydu. Parmakları çenemde bir süre kaldı, sonra yanlarına indi.

Kaskımın yan tarafına yumruğumla vurdum. "Sağlam görünüyor."

Gülümsemesi genişler, sonra sakallı çenesini makinesine doğru çevirir. "Gidelim." Bacağını motosikletin üzerine atar ve motosikleti kickstandından kaldırır, sonra bana dönüp göz kırpar. "Bin. Çok seveceksin, söz veriyorum."

Neden kalbim güm güm atıyor? Tek duyabildiğim, tamirhanedeki bir makinenin vınlaması ve kulaklarımda ısrarla atan nabzımın sesi. Derin bir nefes alıp, topuklu botlarımla motosiklete doğru yürüdüm ve bacağımı üzerinden geçirdim. Mac ile benim aramda pek fazla boşluk yoktu. Hiç boşluk yoktu.

Başını yana çevirir. "Belimi sıkıca tut. Hızlı gideceğiz. Düşmeni istemem." Tereddüt ettiğimde, yanağında belirip kaybolan kırıksıklığı fark ederim. "Ceketime tutunabilirsin. Henüz bana sarılmak istemiyorsan."

Henüz mi? Anlamadım? Bu ne demek?

Ama Mac motosikletin motorunu çalıştırır ve ben onun dediğini yaparım, ellerim beline uzanırken ona daha da yaklaşırım. Parmaklarım, ceketinin yumuşak, siyah derisine kıvrılırken, göğsüm onun vücudunun genişliğini ve sağlamlığını hissedecek kadar ona yaklaşır. Motosiklet gürültüyle çalışmaya başlarken gözlerimi kapatırım ve belki de kötü çocukları sevdiğimi fark ederim. Belki de motosikletleri seviyorum. Belki de ellerim şimdiye kadar tanıştığım en seksi erkeği sararken, altımda güçlü bir makinenin titreşimlerini hissetmeyi seviyorum.

"Sıkı tutun. Sıkıca sarılırsan bana zarar vermezsin." Aramızdaki teması daha da artırmak istercesine biraz geriye yaslanıyor. Parmaklarımı ceketine geçiriyorum ve boğazının derinliklerinden çıkan düşük, erkeksi bir ses duyuyorum.

Nedense, o ses beni neredeyse mahvediyor. Gözlerimi kapatıp sıkıca tutunuyorum, deri ve Mac'in kokusunu içime çekiyorum.

Sonra yola çıkıyoruz ve nefesim de bizimle birlikte kesiliyor. Mac hızlanırken beline daha sıkı sarılıyorum ve onun inlediğini duyuyorum. Heart's Cove'a dönerken otobanda olduğumuzu fark edene kadar, kollarımın onu ne kadar sıkı sıktığını ve uyluklarımın onun uyluklarına ne kadar sıkı yapıştığını fark etmiyorum.

Vücudumun her santimi onun vücuduna sıkıca yapışmış. Boynundan göbeğine kadar tek hissettiğim Mac. Güçlü, kaslı sırtı deriye sarılmış. Kalçaları uyluklarımın iç kısmına değiyor. Kaburgaları kollarımın altında. Bu his... güzel. Harika. Muhteşem.

Çok iyi. Göğüslerim yabancı bir adamın sırtına bastırılmış ve tek düşünebildiğim şey daha fazlasını ne kadar istediğim.

On üç yıldan fazla bir süredir Kevin dışında bir erkeğe bu kadar yakın olmamıştım. Yıllardır *Kevin*'a da bu kadar yakın olmamıştım.

Ama tutuşumu gevşetmeye çalıştığımda, hızlanıyor ve ben de tutunmaktan başka seçeneğim kalmıyor.

Ve bu sihir gibi.

Rüzgar, özgürlük, uçma hissi. Nefesimi kesiyor. Kalbimi coşturuyor. Yanımdaki vücudunun sıcaklığının beni ne kadar tahrik ettiğini ve bundan zevk almanın ne kadar yanlış olduğunu düşünmeyi bırakıyorum.

Mac'in vücudunun ısısı önümdede bir ateş gibi, bizi saran rüzgârın soğuğundan beni koruyor. Birkaç muhteşem

dakika boyunca sırtına yapışık olduğumu umursamıyorum bile, çünkü bu çok iyi hissettiriyor. Çenemi omzuna dayayıp dünyayı yanımdan hızla geçerken izliyorum.

Mac motosikleti vücudunun bir uzantısıymış gibi sürüyor. Tamamen kontrolü elinde. Tamamen kendinden emin. Tamamen çok *seksi*.

Heart's Cove kasabasının sınırlarını geçip hızımızı düşürdüğümüzde, onu ne kadar sıkı tuttuğumu fark ettim. Ellerimi ceketinden çektim ve Mac alçak bir kahkaha attı.

"Nasıl oldu?"

"İnanılmaz," diye nefes nefese söylüyorum.

Cevap verirken sesinde bir gülümseme var, sanki benden memnunmuş gibi. "Nereye gidiyoruz, güzelim?"

Bu üç kelime içimi bu kadar sıkmamalıydı.

"Şey..." Mac'in motosikletinin arkasında evime gitmek istiyor muyum gerçekten? Annemin bana soracağı soruları hayal edebiliyorum. "Four Cups Café olur. Kız kardeşim oranın sahibi. O beni eve götürür."

Kız kardeşim Candice, üç arkadaşıyla birlikte bu kafenin sahibi. Kafe kasabada çok popüler hale geldi ve Mac'in oraya nasıl gidileceğini tam olarak bilmesi beni hiç şaşırtmadı.

Ama dışarı çıktığımızda, onun motosikleti kapatıp kickstandına koyduğunu görünce şaşırdım. Zarif bir şekilde inmeye çalıştım ve onun geniş omuzlarına ağırlık verip kaldırımda biraz sendelemek zorunda kalsam da, çoğunlukla başardım. Mac çok daha deneyimli bir hareketle beni takip etti ve elleri hemen kalçalarımı sabitlemek için uzandı.

Nasıl bu kadar *sıcak* olabilir? Elleri kot pantolonumun üzerinde çok iyi hissettiriyor, dengemi sağlamaya çalışırken parmakları beni sıkıca tutuyor. Sonra elleri kalçalarımdan ayrılıyor ve çenemdeki toka uzanıyor, ama vücudum henüz hazır değil. Hala kalçalarımın parmaklarının izini, vücudumun sıcaklığını hissedebiliyorum.

Başım dönüyor. Aklım başımdan gidiyor. Her anını seviyorum ve bunu yapmamam gerektiğini biliyorum.

Kask çıkarıldığında, parmaklarımı saçlarımdan arasından geçiriyorum ve dağınık, düzleştirilmiş fare yuvası gibi saçlarıma bakıp dudağımı ısıriyorum. Berbat görünüyor olmalıyım

berbat görünüyor olmalıyım.

Mac'in boğazından yine düşük bir ses çıkıyor. Kemiklerimde hissediyorum. Konuştuğunda sesi derin, karanlık ve günahkar. "Böyle dudağını ısirmaya devam edersen, onu kendim koparmak zorunda kalacağım. Ve bunu yapmak için kendi dişlerimi kullanabilirim."

Donup kalırım, alt dudağım gevşer. Sonra gözlerim Mac'inkilere doğru kayar ve tatlı olmaktan çok uzak, komik bile olmayan bir bakış görürüm. Gözlerin bu kadar ateşli olabileceğini bilmiyordum. Ağzım kurur, dudaklarım açılır ve Mac başını sallayarak kısa bir homurtu çıkarır.

"Bir dahaki sefere babamla bilardo oynamaya gittiğinde önce beni ara, tamam mı?" Arka cebine uzanıp cüzdanını çıkarır, sonra ceketinin göğüs cebine elini sokup bir kalem alır. O güzel, yaramaz ellerin, makbuzun arkasına düzgün, sıkı bir el yazısıyla bir telefon numarası yazmasını izlerim. Sonra kağıdı bana uzatır, ben kağıdı alırken gözleri benimkilerde kalır.

"Trina?" Mac kaşlarını kaldırarak sorar.

"Evet?"

"Beni arayacak mısın?"

"Evet," diye cevap veriyorum, çünkü başka ne diyebilirim ki? Mac dudaklarını kıvrarak beni ödüllendiriyor. "Aferin kızım."

Bu iki küçük, pek de masum olmayan kelimeyle içimi bir sıcaklık kaplar.

Ben kız değilim. Ben bir kadınıyım. Ve bugüne kadar hiçbir erkek bana içimi kasıp kavuran bir şekilde "*iyi kız*" dememişti. Mac bunu söylediğinde, bu bir ödül gibi geliyor. Sanki hayatı boyunca onu aramayı kabul etmemi beklemiş ve ben onun gününü güzelleştirmişim gibi. Sanki bana tekrar tekrar "*iyi kız*" demek istiyor gibi.

Yedek kaskı motosikletine takılı olan çantalardan birine koyar, bana küçük bir selam ve göz kırpması yapar, sonra motosiklete biner ve uzaklaşır.

Ben orada durup, kafamda "aferin kızım" sözlerinin tekrar tekrar yankılanmasını dinlerken, göğsüme basan sırtının izini ve cildime değen parmaklarının dokunuşunu hissediyorum, alt dudağımı ısırma sözünü tutmasını diliyorum.

Sonra kafenin kapısı açılır ve annem kapıda durur. "Trina. O *da* kimdi *öyle*?" Gözleri fal taşı gibi açılır, Mac'in kaybolan silüetine bakar, sonra bakışlarını bana çevirir.

Gözleri yaramazlık dolu ve tek yapabileceğim inlemekten başka bir şey yok. Görünüşe göre Lottie'nin sorgusundan kaçamayacağım.

ÜÇ CANDICE

KIZ KARDEŞİM KIZARMIŞ GÖRÜNÜYOR. Annem çok mutlu görünüyor. Birlikte vitrine doğru yürüyorlar ve Trina bana yalvaran bir bakış atıyor.

"Kahve?" diye soruyorum.

"Lütfen." Masalardan birinde oturan çocuklarına bakıyor. Aralarında yarısı yenmiş bir kek var. Toby tabletinde oyun oynarken, Katie sessizce boyama kitabını boyuyor. Trina bakışlarını annemize çeviriyor. "Kedi nerede?" "Evde, misafir odasında, kum kabı, tırmalama tahtası, mama ve suyla birlikte. Veteriner sağlıklı olduğunu söyledi ve ilk aşılarını yaptırdık.

Mikroçipi yok, kayıp ilanlarıyla da eşleşmiyor, muhtemelen bir sokak kedisi. Ama kedi hakkında bu kadar yeter.

o *adam* kimdi?"

Kafenin kapısı açılır ve benim sevgilim içeri girerken gülümsemek için kendimi zor tutuyorum. Blake, dış dünyada bir film yıldızı ama Heart's Cove'da o sadece Blake. Bana geniş bir gülümsemeyle bakıp kız kardeşimin yüzüne bir göz attıktan sonra yönünü değiştirip annemin omzuna kolunu doladı. "Lottie, bu sabah çok güzel görünüyorsun. Saçını mı değiştirdin?"

"Oh, kes şunu." Annem Blake'in göğsüne hafifçe vurur.

"Değiştirmediğimi biliyorsun." Bana göz kırpar, sonra annemi nazikçe çocukların masasına yönlendirir masasına yönlendirir... ve Trina'dan uzaklaştırır.

Kız kardeşim uzun bir nefes alır ve tezgaha yaslanır. "Sanırım bu yüzden Blake'e aşık oldum."

Gülüyorum. "O şaşırtıcı derecede anlayışlı biri."

Bana bakar. "Ev tasarımı nasıl gidiyor?"

"Mimarlar yorumlarımıza cevap vermekte gecikiyorlar," diye cevaplıyorum. "Onların ultra modern bir vizyonu var, ama Blake ve ben biraz daha sade bir şey istiyoruz. Planların onaylanması biraz zaman alacak galiba." Kız kardeşime bakıyorum. "Ama

inşaat müdüründen haber aldım ve yangın ve duman hasarlarının sonuncusu üç hafta içinde tamir edilecek gibi görünüyor. Okul yılı başlamadan önce taşınabileceksin."

Trina, baristamız Sven'in tezgahın üzerinden uzattığı kahveyi alır ve yüzüne yaklaştırarak derin bir nefes alır. Kafasını sallar. "Annemle benim senin evine taşınmamızın senin için sorun olmadığına emin misin? Blake ve Allie ile birlikte kaldığın kiralık evde kalmak mı istiyorsun?"

Omuz silkiyorum. "Mantıklı, değil mi?"

Üç ay önce evim yandı. Hasar sınırlıydı, ama yine de genç kızım Allie ile birlikte kiralık bir eve taşınmak zorunda kaldım. Tam da o sıralarda Blake ile tanıştım... ve tam da o sıralarda o da bu kasabada kalmaya karar verdi. Şimdi, sahildeki yeni evin tasarımı tamamlanana kadar küçük, iki yatak odalı bir kiralık evde yaşıyoruz. Blake mülkü satın aldı ve bana kalacağını, benim de bizim birbirimize ait olduğumuzu anlamam için ne kadar sürerse sürsün bekleyeceğini söyledi.

Bayıldım.

Neyse ki, çok çabuk kendime geldim. Blake'in uyanıp, Beverly Hills'teki lüks malikanesinde daha mutlu olduğunu fark edeceğini düşünmeye devam ediyorum, ama o uyanıp bana Heart's Cove'un şimdiye kadar sahip olduğu tek ev gibi geldiğini söylüyor.

Bu, şimdiye kadar yaşadığım en hızlı ilişki, ama sanki onu hayatım boyunca tanıyormuşum gibi hissediyorum. Doğru geliyor.

Bu yüzden Trina, çocukları ve annemiz onarımlar bittiğinde benim eski evime taşınacaklar. Ben hayatıma devam etmeye hazırım ve kız kardeşimin şu anda biraz istikrara ihtiyacı olduğunu biliyorum. Ona bunu sağlamaktan mutluluk duyuyorum.

"Avukattan haber var mı?" diye soruyorum.

Trina kahvesini yudumlarken başını sallar. "Bu sabah. Kevin imzaladı."

Kaşlarımı kaldırırım. "Her şey bitti mi? Boşanma belgelerini asla imzalamayacağına dair tüm o konuşmalardan sonra mı?"

Trina kalçasını tezgaha dayar ve başparmağıyla fincanın kenarıyla oynar. "Zamanını alacağını düşünmüştüm. Süreci uzatacağını. Bana para vermekten şikayet edip duruyordu

ama iki çocuğumuz var ve resimlerinin popüler olmasıyla birlikte ailenin geçimini sağlayan kişi oydu."

"Ama ilişkinizin ilk dört yılında iki işte çalışarak onu destekledin." Kaşlarımı çattım. "Resimleri birkaç yıl öncesine kadar satılmıyordu bile. Onu ilk büyük sergisini düzenleyen galeri müdürüyle tanıştıran sendin."

Trina yüzünü buruşturur. "Kevin'ın bunu tam olarak böyle hatırlayıp hatırlamadığını bilmiyorum. Kendi çabalarıyla başardığına dair birkaç konuşma yaptı."

Gözlerimi devirdim. "Sen olmasan asla başarılı olamazdı. Yıllarca onun muhasebesini yaptın. Kendi ayakları üzerinde durabilene kadar tüm malzemelerini sen satın aldın. O pislik sana *borçlu*."

"Avukatım öyle diyor," diye cevaplar Trina. "Muhtemelen Kevin bu yüzden belgeleri imzalamaya karar verdi. Aşırı bir şey talep etmedim. Sadece çocuk nafakası ve adil bir anlaşma. Ev, arabalar, her şey onda kalacak. Ve çocuklarla buraya taşınmamı imzalamaya çok istekliydi. Sanki bizi başından savmak *istiyormuş* gibi, ki bu benim için iyi oldu."

Kaşlarım düşer ve Blake'e bakarım. Bizim çocuğumuz yok, ama onun böyle bir şey yapacağını hayal edemiyorum. Beni aldatmak. Beni evden kovmak... ya da düzeltmeye bile çalışmadan gitmeme izin vermek.

Ama Kevin Blake değil ve belki de bu en iyisidir.

Kız kardeşim derin bir nefes alır. "Sorun değil. Bittiğine sevindim. Acı çekmek istemiyorum. Açıkçası, çocuklar, taşınma, yeni okula başlama ve diğer her şey yüzünden, belgeleri imzaladığına sevindim. Sadece bunun bitmesini istiyorum."

"Ah, Trina." Tezgahın üzerinden uzanıp elini sıkıyorum.

Gözleri, hala kafenin diğer tarafında güvenli bir şekilde oturan ve Trina'ya sormak istediği bin bir soruyu soramayan annemize kayıyor. Bu da aklıma şunu getiriyor...

"Motosikletli adam ne oldu?" O sıçradı.

"Ha?"

"Katrina." Kollarımı kavuşturup kaşlarımı kaldırdım.

"Ne?" diye melek gibi bir cevap verdi.

"Buraya, pencereleri titretmekten daha gürültülü bir Harley ile geldin, sonra da sanki hayatının en önemli kararını vermiş gibi, deri giysili seksi sürücüyü baktın.

sonra o da *sana*, hayatında gördüğü en seksi şey gibi baktı. Bunu *sen* yaptın. Şık, bakımlı kız kardeşim *motosiklet* sürüyordu."

"Bakımı zor mu?" Sesi cırtlak çıkıyor. "Kime bakımı zor diyorsun?" Manikürlü eliyle mükemmel şekillendirilmiş saçlarını omzunun üzerinden geriye atıyor. Motosiklet yolculuğundan sonra bile saçları sanki fotoğraf çekiminden yeni çıkmış gibi görünüyor.

Kız kardeşim birçok şey... ve bakımlı olmak kesinlikle onlardan biri.

Bunu kötü bir şey olarak söylemiyorum. Aslında onun en çok hayran olduğum özelliklerinden biri bu. Kendini hiç saklamadan kız gibi davranıyor. Kendine çok iyi bakıyor, her zaman öyle olmuştur. Giysileri, modayı ve kendini şımartmayı her zaman sevmiştir. Bu sabaha bakın! Annem arabayı almaya gideceğini söyledi ve şimdi karşımda vücudunu saran kot pantolon, sade beyaz bir tişört ve kahvesini yudumlarken rüzgar çanı gibi ses çıkaran gümüş bileziklerle duruyor. Göz kalemi, rimel ve yanaklarında hafif bir allık var. Keskin ve havalı görünüyor, pub otoparkında arabasına doğru utanç yürüyüşü yapan, akşamdan kalma birine hiç benzemiyor.

Bay Motosiklet'in onu omzuna atıp sığınağına götürmek ister gibi görünmesine şaşmamalı.

Onun öfkesine gülümsüyorum. "Bakım gerektirmeyen *biri* olmadığını biliyorsun, Trina."

"Bunda yanlış bir şey yok!" diye bir ses kapıdan duyulur. Kasabanın otelinin sahibi olan yaşlı ikiz bayanlar Dorothy ve Margaret, ellerini beline koymuş olarak girişte durmaktadırlar.

Margaret kaşlarını kaldırır. "Hayatım boyunca bakımlı biri olarak anıldım ve bunu her zaman bir iltifat olarak kabul ettim." Zarif eliyle mükemmel şekillendirilmiş saçlarını okşar, ipek bluzu ve ütülü somon rengi pantolonu genel etkisini tamamlar.

Kız kardeşi Dorothy, ikisinin arasında daha vahşi olanıdır, omuzlarına dökülen uzun gümüş rengi saçları ve leopar desenli şal elbisesi ile. Farklı bir stil, ama daha az şık değil. Margaret'in sözlerine başını sallar ve bana tıslar.

Ben sadece gülümserim ve kahve yapmaya başlayan Sven'e çenemi sallarım.

Dorothy, Trina'ya doğru süzülür ve kolunu kız kardeşimin dirseğine takar. "Şimdi sıra sende, değil mi?"

Trina kaşlarını çatı. "Ne?"

"Motosikletli adamın." Gülümser.

Dorothy'nin bu sabahki maceralarını zaten bildiğini fark eden Trina, biraz paniğe kapılır ve bana panik bir bakış atar.

Ben sadece gülüyorum. Bu kasabaya çabucak alışacaktır.

Dorothy başını Trina'nın başına yaslar. "O seni ayaklarından süpürüp gün batımına doğru sürükleyecek. Önce Fiona, sonra Simone, sonra Candice, şimdi de sen! Jen ve Fallon'un dalga geçmeyi bırakmasını sağlamamız gerekiyor, sonra herkes sonsuza kadar mutlu yaşayacak!"

Trina burnunu kırıstırır ve bir anlığına kızı Katie'ye tıpatıp benzer. "Mutlu sonlara inanmıyorum, Dorothy."

"Oh, bu sadece boşanmanın etkisi." Dorothy elini salladı. "Candice'e bak. *Yıllarca* suratsızdı!"

Pardon? Mutsuz mu? "Kocam öldü, Dorothy," dedim ciddi bir ifadeyle.

Dorothy beni görmezden gelir. "Lottie!" Kafeyi geçip annemin iki yanağına da öpücük kondurur, sonra Blake'i kucaklayıp omuzlarını sıkar, iki yanağına da öpücük kondurur, saçlarını okşar, kolunu okşar...

Margaret Trina'yı incelerken ben gülümser ve başımı sallarım. "İyi misin?" diye sorar Margaret sessizce.

Trina başını sallar. "Evet, iyiyim. Ama yakın gelecekte yeni bir araba almam gerekecek."

"O işe yaramaz eski kocana ödet." Yaşlı kadın homurdanır ve ben gülümsememi saklarken o kahve sipariş eder.

Sonra, bir kasırga gibi, Simone ve Fiona — benimle ve Jen'le birlikte kafenin ortak sahipleri olan iki kadın — kapıdan içeri girerler. Simone yumruğunu havaya kaldırır. "Fiona'nın düğün yeri kesinleşti! Hayallerindeki adamla sahildeki eski konserve fabrikasında evlenecek! Düğün 1 Aralık'ta olacak ve

en *güzel* zamanı geçireceğiz!" diye bağırır ve Fiona'nın beline kolunu dolayarak gülen kadını tezgaha doğru götürür.

Annem, Dorothy ve Margaret'in boğazına sarılmış olan Fiona'yı tebrik etmek için ayağa fırlar.

Trina bana bakar, dudaklarında hüzünlü bir gülümseme belirir.

Sonra Jen mutfak kapısında belirir. "Pastanın tadını hala belirlemedin mi?"

"Oh, ona bir şans ver, Jen!" Simone, Dorothy onu sıkıca kucaklarken gülerek seslenir. "Benim düğün pastamı yirmi dört saatte yaptın! Bunu yapmak için milyonlarca hafta var. Sen usta bir pastacısın. Yapabilirsin!"

Jen dudaklarını sıkıştırıyor, ama bence bu daha çok gülümsemeyi engellemek için. Tebrikler paylaşılırken ve kahveler hazırlanırken, en iyi arkadaşım ve tanıdığım en yetenekli pastacıya yaklaşıyorum. "İyi misin?" diye soruyorum Jen'e. "Tarif kitabına ne oldu?"

"Amanda gelecek hafta geri gelip şu ana kadar hazırladığım tarifleri gözden geçirecek." Dudakları kıvrılır ve gözleri mutfağa döner. Muhteşem şefimiz Fallon, sanki insanlara yemek yapmak için doğmuş gibi mutfakta dans eder gibi dolaşır. Jen bana baktığında uzun bir nefes verir.

Amanda yayıncılık sektöründe çalışıyor ve Fallon'un eski kız arkadaşı. Jen onunla çalışmayı kabul ederek, Fallon ile arasında filizlenen romantizmi resmen mahvediyor. Artık Amanda düzenli olarak Heart's Cove'u ziyaret ediyor ve herkes onun Fallon'a bakışlarını görebiliyor. Jen'in geri adım atmasını suçlamıyorum.

"Onların tekrar bir araya geleceğini bilemezsin, Jen."

Bana hızlıca, ani bir baş sallama ile cevap veriyor. "Evet. Her neyse. İşe dönsem iyi olacak."

"Kutlama yemeği yapalım! Bizim evde," diye sesleniyor Simone. "Herkes davetli. Wes mangalı yakacak." Bana gülümsüyor, sonra gözlerini Trina'ya çeviriyor. "Ve bu sabahki motosiklet gezini bize anlatmadan kurtulacağını sanma, Trina. Artık sen de bizden birisin. Bu da, bildiklerini anlatman gerektiği anlamına geliyor."

Trina ağzı açık kalır. "Motosiklet yolculuğumu *nereden* biliyorsunuz? Birkaç dakika önce oldu!"

Simone burnunun kenarına dokunur. "Heart's Cove'a hoş geldin tatlım."

Ben sadece gülüyorum ve Dorothy da yüksek sesle çığlık atıyor. "Neredeyse unuttuyordum! Pazartesi günü seramik ustalık sınıfı var." Bana, Fiona'ya, Simone'a ve son olarak Trina'ya gözlerinin içine bakıyor. "Hepiniz geleceksiniz. Pazartesi, sabah saat on bir." Parmağını Trina'ya doğrultuyor. "Ve biliyorum ki çocuklar gelecek hafta her gün gündüz kampında olacaklar, yani bahaneniz yok."

Trina'nın omuzları düşer. Dudaklarını ısırır. "Bak... çömlekçilik mi? Ben sanatsal değilim. O Kevin'in işiydi."

"Oh, *puh!*" Dorothy bu yorumu eliyle savuşturur. "Orada olacaksın ve keyif alacaksın, sırf Bay Blair'in yakışıklı olması için bile olsa. Onun eserleri deli gibi satılıyor, biliyorsun. Seramik dünyasında büyük bir isim. Ocak ayında açılacak büyük pop-up galeriyi duydun mu?" Kimsenin cevap vermesini beklemes. "Bay Blair birkaç eserini sergilemeyi kabul etti." Dorothy gülümser. "Harika olacak. Ve" — ikimize doğru eğilir — "onun elleri bir *tanrının* elleri gibi."

Nedense Trina'nın gözleri bir anlığına donar ve yanakları kızarır. Sonra gözlerini kırpar ve nefesini verir. "Peki."

Dorothy sadece gülümser ve bana göz kırpar. "Onu yıl boyunca burada ders vermeye ikna ederdim, ama o..."

"Dor! Jen'in yeni tarifini tatmaya gel," diye Margaret mutfaktan seslenir.

"Böyle bir isteğe karşı koyamam!" Yaşlı kadın gülerek kalçalarını mutfığa doğru salladı. "Pazartesi görüşürüz."

Kız kardeşimle bakiştık, o da derin bir nefes aldı. "O zaman çömlek yapacağım galiba." Trina başını salladı, ve Fiona'yı tebrik etmek için yanına gider.

DÖRT MAC

BİR SAATTEN FAZLA YOL ALIYORUM, ama yine de cildimde yanan közleri soğutmuyor. Onu her yerde hissediyorum. Sırtıma yaslanmış, belime sarılmış, uylukları benimkilere yapışmış. Parmak uçlarımda onun ipeksi, yumuşak teninin hatırasını hissediyorum.

Trina.

Haftalardır onun adını öğrenmek istiyordum. Bütün yaz, onun tekrar ortaya çıkacağı boş umuduyla babamın barında normalden daha fazla zaman geçirdim. Gerçekten çok acınası bir durum.

Ama geri geldi. Numaramı aldı. Motosikleti çalıştırdığımda keskin bir nefes aldığını hissettim. Daha fazlasını isteyeceğini biliyorum.

En azından öyle umuyorum.

Cedar Grove'un otoparkında babamın motosikletinin yanına park ettiğimde motor durur. Sonra bir minibüsün kapısı açılır ve çikolata rengi saçları ve şehvetli gülümsemesi olan uzun boylu bir kadın dışarı çıkar.

"Vay, bu Mac Blair değil mi? Seni burada görmek ne garip." Belinda geniş kalçalarını bana doğru salladı.

"Benim gelmemi mi bekliyordun?" Kafamı minivanına doğru çeviriyorum.

Gözlerini devirir ve cilveli bir kahkaha atar. "Tabii ki hayır. Sadece uğramıştım. Seni uzun zamandır görmemiştım ve biliyorsun, çocuklar artık ortaokulda, o yüzden..." Sözünü yarım bırakır, ama ben tuzağa düşmem.

Belinda bir hataydı. Tekrarlamak istemediğim büyük, *çok büyük* bir hata. Asla.

Bakın, ben yerel ilkokulda öğretmenim. İkinci sınıfta ders veriyorum ve bu işte çok iyiyim. Ama - kibirli bir ahmak gibi görünmek istemem - bazı anneler, çocuklarının öğretmeni olarak rolümün ötesinde benimle ilgilenme eğiliminde. Motosikletimi görüyorlar

, yaşıımı, vücudumu görüyorlar ve onlara iyi bir sürüş yaşatabileceğimi düşünüyorlar.

Bu uygunsuz bir durum. Belinda ve ben...

Bunu itiraf etmekten nefret ediyorum, ama doğru. Onunla yattım. Çocuğu benim sınıfımdaydı ve okul yılının son gününde, elinde bir şişe viski ve ayağında seksi ayakkabılarla okula geldi. Onu eve götürdüm ve isteğini yerine getirdim. Bundan zevk almadığımı iddia etmeyeceğim.

Bu olay bir gün önce gerçekleşseydi ve insanlar bunu duysaydı, başım büyük belaya girebilirdi. Ebeveynlerin ve öğretmenlerin birbirleriyle görüşmelerine karşı açık bir kural yok, ama bu son derece, son derece profesyonelce olmayan bir davranış. Bu bir hataydı. Açıkçası uygunsuz bir davranıştı ve beni kurtaran tek şey, artık onun çocuğuna ders vermiyor olmamdı.

Sorun şu ki, sonraki dört yıl boyunca ona sürekli rastladım. Okula bırakma, okuldan alma, tiyatro geceleri, spor etkinlikleri, bilim fuarları... O her zaman oradaydı.

Ve şimdi burada.

Dört yıldır bu kadın bana göz kırpıp duruyor. Ve hiç de çirkin değil, ama bu benim tekrar yapmak istediğim bir şey değil. Diğer annelerin fısıltıları, bakışları, itibarımın lekelenmesi ile başa çıkamıyorum.

"Michael nasıl? Yeni okulu dört gözle bekliyor mu?" Belinda'dan bir adım uzaklaşarak aramızda mesafe bırakıyorum.

"Buraya çocuğum hakkında konuşmaya gelmedim, Mac." Başını eğiyor. "Dört yıl önce bana söz verdiğin motosiklet gezisine çıkmak isteyip istemediğimi sormayacak mısın?" Gözleri benden motosikletime kayıyor ve bakışlarındaki ateşli bakışları yanlış anlamak mümkün değil.

"Dinle, Belinda." Derin bir nefes alıp saçlarımı parmaklarımla tararken doğru kelimeleri arıyorum.

Onunla asla seksten fazlası olamazdı. Kimseyle seksten fazlası olamaz. O aşk meşk saçmalıklarını yapamam. İnsanların bunu gerçekten *istemelerini* anlamıyorum. Kendini açmak

Açılmak. Savunmasız olmak. Neden başkasına seni incitme şansı veresin ki? Neden başkasına en hassas, en zayıf yanlarını gösteresin ki?

Belinda bana sadece seks istediğini ikna etmeye çalışsa bile, sesindeki çaresiz tondan daha fazlasını istediğini anlayabiliyorum ve ben ona bunu veremem. Bende bunu verecek kadar güç yok.

Onunla ilk ve tek kez bir ebeveynle birlikte olduğumu söylememe gerek bile yok. Sonrasında, kaçınılmaz olarak benim verebileceğimden fazlasını istedikleri zaman çekeceğim işkenceye değmez. İşimi kaybetmeye değmez. İtibarımı kaybetmeye değmez.

Tam da bu kadına beni rahat bırakmasını söylemenin doğru yolunu bulmak için kafamı yorarken, bir araba park yerine gürültüyle girip kaldırımın karşısındaki bir yere kaydı. Dört beyaz saçlı bayan arabadan indi.

Bunlardan biri yaklaşık 1,20 metre boyunda ve arabanın kaputunun üzerinden başka bir kadına bakarken gözlerinden alevler çıkıyor. "Dorothy, kafana bir şişe şarap patlatsam bile iyi şarabı ayırt edemezsin."

Dorothy'yi tanıyorum. İkiz kardeşi Margaret ile birlikte Heart's Cove Hotel'in sahibi. Hayvan desenli bir elbise giymiş, beline turkuaz taşlarla süslenmiş bir kemer takmış. Arabanın diğer tarafından inip ellerini beline koyuyor. "*Sen* iyi şarabı nereden bileceksin, Agnes? Cehennemde sommelier dersleri verildiğini bilmiyordum."

Agnes dilini çıkarır.

Kısa saçlı bir kadın ellerini kaldırır. "Bayanlar..." Beni görünce konuşmayı keser, beni işaret eder ve bağırır, "O burada! Bu o! Motosikletli adam!"

Belinda öfkeyle nefes verir. "Bu kadınları tanıyor musun?"

"Uh..." Kaşlarımı çatarak, bana doğru yaklaşan üç kadın ile arkalarından gelen şoför arasında gözlerimi gezdiriyorum. Margaret, Dorothy'nin ikiz kardeşi ve Heart's Cove Hotel'in ortak sahibi. "Evet," diyorum sonunda. "Tanıyorum."

"Mac Blair motosikletli adam mı?" diye bağırır Dorothy. Margaret'e döner, sonra başını bana çevirir. Sonra çığlık atar ve zıplar. "Evet! Mac Blair motosikletli adam!"

"Affedersin, Belinda." Ondan uzaklaşıp önümdeki kadınlara doğru yöneldim. "Bayanlar. Yardımcı olabilir miyim?"

"Kime hanımefendi dediğini bilmiyorum ama umarım bu yaşlı cadaloz değildir," diyor kısa boylu kadın Agnes, çenesini Dorothy'ye doğru sallayarak.

Kaşlarımı çattım. "Şey..."

"Oh, ona aldırma." Boynunda mor okuma gözlüğü olan, kısa saçlı kadın dirseğimi tutup beni kendine doğru çeker. Gözlerimin içine bakar, sonra bir adım geri çekilip beni baştan aşağı inceler. Sonra başını sallar. "Sen olursun."

"Ben... uygun muyum?"

"Ne bekliyoruz?" diye bağırır Dorothy. "Mac, buraya içki içmeye geldik. Yolu göster." Kolunu bara doğru uzatır, sonra kendisi öncü olarak yola çıkar.

Beşimiz, gümüş rengi saçlarımız ve hayvan desenli kıyafetlerimizle Cedar Grove'a giriyoruz. Babam barın arkasında kasayı sayarken, kardeşim Lee, part-time barmen olarak beyaz bir bezle şişeleri siliyor. İkisi de başlarını kaldırıp donuyorlar. Babamın kaşları gözlerinin üzerine iniyor.

"Ooh, huysuz," diyor Pixie Cut. "On yıllardır böyle bir barda bulunmamıştım."

"Neye ucuz bar diyorsun?" diye homurdanır babam, ama sözlerinde sertlik yoktur. Gözlerime bakarken dudakları yukarı kıvrılır ve başını soru dolu bir şekilde eğirir. *Onlar kim ve neden onlarla birliktesin?* diye sorar gözleri.

"O bunu iltifat olarak söyledi," diye araya girer Margaret, şeftali rengi pantolonlu takım elbisesiyle ve incileriyle ortama hiç uymayan bir şekilde. "Öyle değil mi, Lottie?"

Pixie Cut — Lottie — hala kolunu benim dirseğime takmış durumda. Beni bara doğru götürüyor ve onaylayarak mırıldanıyor. "Tabii ki bu iyi bir şey." Okuma gözlüklerini burnunun ucuna takarak, duvardaki şişelere bir göz atıyor, sonra gözlüklerini çıkarıp Dorothy'ye bakıyor. "Buranın iyi şarapları olduğunu söylemiştin."

"Ben de bunu söylemeye çalışıyordum," diye homurdanır Agnes. "O sirke ile şarabı ayırt edemez."

"Hayır, *umarım* iyi şarapları vardır dedim," diyor Dorothy gözlerini devirerek. "Ama galiba ben burbon içeceğim."

Margaret inler. "Dor... bunun iyi bir fikir olduğuna emin misin?"

"Tabii ki iyi bir fikir değil." Dorothy, huysuz yaşlı bir müdavimin yanındaki bar taburesine oturdu.

"Yeni arkadaşların mı?" diye soruyor babam gülümseyerek, diğer bayanlar yerlerine otururken. Gözleri Margaret'te kalıyor, bira lekeli menüyü incelerken parmaklarının inci kolyesini okşamasını izliyor. Onun burada olması, sanki First Lady babamın barını ziyaret etmiş gibi. Her şeyi daha kirli gösteriyor. Birdenbire, her toz zerresini, her kir parçasını, her bira lekesini ve eski yağ tabakasını görüyorum.

"Öyle bir şey," diye cevap veriyorum, sonra omzumun üzerinden bakıp Belinda'nın beni takip etmediğini görünce derin bir nefes alıyorum. Bu bayanlara bunun için teşekkür etmek için ilk içkileri ben ısmarlamam gerekecek.

"Pazartesi günkü dersinize herkes katılacak, Bay Blair," diyor Margaret. "Öğrenciler sizin gibi yetenekli birinden ders almayı sabırsızlıkla bekliyorlar."

"Bana Mac deyin. O Bay Blair," diyorum ve babamı işaret ediyorum.

Babam, geniş avucunu barın üzerine koyup Margaret'le tokalaşırken, kaybolmakta olan İskoç aksanını abartılı bir şekilde kullanır. "Tanıştığımıza memnun oldum, Bayan..."

"Margaret," diye cevaplar Margaret, bir eliyle saçını düzeltirken diğer eliyle babamın elini sıkar. "Bana Margaret deyin."

"Shot içmeliyiz," diyor Lottie kararlı bir şekilde başını sallayarak.

"İyi fikir!" diye bağırır Dorothy, Margaret ve Agnes ise aynı anda "Hayır!" diye bağırırlar.

"İlk tur benden," derim babama, o da başını sallar.

"Oh, onu sevdim," diyor Lottie, okuma gözlüklerini indirip beni baştan aşağı bir kez daha süzdükten sonra. "Onu *kesinlikle* sevdim."

"Biraz utanç duy, kadın," diye homurdanıyor Agnes, ama yine de bana uzun, değerlendirici bir bakış atıyor.

Gülümseyerek, barın diğer ucundaki babamın bakışlarıyla karşılaşıyorum ve kapıya doğru başımı sallıyorum. Babam çenesini hafifçe indirirken, kardeşim yeni müşterilerini kaşlarını kaldırarak inceliyor ve ben

dört bayan etrafımı sararak "benim için uygun" olduğunu anlatmaya başlamadan önce dışarı çıkıyorum. Bu ne anlama geliyorsa.

Dışarı çıktığımda, belli bir minibüsü kontrol etmek için kafamı dışarı çıkarırım, sonra ortalık temiz görüldüğünde dışarı sıvışıırım.

Sonra, sırtıtarak bisikletime binip yola devam ediyorum.

BEŞ TRINA

HAFTA SONU, Heart's Cove sakinlerinin yarısı için birden fazla kedi yavrusu gösterimi düzenleyerek geçer. Toby ve Katie çok mutludur. Katie, gerçekten de kedi kumunu temizler. Bunu yaparken burnunda derin bir kırıksıklık oluşur, ama kızımın şerefine, bir kez bile şikayet etmez.

Cumartesi gecesi ile Pazar sabahı arasında, arabam sihirli bir şekilde Four Cups Café'nin önüne belirir ve kasabadaki herkes çok sevinir. Candice beni arayarak anahtarların onda olduğunu söyler ve ben arabayı görünce dudaklarımı ısırırım, çünkü *biliyorum*, sadece *biliyorum*

bunu buraya bırakanın Mac olduğunu biliyorum. Candice, elbette, arabayı kimin bıraktığını sorduğumda bana sadece muzip bir gülümsemeyle cevap veriyor, bu da Mac olduğunu doğruluyor. Cidden, bir erkek bu kadar düşünceli olabilir mi? Artık arabamı tamirciden nasıl alacağımı düşünmememe gerek yok.

Ancak ona telefon etmek ya da mesaj atmak için henüz cesaretim yok. Şu anda değil. Belki pazartesi günü, çocuklar kampta meşgulken ve ben nefes alabilecek zaman bulduğumda. Çömlekçilik dersinden sonra. Belki salı günü, boş zamanım olduğunda. Sadece... daha sonra. Daha sonra yapacağım.

Ama farkına varmadan, çocukları yakındaki bir yaz kampına bırakıyorum ve hiç kaydolmadığım bir çömlek kursuna hazırlanıyorum.

Çömlekçilik dersine ne giyilir? Dorothy, kirlenmesini umursamayacağım eski kıyafetler giymeyi önerdi, ama ben ev kıyafetlerinin evde kalması konusunda katı bir politikası olan biriyim. Dolabımın önünde durup sonunda, eşofmanla kargo pantolon arası bir şey olan bol, haki yeşili, belinde ipli bir pantolon ve dar, beyaz, kısa kollu bir tişört seçiyorum. Dün kıvrımış olduğum ve hala hacmi iyi olan saçlarımı yüksek bir at kuyruğu yapıyorum. Hafif bir makyaj yapıp

sonra çantamı, rahat Converse ayakkabılarımı ve en sevdiğim büyük boy güneş gözlüklerimi alıp görünümü tamamlıyorum.

Tamam, peki. Belki de ben bakımlı biriyim. Ama bu gerçekten kötü bir şey mi? Giysileri severim. Makyajı severim. Güzel görünmeyi severim. Ne olmuş yani?

Eskiden Kevin'a sürekli kendimi savunmak zorunda kalırdım. Manikür yaptırmamı, saçımı kurutmak için zaman harcamamı, markete giderken bile şık görünmek istememi anlamıyordu. Bunları önemsiz şeyler olarak görüyordu.

Ona güzel görünmenin kendimi iyi hissettirdiğini her anlatmaya çalıştığımda, bana makyajsız ve eşofman giymiş halimi tercih ettiğini söylerdi. Sanki benim görünüşümle ilgili tercihleri, *benim* nasıl hissettiğimden daha önemliymiş gibi. Bugünlerde, evliliğimi düşündüğümde, beni, düşüncelerimi ve duygularımı gerçekten umursamayan birine ne kadar razı olduğumu merak ediyorum. Onun sadakatsiz olması şaşırtıcı mı? Bazen beni bir birey olarak gördüğünü merak ediyorum, yoksa sadece onun mükemmel hayatının bir aksesuarı mıydım?

Kariyerini nihayet başlatacak kişinin, manikür salonunda tanışıp arkadaş olduğum bir kadın olduğunu söylemeye gerek bile yok. Manikürlerimin iyi bir şey olduğunu kabul etti mi acaba?

Bunun cevabını size bırakacağım.

Kafamı sallayarak, mutfakta kendi kendine mırıldanan annemi buluyorum. "Geliyor musun?"

Kaşlarını kaldırdı. Gözleri gizli bir sevinçle parlıyordu, ama nedenini anlamak için ne zamanım ne de enerjim vardı. Annem söz konusu olduğunda, bazen sormamak daha iyidir. "Hayır tatlım, sen git. Ben burada kalıp çamaşır yıkayacağım." Gülümsedi, bakışlarındaki neşe yerini sıcak bir duyguya bıraktı. "Çok güzelsin Katrina."

En azından annem bunu takdir ediyor. Gülümsayarak veda edip Heart's Cove Oteli'ne doğru yola çıkıyorum.

Sanat stüdyosu binanın arkasında, yemyeşil, orman gibi bir avludan geçerek ulaşılabilir. Lobide Candice, Simone, Jen ve Fiona'yı buluyorum ve beşimiz her zamanki selamlaşmalarımızı ve kucaklaşmalarımızı yapıp stüdyoya geri dönüyoruz.

Yazın çoğunu bu şehirde geçirdim, ama bir grup arkadaşın arasına bu kadar sorunsuz kabul edilmek hala garip geliyor. Üniversiteden beri

kız arkadaşım yoktu.

"İyi misin?" Fiona yürürken bana bakıyor. "Ellerini kile bulamak üzere olan biri için çok ciddi görünüyorsun."

Zorla gülümserim ve başımı sallarım. "Önemli değil. Ben iyiyim." Kaşlarını kaldırıncı, gülerek iç geçiririm. "Tamam. Gerginim. Yıllardır sanatsal bir şey yapmadım. Aptalca, biliyorum, ama doğru."

Birkaç adım boyunca sessiz kalır, sonra dudakları bir gülümsemeye kıvrılır. "Biliyor musun, Heart's Cove'da geçirdiğim ilk birkaç saatimi bu stüdyoda geçirdim. Grant'le de bu şekilde tanıştım." Gözleri parıldıyor. "Tamamen şaşkına dönmüştüm, çünkü sanatçı olmaktan çok uzağım, ama şimdi burayı seviyorum. Burada baskı yok. İstedğin kadar kötü ya da iyi olabilirsin. Yaratıcılıkta kurallar yoktur."

"Kevin benim sanatsal yeteneklerimin eksikliğini alay ederdi," diye patladım, sonra ağzımı kapattım. Bunu söylemek istememiştim. Ama öyle yapıyordu, değil mi? İlk zamanlarda stüdyoya katılmaya çalıştığımda sürekli alaycı yorumlar yapardı. Bir yıl kadar sonra gitmeyi bıraktım ve o da beni bir daha davet etmedi. Sanat onun işiydi ve ben davet edilmiyordum.

Fiona tıslar. "Kızım, yüzüne bir bakışta, benim tüm vücudumda olan yaratıcılıktan daha fazlasının senin küçük parmağında olduğunu anlıyorum." Kafam karışık bir şekilde kaşlarımı çatattığımda, gülümser.

"Makyajın, Trina. Bu bir sanat." "Bu adil değil!" Simone, bize dönüp sırtarak der. "Gözüme batmadan maskara sürmeyi zar zor beceriyorum,

sen ise milyon dolarlık bir görünüşe sahipsin."

Onların yorumları beni mutlu etse de, elimi sallayarak onları uzaklaştırıyorum.

Sonra stüdyoya giriyoruz ve ben çığlık atıyorum. Kelimenin tam anlamıyla.

Çünkü Mac oradaydı, eski mavi bir gömlek giymiş, kolları sıvamış, ağız sulandıran elleri ve kaslı kolları görünür hale getirmişti. Kaslı vücuduna kahverengi bir önlük sarılmıştı ve bu görüntü kesinlikle günahkâr görünüyordu.

Adam deri giyiyor ve ben ona atlamak istiyorum. Önlüğün içinde bu kadar seksi görüneceğini hiç düşünmemiştim.

Yanılmışım.

Mac'in yüzünde şaşkınlık belirliyor, ama kötü anlamda değil (umarım). Çömlek çarkının başında tabureyi yerleştirirken eğildiği pozisyondan doğruluyor, parmaklarını saçlarında gezdiriyor ve gözleri vücudumun her yerini tarıyor.

Ben...

Vay canına. Hayatımın geri kalanında her gün, her saat böyle bana bakmasını istiyorum. Bu beni içten içe ısıtıyor, kendimi dünyanın en güzel, en seksi kadını gibi hissettiriyor.

O anda *herkesin* gözlerinin de benim üzerimde olduğunu fark ettim. Simone ve Fiona, ellerini yüzlerine kapatarak gülümsemelerini saklamaya çalışırken, hayatlarının en güzel anlarını yaşıyor gibi görünüyorlardı. Jen bakışlarını tavana çevirdi. Candice ise, kötü kalpli abla gibi utanmadan gülüyordu.

"Bayanlar," Mac derin bariton sesiyle selamlıyor bizi, gözleri hâlâ üzerimde. "Çömlek dersine mi geldiniz?"

"Siz Bay Blair'siniz," diyorum aptalca.

Mac'in gözleri parlıyor. "Adımı biliyorsun Trina, ama bana Bay Blair demek istersen, şikayet etmem."

Şimdi Simone da gülüyor. Olamaz. Kızarmış yüzümü Mac'ten çevirip, hızla iyi bir arkadaşım haline gelen ateş saçlı kadına bakıyorum, sonra bakışlarımı Candice'e çeviriyorum. Kız kardeşim sadece sırtıyor.

Sınıfta tanımadığım birkaç öğrenci var ve hepsi bana bakıyor. Harika.

Mac, herkese kendini tanıtarak ve stüdyonun arkasındaki uzun masada dersi başlatarak beni kurtarıyor. Masanın etrafında, dikdörtgen şekilli kil parçaları içeren birkaç torba düzenli aralıklarla yerleştirilmiş. Hepimiz boya lekeli önlüklerimizi giydikten sonra, torbaları açmamızı ve bir tel kullanarak büyük bir kil parçası kesmemizi söylüyor. Havayı çıkarmak için yoğuruyoruz, bu da bir buçuk saatlik egzersiz gibi geliyor, sonra tekrar kesip dört top haline getiriyoruz. Mac konuşurken göstererek anlatıyor.

Lastik değiştirme konusunda yanılmışım. O bir gösteri değildi. *Bu* bir gösteri. O eller... Yardıma ihtiyacım var. Onları izlemekten kendimi alamıyorum. Kil ile kendinden emin bir şekilde uğraşırken, birkaç ustaca hareketle onu dört eşit büyüklükte top haline getirirken ağızım sulanıyor. Avucunu kile vurması, sanki deriye vurmak gibi bir ses çıkarıyor...

Hayır. Oraya gitmeyeceğim. Halka açık bir yerde olmaz. Şu anda olmaz.

Sonra herkesin çoktan başladığını fark ettim ve benim tek yaptığım Mac'in ellerine bakmakmış.

Titrek hareketlerle dört tane şekilsiz top yapıyorum, sonra kurumasınlar diye tekrar torbaya koyuyorum. Stüdyonun ortasında eşit aralıklarla daire şeklinde dizilmiş tekerleklerle yönlendiriliyoruz ve diğer kadınlar ışık hızıyla hareket ederken, ben odanın karşı tarafında bir koltuk kapamadan, bir şekilde Mac'in yanına oturuyorum.

Onlar benim sert bakışlarımdan tamamen etkilenmemiş gibi görünüyorlar, koltuklarına otururken gözlerimden kaçınıyorlar. Aptallar.

Oturup Mac'in dersi başlatmasını bekliyorum... ama sonra olacaklara hazırlıklı değilim. Meğer kil toplarını şekillendirmek gösterinin sadece başlangıcıymış.

"Topunuzu çarkın ortasına yerleştirin. Sertçe vurun." Simone burun kıvrır ve Mac'in gözleri ona, sonra da herkesin kiline kayar. "Güzel. Birkaç kez hafifçe vurun, sonra ellerinizi ıslatın ve çarkı çalıştırın. Kili ortalayacağız, böylece onu yaratmak istediğimiz şekle getirebileceğiz. Merkezden saparsa, onu düzgün bir şekilde şekillendiremezsiniz. Sonunda bir tarafı diğerinden daha kalın olur."

Mac o kocaman, geniş ellerini ve uzun parmaklarını küçük bir su kovalasına daldırırken gözlerimi ondan ayıramıyorum. Birkaç damla suyu silkelirken ön kolları kasılır, sonra Mac kili şekillendirmeye başlar. Bir şeyler söylüyor, kili ortalamayıcı açıklıyor, ama ben sadece ona bakabiliyorum.

Islak kil, ellerinin arasında pürüzsüz ve duyusal bir şekilde hareket ediyor. Parmakları, kilin üzerinde sihirli bir şekilde bastırıyor, bırakıyor, hareket ediyor ve kilin ellerinin arasındaki boşlukta yukarı aşağı dans etmesini sağlıyor. Kili avuçlayıp pürüzsüz, uzun ve - dinle, bunun için başka bir kelime yok - *fallik* bir şekle getiriyor. Çömlek çarkının ortasında devasa gri bir penis gibi görünüyor ve bu manzara beni yanmak istememe neden oluyor. Gözlerimi başka yere çevirmek zorundayım.

Yüzüm kızarmış.

Candice dudağını ısırtıyor ve Simone'un yüzü benimki kadar kırmızı, ama o utanmıyor. Kahkahayı patlatmamaya çalışıyor.

Hain.

Yapacak başka bir şeyim olmadığı için, kilimi ortalamaya başlıyorum. Pürüzsüz, ıslak ve ellerimi üzerine koymak sakinleştirici bir his veriyor. Gözlerimi kendi çarkımdan ayırmadan, Mac'in talimatlarını, cesaretlendirmesini ve ipuçlarını verirken içimden gelen derin sesini dinliyorum.

Kilim sallanıyor. Mac'e bir bakış atıp ellerimi yeniden konumlandırıyorum, ıslatıp pürüzsüz malzeme üzerinde gezdiriyorum. Birkaç saniye sonra, başardığımı düşünüyorum.

Kil ortalanınca, onu açmaya başlıyoruz. Mac açıklarken göstererek yapıyor, ama ben sadece o ellerin kili okşayarak çarkında bir kase ortaya çıkarmasını izleyebiliyorum.

Külotum ıslanmıştı.

Bu çok utanç verici. Bir adamın çömlek yapması beni tahrik ediyor Neyim var benim?

Sadece... Açıklayamıyorum bile. O kadar *yetenekli* ki. Parmaklarını çok hafifçe hareket ettiriyor ve kilin ortasındaki açıklık genişliyor. Sonra tekrar hareket ediyor, çark dönüp dururken elleri üzerinde su ve kil akıyor ve sanki kile hareket etmesini emrediyormuş gibi kenarları yukarı çekiyor. Yumuşak, nazik vuruşlar. Sert dokunuşlar. Sert, kaslı üst kollar, dirsekleri genişçe açılmış bacaklarına dayalı.

Erotik. Her hareket. Her dokunuş. Yüzündeki her odaklanmış, güzel çizgi.

Çömlek çarkında seks gösterisinden gözlerimi ayırarak, kil topumu açmaya çalışıyorum. Görüldüğünden daha zor.

Birkaç saniye içinde, arkamda sıcak bir varlık hissediyorum. Mac taburesini benimkinin yanına çekiyor. "Yardım edebilir miyim?" diye soruyor.

"Tabii ki," diye cevap veriyorum, sesim kısık çıkıyor.

O muhteşem eller yaklaşıyor, parmakları benim parmaklarıma bastırıyor, avuç içleri sıcak ve geniş, benim avuç içlerimin arkasına yaslanıyor. Dokunuşu kendinden emin, sıcak ve zihnimi altüst ediyor.

"Sert ve eşit basınç en iyisidir," diyor, başını benimkine yaklaştıırıyor, nefesiyle saçlarımin bir tutamını karıştırıyor.

"Çok doğru," diye espri yapar Simone ve Fiona, şüpheli bir şekilde kahkaha gibi gelen bir öksürük çıkarır.

Onlara bakıp kızgın bir bakış atacak kadar bile zihnim çalışmıyor.

Beni tekrar et: *Cinayet yanlışdır. Kız kardeşinin en iyi arkadaşlarını öldürme. Cinayet, hak etseler bile, seni ömür boyu hapse attırır.*

"İşte, böyle." Mac ellerini tekrar benim ellerimin üzerine koyarak, kil topunu bir kaseye dönüştürmek için ellerimi nasıl hareket ettirmem gerektiğini gösteriyor. Kil ona tepki veriyor, ben de öyle. Ellerin benim ellerimin üzerinde hissedilmesi, kolunun koluma değmesi, uyluğunun bacağıma bastırmasıyla nefes almakta zorlanıyorum.

Ve ellerimiz ıslak. Dokunuyorlar. Okşuyorlar. Soğuk, yumuşak ve şekillendirilebilir kil, tam da onun istediği gibi hareket ediyor.

Nefes alamıyorum.

O kadar güzel kokuyor ki. Kokuyu içime çekecek, tadını çıkaracak kadar yakınım

Kalbim göğsümde güm güm atıyor ve tek yapabildiğim izlemek... ve zevk almak. İçim, bacaklarımın arasındaki acı verici boşlukta sıkışıyor ve onun beni kıvrandırmasına engel olmaya çalışıyorum. Uyluklarımı birbirine sıkıştırmak istiyorum, ama Mac dirseklerimi onlara dayamamı söylüyor, bu yüzden tek seçeneğim onları çarkın iki yanında genişçe açmak. Elim tutup, kasenin kenarlarını yukarı çekmek için nasıl yerleştireceğimi gösterdiğinde, nefesim kesiliyor.

Mac fark eder. Bana bakar, başını çevirir ve dudakları benimkilerden sadece birkaç santim uzaklıkta olur. Günahkar, fırtınalı gözleri benimkilerle buluşur, sonra ağzıma iner. Bakışları kalır, dudaklarımın şeklini izler ve neredeyse beni öpeceğini beklerim.

Sonra, sonsuza kadar beni alay etmekten çekinmeyecek kadınlarla dolu bir odada olduğumuzu hatırlıyorum, tanımadığım bir sürü insanı saymıyorum bile. Dört gündür boşanmış durumdayım. Mac'i öpemem. *Kimseyi* öpemem!

Ondan uzaklaşıyorum ve bu sırada kasemin kenarını çiziyorum.

Mac sadece sırtıyor. "Neyse ki ıslak kil yeniden şekillendirilebilir." Çukur açılan kile doğru başını sallıyor. "Göster bana." Emri beni titretir ve Simone'un gözlerine bakma hatasına düşerim.

Kaşlarını oynatır, ağzıyla "göster bana" der.
çok daha imalı bir şekilde. Ve lanet olsun, yine kızarıyorum.

Mac, benim su kovamda ellerini yıkarken ve beni izlerken, dikkatimi tekerleğime çeviriyorum. Ellerimi tekrar ıslatıp, bana öğrettiği gibi kaseğin şeklini veriyorum.

"Aferin, Trina," diyor ve ah, dilinde benim adım günahkarca geliyor. "Sen doğuştan yeteneklisin." Mac'in gözleri kararır ve birkaç uzun saniye boyunca, onun bakışlarının çapraz ateşi altında kalırım.

Sonra biri — Candice olabilir mi? — boğazını temizler ve Mac bakışlarını başka yöne çevirir. Diğer öğrencilere yardım etmekle ilgili bir şeyler mırıldanır ve ben kendimi kasemi şekillendirmek ve yeniden şekillendirmekle meşgul ederim.

Dersin sonunda bir kase, bir fincan ve küçük, düz bir mücevher tepsi yapıyorum. Mac, eserlerimizi sırlayıp tekrar pişirmeden önce fırınında bir kez pişirmek zorunda, bu da gelecek hafta tekrar geleceğimiz anlamına geliyor. Bunun kalbimi hoplatmadığını iddia ediyorum. Mac önlüğünü çıkardığında, benim grubum dışındaki çoğu öğrenci sınıfı terk etmiş durumda.

Beşimize gülümsüyor. "Bugün iyi iş çıkardınız, bayanlar."

"İyi bir öğretmenimiz vardı." Simone ona göz kırptı, sonra bana göz kırptı.

ban

a İnce. Gerçekten ince.

göz "Göz seğirmesi için bir göz doktoruna görünmelisin," diyorum

kırp ona. Simone sadece gülüyor.

ıyor Mac boğazını temizler, sonra dudakları o küstah gülümsemeye

· bükülür ve

"Bu hafta sonu havuz dersine ne dersin, Trina? Babam seni soruyor. Orada çok yalnız kalmadan önce Grove'a gelmen gerektiğini söylüyor."

"Oh, ben..." Bir bahane uydurmak üzereyim, herhangi bir bahane, Simone ve Fiona birbirlerine baktılar ve Simone küçük bir *çığlık* attı.

"Kızlar gecesi!" Gülümser, sonra geri kalanımıza kaşlarını kaldırır. "Evet? Evet."

"Salonu saç fönü için rezerve edeceğim," diyor Fiona. "Jen, akşamın boş olduğundan emin ol. Bekle, bunu hangi akşam yapıyoruz?"

yapıyoruz?"

"Biz mi?" diye soruyorum. "Kızlar gecesi mi?" Hamish ile yüzme dersim - ki bunu kesinlikle kaçınmak niyetindeydim - ne zaman tam anlamıyla bir kızlar gecesine dönüştü ve bir şekilde kuaförde saç yaptırmayı da içeriyor?

"Cumartesi," diye cevaplar Candice Fiona'ya. "Cedar Grove, değil mi?" Bunu Mac'e sorar.

Mac'in sırtışı tam bir gülümsemeye dönüşür. "Cedar Grove." Başını sallar. "Saçlarımızı yaptırıp Katrina'nın evine gidip hazırlanabiliriz.

Makyajımızı sen yapabilirsin, değil mi?" "Ben... Toby ve Katie..."

"Clancy ve Allie onlara bakabilir," diye araya girer Candice, elini sallayarak. "Zaten Bay Fuzzles'a bayılıyorlar, bu yüzden senin evinde vakit geçirmek için herhangi bir bahane onlara yeter."

"Bay Fuzzles mı?" Mac kaşlarını kaldırarak sorar.

Kafamı sallarım. "Yeni kedi yavrusu. Sorma. Olaylı bir hafta oldu."

"Çok tatlı. Küçük beyaz patileri var." Simone ciyaklayan bir ses çıkarır. "Onu görmelisin Mac. Senin gibi iri, güçlü bir adamın küçük, tüylü bir kediciği kucağında tuttuğunu hayal edebiliyorum. Hayallerin gerçeğe dönüştüğü anlar işte budur."

"Onunla tanışmaya gelmeli mi?" diye aptalca tekrar ediyorum. Konuşan herkese bakmaktan boynum tutulmuş gibi hissediyorum. Mac kesinlikle, asla, milyon yıl geçse bile yeni kedimle tanışmaya gelmemeli. Kesinlikle olmaz.

"Bu çok eğlenceli olacak!" diyor Candice ve utanarak söylüyorum ki, sevgili kız kardeşimle şiddet uygulamak istiyorum.

Cinayet yanlıştır. Kız kardeşini öldürme. Cinayet, hak etse bile, ömür boyu hapse girmeni sağlar.

"Bir daha söyle. Cumartesi gecesi! Yaşasın!" Simone kolunu Fiona'nın koluna takıyor. "Mini kışlar yapacağım. Sen şarap getir. Öğle yemeğinden sonra saçlarımızı yaptırmalıyız, böylece Trina'nın evinde hazırlanmak için erken buluşabiliriz. Sonra kedilerle de vakit geçirebiliriz."

"Kesinlikle." Fiona kararlı bir şekilde başını sallar. "Erken akşam yemeği yiyebiliriz.

Şarküteri tabağı!"

Dudaklarımı ısırarak Mac'e dönerim. "Sanırım cumartesi günü herkes Grove'da olacak." Ona özür dilercesine gülümserim. "Umarım sorun olmaz."

"Babama hazırlık için kapıları kapatmasını söyleyeceğim."

"Duydum!" Simone kapıdan seslenir. Durur, döner ve sırtarak gülümser. "Aslında fena fikir değil. Biraz rahatlamak istiyorum."

Jen, Candice, Simone ve Fiona giderler ve birdenbire Mac ile baş başa kalırım. Aramızda gerginlik hakimdir. Uzaklaşmalıyım. Gerçekten, gerçekten uzaklaşmalıyım. Ama nedense ayaklarım yere yapışmış gibidir. Vücudum, birkaç gün önce ona değen ellerimden kalçalarım ve uyluklarıma kadar, onun dokunduğu her yerde yanıyor.

O, benden sadece birkaç adım uzakta duruyor ve vücudumdaki her hücre ona çekiliyor gibi hissediyorum.

Boğazımı temizliyorum ve başparmağımla omzumun üzerinden işaret ediyorum. "Ben..."

"Evet." Mac ensesini ovuşturuyor ve ikimiz de ayrılmak için harekete geçmiyoruz. Gri-mavi gözleri benimkilerle buluşuyor ve dudaklarında hafif bir gülümseme beliriyor.

Gitmek istemiyorum. Hiç istemiyorum. "Çömlekçilikle ilgilendiğini bilmiyordum," diyorum. "Dorothy senin biraz ünlü olduğunu söyledi."

Mac'in yanakları kızarır ve omuz silkerek yorumumu geçiştirir. "Okul döneminde bunu yapmak için fazla vaktim olmuyor, ama yazlar genellikle verimli geçiyor."

"Oh! Çocuğun var mı?"

"Hayır, ben..."

"Hey Trina, geliyor musun?" Candice kapıdan başını uzatır. "Böldüğüm için üzgünüm, ama görünüşe göre Fallon, yeni keşfettiğimiz çömlekçilik sevgimizi kutlamak için kafede öğle yemeği hazırlıyor."

"Evet. Tabii. Elbette." Mac'e bakıyorum. "Cumartesi görüşürüz."

O başını sallar, gözleri benimkilerde kalır, sonra dudaklarıma iner. Aptalca bir şey yapmadan önce, topuklarımı döndürür ve uzaklaşıyorum, ama birkaç adım attıktan sonra dururum. Omzumun üzerinden ona bakarak başımı eğiyorum. "Arabam... sen miydin?"

"Ne benim?" Mac bir tabureyi kaldırıp başka bir taburenin üzerine koyar, gözlerine bakmaz.

"Remy lastiği tamir ettikten sonra hafta sonu kasabaya bıraktın mı?"

Mac bana bakar, gözlerinin köşeleri kırışır. Omzunu kaldırır, sonra eğilip bir yığın tabureyi alır. "Dinlenmeye ihtiyacın var gibi göründün. En azından bunu yapabilirdim."

Kalbim o kadar hızlı atıyor ki nefes almakta zorlanıyorum. Boğazım düğümlenirken, konuşacak kadar hava sıkıştırıyorum. "Teşekkürler, Mac."

O sadece başını sallar. "Cumartesi görüşürüz."

"Evet," diye cevap veriyorum, oyalanarak, sonunda kendimi toparlayıp *gerçekten* aptalca bir şey yapmadan önce oradan ayrılıyorum.

ALT TRINA

CANDİCE HAKLIYDI. Allie ve Fiona'nın üvey kızı Clancy, çocuklarımla ve tabii ki kedicikle vakit geçirmekten çok mutlular.

Bay Fuzzles, evcil hayvan bakmakla ilgili şikayetlerime rağmen, eve kötü bir katkı olmadı. Dün gece, çocuklar yatmaya gittikten sonra, ben televizyonda *The Bachelor* izlerken dalmıştım, o da yanımdaki kanepeye atladı ve küçük vücudunu bacağımın yanında uzattı, minik beyaz patilerini çenesinin altına kıvırdı. Bana ilk kez yaklaşmıştı ve bu, kalbimin normalden daha hızlı atmasına neden oldu. Nazik ve çekingen parmağımla kulaklarının arkasını kaşıdığım, kuyruğunu uyluğumun üzerinde ileri geri sallarken, şimdiye kadar duyduğum en sevimli mırıldanma seslerini çıkardı.

Sonra, birdenbire kanepeden atladı, omzunun üzerinden bana sadece saf, katıksız küstahlık olarak tanımlayabileceğim bir bakış attı ve uzaklaştı. Sanki beni kendine çekeceğini *biliyormuş gibi*. Küçük pislik.

Şimdi Cumartesi öğleden sonra ve Toby ile Katie, Allie ve Clancy ile dışarıda oynuyorlar. Kızlarla kuaförden yeni döndüm ve Hamish'in gerçekten de her şeyi hazırladığını umuyorum. Bu bayanlar şakaya gelmez. Saat akşam altıdan biraz geçti ve biz şimdiden üç buçuk şişe şarap ve endüstriyel miktarda mini kiş bitirdik. Şarküteri tabakları çoktan bitmiş durumda.

Ben makyaj masamda otururken, Simone yatağında uzanıyor ve Candice dolabımı karıştırıyor. Fiona banyoda makyajını yapıyor, Jen ise koltuğumda kitap okuyor, herkesin hazırlanmasını beklerken bacaklarını koltuğun kenarından sarkıtmış.

Candice uzun bir nefes alır ve sonunda bana döner. "Trina, sihirli değneğini sallayıp beni muhteşem gösteren o şeyi yapabilir misin?"

beni muhteşem gösterebileceğin şeyi yapabilir misin?"

Kaşlarımı çatarak gülüyorum. "Ne?"

"Biliyorsun, gömleğimi pantolonuma sokup, kot pantolonumun paçalarını kıvrıp, aksesuarlar ve saçımınla biraz uğraşınca, on saniye içinde eski moda ve yaşlı bir kadından süper seksi bir MILF'e dönüşüyorum."

"Seni giydirmemi mi istiyorsun?" Başımı eğiyorum.

"Evet!" Oda ortasında durup kollarını açıyor. "Bunu düzelt."

Gülümserim ve dediğini yaparım. Asimetrik yakalı, ipeksi, dökümlü bir bluz giyiyor, ama eteği kalçalarına çok düşük oturuyor. İnce belini hiç göstermiyor. Çenemi okşuyorum, sonra dolabımı karıştırıp Candice'in dizlerinin hemen altına gelecek yüksek bel, suni deri bir etek buluyorum. Ona giymesini söylüyorum. Bu etek çok seksi. Bana giydiğimde, skandal mini etek kategorisine giriyor ve Kevin'ın yaşımla hakkında gevezelik etmesine neden oluyordu.

Eteği giydikten sonra, sadece biraz düzeltmek, muhteşem ombre saçlarına birkaç saç tokası takmak ve biraz daha allık sürmek gerekiyor.

"İşte." Geri çekilip gülümsüyorum.

"Vay canına." Simone yatakta oturur, parmakları arasında bir kadeh şarap sallanır. "Sırada ben varım!"

Candice aynaya doğru yürür, kendine bakar, sonra başını sallar ve bana gülümser. "Sen çok yeteneklisin Katrina. Bunu profesyonel olarak yapmalısın."

"Ne, insanları giydirmek mi?" Burun kıvrıp başımı sallıyorum, ama Fiona banyodan çıkıp ısıklık çalıyor.

"Eğer *böyle* giyinirsem, bana nasıl giyinmem gerektiğini söyleyen birine para öderdim," diyor Fiona.

"Aynı." Simone ayağa kalkar ve kollarını açar. "Bana yap! Bana da yap!"

Jen başını kaldırıp başını sallar. "Bunu bir iş haline getirebilirsin." Ona kaşlarımı çatınca Jen omuz silker. "Ben pasta yapabiliyorsam, Candice yoga yapabiliyorsa, Simone sosyal medya ve web siteleriyle ilgilenebiliyorsa ve dördümüz bir kafe işletebiliyorsak, *sen de bunu* yapabilirsin. İnsanlar para öder." Sonra kitabına geri döner.

Gözlerimi kırıpıyorum. Nedense, sözleri beni derinden etkiledi. Jen, sözlerini sakınmayan biridir. İnanılmaz derecede mantıklı,

ve metodik biridir. Onun, stil konusunda iyi olduğumu söylemesi... Bilemiyorum. Bu benim için çok anlamlı. Öyle olmamalı, ama öyle.

Bu yüzden, bir yudum şarap alıp işe koyuluyorum. Simone'a saçlarını ve gözlerini ortaya çıkaran muhteşem turuncu bir sargı elbise giydiriyorum, sonra bolca altın takı ekliyorum. Sonra Fiona dar, kısa kollu yeşil bir üst ve daha önce giydiği aynı dar siyah pantolonu giyiyor. Jen hizmetimi reddediyor, ama makyajını düzeltmeme izin veriyor ve aynaya baktığında dudaklarında hafif bir gülümseme görüyorum. Diğer üçü dönüp gülüyor ve saçlarını sallıyor, sonra bana bir dahi olduğumu söylüyorlar.

Tek yaptığım onları giydirmekti, ama tabii. Övgüleri kabul ediyorum.

Şu anda kendimi yirmi yaş daha genç hissediyorum. Kızlar gecesi mi? Çok uzun zamandır kızlar gecesi yapmadım. Ve daha da uzun zamandır saç, makyaj ve giyim konusunda yetenekli olduğumu takdir eden kimse olmadı. "Kızsal" şeylere olan ilgimin utanılacak bir şey olduğunu düşünmeye başlamıştım. Kevin, kendimden şüphe duymama yetecek kadar sık sık bununla alay etti.

O yeterince büyüyüp bir ekip kurmadan önce tüm ev işlerini ben hallettiğim, hatta onun muhasebe ve yönetim işlerini bile yaptığım gerçeğini bir kenara bırakalım. Ama öğrendim ki, tipik bir kadın gibi davranmak istediğinde, insanların senin beynini kapıda bıraktığını varsayımlarıyla başa çıkmak zorundasın.

Gülümsüyorum, sonra dolabıma dönüp birden ne yaptığımı hatırlıyorum. Mac'i görmeye gidiyorum. Bilardo oynayacağım. Onun yanında. Bir barda. Bütün bu çılgın kadınlar beni kışkırtıyor.

Oh, hayır.

"Ne giyeceğim ben?" Arkadaşlarıma dönerek, içimde aniden yükselen paniğe kapılıyorum. Ne yapıyorum ben? Çocuklarımla vakit geçirmeli ve boşanma konusunda sorun yaşamadıklarından emin olmalıyım, dışarı çıkıp yabancı, seksi, çömlek yapan, motosiklet süren yakışıklılarla tanışmamalıyım.

"Tamam." Fiona şarap kadehini masaya koyar ve avuçlarını havaya kaldırır, bunu ancak Fiona İş Moduna Giriyor olarak tanımlayabileceğim bir duruşa geçer. "Seksi ama fazla çaba sarf etmeden, ama o kadar ateşli ki Mac neye uğradığını anlamayacak. Çenesinin yere düşmesini istiyorum.

İçeri girer girmez onu etkileyecek bir kıyafet. Konuşmayı unutmasını istiyorum. Kıyafetin onu tamamen lobotomize etmeli.

"Evet. Büyük saçlar, ağır makyaj, dar giysiler," diyor Simone. "Fahişe şıklığı."

"Dur, hayır," diye araya girdim.

"Oh! Sırt dekolteli beyaz bodysuit'i giy!" Candice, gözleri parlayarak diyor. "Hani şu, çok yakışan, uzun kollu ve dekolteli olan. Dekolte yok ama çok seksi."

Başımı eğiyorum. "Kot pantolon ve topuklu botlarla. Bu işe yarayabilir." "Candice, dürüst ol," diyor Simone ciddi bir şekilde.

"Gerçekten seksi mi?"

Lobotomiye neden olacak kadar seksi mi?"

"Erkeklerin beyinleri kulaklarından akacak. Söz veriyorum. Kız kardeşim çabalarkenki halini görmedin."

Fiona şarabını boğazına geçirir. "Bekle... Bunca zamandır gördüğüm tüm bu kıyafetler... Sen *hiç* çaba göstermiyor musun?" Bana, sonra da diğerlerine bakar. "Ben sadece şık olmayan bir insan mıyım, yoksa bu sizin için şaşırtıcı değil mi?"

Kızarıyorum ve söylediklerine ne kadar değer verdiğimi saklamaya çalışıyorum.

Ben kız gibi bir kızım, beni dinleyin!

Giyinmek, Mac'i tekrar göreceğim endişesinden dikkatimi dağıtır. Simone'un talimatına göre saçımı biraz daha kabarık kıvrır, şarap kadehim sihirli bir şekilde doldurulup yeniden doldurulurken gözlerime dumanlı makyaj yaparım.

Beşimiz hazır olduğumuzda, aşağı kata iniyoruz. Çocuklar Clancy ve Allie ile oturma odasındalar, annem Dorothy ve Margaret ise mutfakta akşam yemeği yiyorlar. Ne zaman geldiklerini tam olarak bilmiyorum, ama içimden bir ses, beşimizin gitmesini görmek istediklerini söylüyor.

Dorothy ıslık çalarken annem telefonunu eline aldı. "Fotoğraflar! Fotoğraf çekmek istiyorum."

"Anne, bu balo değil." Mutfak tezgahından çantamı alıp eşyalarımı kontrol ediyorum, annem ise beni görmezden gelip koridorda fotoğraf çekimi için yaratıcı yönetmenlik yapmaya başlıyor.

Katie bana doğru zıplıyor ve kollarını belime doluyor. "Prenses gibi görünüyorsun anne. Çok güzelsin."

Ve kalbim eriyor. Kızımın başına nazikçe bir öpücük konduruyorum. "Bu gece bensiz idare edebilecek misin?"

Bana güzel prenses diyen tatlı kızım gözlerini devirip burnunu çeker. Sanırım bu sorunun cevabı bu.

Sonra, arkadaşlarıma son bir kez bakıp çocuklarıma son bir veda öpücüğü verip — ve tamam, Bay Fuzzles'ın kulaklarının arkasını biraz kaşıyıp — mutfaktaki bayanlara veda edip bekleyen taksiye doğru yöneliyorum. Arkaya üç kişiyle sıkışıp oturduğumda, gülümsemeden edemiyorum.

Böyle bir gece geçirmeyeli yıllar oldu. *Yıllar*. Aslında, Kevin'ın çocuklarla iyi olup olmayacağını merak etmeden, ya da onun deyimiyle, kendi çocukları olmasına rağmen "bakıcılık" yapıp yapmayacağını merak etmeden, ya da içki içmeye gitmek gibi "sıradan" etkinliklere burun kıvrımadan kız arkadaşlarımla en son ne zaman dışarı çıktığımı hatırlamıyorum. Galeri açılışı ya da şiir dinletisi değilse, Kevin bunu kendisine yakışmayan bir şey gibi davranırdı.

Ama bu... bu eğlenceli. Ve her dakikasının tadını çıkaracağım.

Belki de çok fazla şarap içmişimdir, ama Grove'a vardığımızda ve taksiden indiğimizde, Simone dışarıda park edilmiş motosikletlerden birinin yanına gidip poz verince gülmekten kendimi alamıyorum. Fiona fotoğraf çekmeye başlıyor —tıpkı birkaç dakika önce annemin yaptığı gibi— ve sonunda bunu yapmamam gerektiğini söyleyen o küçük sesin etkisinden kurtuluyorum.

Ben yetişkin bir kadıyım. Eğlenmeye hakkım var. Yakın zamanda boşanmış olabilirim, ama ölmedim. Eğer canım isterse, bir barda seksi bir erkekle tanışabilirim. Kırklı yaşlarımda bilardo oynamayı öğrenebilirim. Kendime ait gecelerim olabilir.

Ve—neredeyse bir hafta boyunca o çömlekçilik dersini hayal ettikten sonra

—tamamen dürüstçe söyleyebilirim ki, *tam* da bunu yapmak istiyorum.

YEDİ MAC

Bir yudum almak için bira şişesini ağızıma götürürken, gözlerim bu gece milyonuncu kez kapıya kayıyor.

O gelecek. Geleceğini biliyorum. Arkadaşları buraya gelmek istedi, bu yüzden başka seçeneği yok. Buraya gelecek.

Bir yudum daha bira; kapıya bir bakış daha.

"Kötü durumdasın," diyor kardeşim barın arkasından. Benden bir santim daha uzun ve aynı kalın, koyu saçlara sahip, genellikle elini saçlarına geçirdiği için dağınık. Lee, müdavimlerden birinin çenesini salladığını görüyor ve iyi bir barmen olarak bunun adamın bir içki daha istediği anlamına geldiğini biliyor. Birayı doldururken bana kaşlarını kaldırıyor. "Babam bana kadından bahsetti."

"O benim kadının değil."

Henüz.

Dur. Hayır.

O benim kadının değil, asla.

Babam omzuma hafifçe vurur. "Bana fıçıyı değiştirmemde yardım eder misin?" Yedek fıçıların bulunduğu depoya doğru başını sallar.

Kafamı sallayıp tabureden kalkarak onu barın diğer tarafına kadar takip ediyorum. Babamın adımlarında uzun zamandır görmediğim bir canlılık var ve bunun, son zamanlarda tanıştığı zarif ve sofistike bir yaşlı kadınla ofisinde yaptığı uzun telefon görüşmeleriyle bir ilgisi olup olmadığını merak ediyorum.

Bu düşünce göğsümde bir boşluk açar. Babam çelişkili bir adamdır, ama her zaman tahmin edilebilir olmuştur. İstikrarlıdır. Bir barı vardır, ama içki içmez. Motosiklet sürer, çılgınca, sonra eve gider ve arka bahçesini gören pencerenin önünde uzun saatler boyunca kitap okur. Kadınlarla flört eder, onları anında etkiler, ama bağlanmaz. Hiç bağlanmamıştır.

Annem bizi erkek çocuklarıyla bırakıp bir daha geri dönmediğinden beri.

Ben, Lee ve babam dünyaya karşıydık. Kadınların ne kadar kolay terk edebileceğini çok erken öğrendim. O yaraların acısını, ayaklarımdaki kanlı, yırtık kabarcıklar gibi hissettim. Sürekli, zonklayan ağrılar zamanla daha da kötüleşiyordu, iyileşmiyordu. Babamın kendini ölümün eşiğine kadar içip, sonra da ayık kalmak için çabaladığını görerek bunu öğrendim.

Grove'u satın aldığımda, bunun korkunç bir işkence, kendi acısında boğulduğu yıllar için bir tür kefaret olduğunu düşündüm, ama bu sadece onun çelişkilerinden biriydi. Alkolün yakınında olmak onu tekrar içkiye yöneltmedi. Sanki içerse ne olacağını sürekli hatırlamaya ihtiyacı varmış gibi.

Babamın kendi başına olması bana her zaman mantıklı gelmişti, tıpkı *benim* kendi başıma olmamın mantıklı gelmesi gibi. Güneşin doğudan doğması gibi. Bu, bizim için tek mantıklı yoldu.

Ama babam omzunun üzerinden bakıp, dudaklarında geniş bir gülümsemeyle, "Bu kadar endişelenme evlat. O ortaya çıkacaktır." der.

Ne dediğini bilmiyormuş gibi davranıyorum. Yeni fiçıları binanın arka tarafında, teslimat kamyonunun kapıya kolayca erişebileceği bir odada tutuyoruz. Babam, bu gece Grove'a kimlerin gelip gelmeyeceği konusunu akıllıca bırakarak, hangi biranın değiştirilmesi gerektiğini söylüyor, ben de büyük gümüş fiçılardan birini alıp barın arkasındaki fiçı odasına götürmek için zeminde yuvarlamaya başlıyorum. Oradan boş olanı dolu olanla değiştirip boş fiçıyı omzuma atarak depoya geri götürüyorum.

Bu yolculuğu yüzlerce kez yaptım, özellikle de babam yaşlandıkça ve dolu fiçıların ağırlığıyla mücadele ederken. Fiçı odasından depoya kadar olan yolculuğun her adımını ezbere biliyorum. Bu yolu uykumda bile yürüyebilirim.

Ve barın ortasına geldiğimde onu gördüm.

Trina dar kot pantolon, gördüğüm en seksi diz boyu çizme ve bir şekilde açık saçık olmamasına rağmen hayal gücüne yer bırakmayan beyaz bir üst giymiş olarak içeri girer. Lanet *olsun*. Beynim vücudumun geri kalanına sinyal göndermeyi keser ve içimdeki her şey

arıza verir. Bir sandalyeye takılıp düşerim, vücudum öne doğru eğilir ve fiçı masaya çarpar. Bira her yere sıçrar.

Çığlıklar, çırpınan kollar, yuvarlanan boş fiçılar ve sonra kendimi yerde buluyorum. Üzerimde bir sandalye ve bana doğru düşen bir masa var, ta ki bir el uzanıp onu yakalayana kadar — ama o anda masadaki tüm şişeler ve bardaklar etrafa ve üzerime düşüyor. Bir tanesi yakınımnda parçalanıyor.

Harika. Muhteşem. Kırık camlarla kendimi kesmemek için hareket etmeye korkarak gözlerimi kırıyorum. Ayrıca şokta olabilirim.

Babamın yüzü görüş alanımda belirir, gözleri mizahla parıldıyor. "Oldukça etkileyici bir iniş oldu."

"Sessiz ol ve bana yardım et, tamam mı?" Kolumu uzatıyorum, babam da beni ayağa kaldırmak için kolumu tutuyor. Neyse ki, kırılan cam benden birkaç metre uzaktaydı, ama yine de cam parçaları olma ihtimaline karşı saçımı tarıyorum.

"İyi misin?" diye arkamdan bal gibi tatlı bir ses geliyor ve ben dönmeden önce kendimi hazırlıyorum.

Bu bir işe yaramıyor. Trina, bir dakika önce, toz ve dökülmüş bira ile kaplı ve utançtan kızarmış haldeyken olduğu kadar hala çok güzel. Uzun kollu beyaz bluzu, sıkı ve kıvrımlı vücudunun her santimini sarıyor. Gözlerimi o kilometrelerce uzun bacaklarına kaydırıyorum ve topuklu siyah botlarını görünce içimden yine inliyorum. Onu, daha özel bir yerde, *sadece* benim için onları giymesini istemekten kendimi alamıyorum.

Gözlerim tekrar onun gözlerine kayarken, fermuarımın yakınındaki sıkışıklığa karşı pantolonumu düzeltme içgüdüleriyle mücadele etmek zorunda kalıyorum. Saçına, makyajına bir şeyler yapmış. Bu beni deli gibi tahrik ediyor, sanki vücudum onun beklediğim kadın olduğunu biliyormuş gibi. İstedğim kadın bu.

Sonra ona çok uzun süredir baktığımı fark ettim. Babam boğazını temizledi, biri yakınlarda camları süpürüyordu.

"Merhaba," diyorum.

Onun dolgun, pembe dudakları - ağzını yalamak istememe neden olan parlak bir parlaklık ile ışıldıyor - bir gülümsemeye dönüşüyor. "Merhaba." Bakışları solumda duran babama kayıyor. "Görev için rapor veriyorum,

Hamish. Benimle birlikte birkaç istekli öğrenci getirdim." Omzunun üzerinden başparmağıyla işaret etti ve o zaman arkadaşlarını gördüm.

Kapıları kapatmak iyi bir fikir olabilirdi.

Kızıl saçlı Simone, Harold'a kolunu dolamış, Harold ise oturduğu tabure kadar sabit bir müşteri olan huysuz bir adam. Ama tuhaf olan ne biliyor musun? Harold *gülüyor*. Onu on bir yıldır tanıyorum ve hiç gülmesini görmedim.

Koyu saçlı kadın —hatırladığım kadarıyla adı Fiona— bir tur içki için kartını bara uzatırken, Trina'nın kardeşi Candice duvardaki elektronik müzik kutusuna doğru kayıyor. Sonra, Mariah Carey'nin "Fantasy" şarkısı hoparlörlerden çalmaya başlıyor ve tüm müdavimler —hepsi erkek, hepsi benden yaşlı— şaşkınlıkla başlarını kaldırıyor.

Ama kadınlar —seramik dersinde neredeyse hiç konuşmayan ama bir acemiden gördüğüm en güzel kaseyi yapan sessiz Jen de dahil —ellerini havaya kaldırıp hep birlikte çığlık atıyor ve hemen şarkı söylemeye ve dans etmeye başlıyorlar. Şarkının her kelimesini biliyorlar. Her küçük trili. Ve en yüksek sesle şarkı söylüyorlar —ama mutlaka doğru tonda değil.

"Aman Tanrım..." Trina dehşete kapılmış görünüyor.

Bu beni güldürüyor. Babam müşterinin döktüğü birayı değiştirirken, ben çarptığım sandalyeyi kaldırıyorum ve boş fıçıyı aldığım da boşazımı temizliyorum. "Bunu kaldırmam lazım," diyorum Trina'ya. "Sakin... Sakin ortadan kaybolma, tamam mı?"

Güzel başını eğerek yüzünde geniş bir gülümseme yayıyor. "Nereye gideceğim ki? Yapmam gereken çok önemli işlerim var." Gözleri babama kayıyor, babam da başını sallıyor.

"Tabii ki var. Önce bir bilardo sopası al. Sana nasıl tebeşirleyeceğini göstereceğim."

Trina sırtarak onu barın arkasına, bilardo masasının bulunduğu yere kadar takip eder. Onun arkasını izlerken, kıyafetinin arkasını görünce yine o lanet sandalyeye takılıp neredeyse düşüyordum. O muhteşem poposu, sanki üzerine boyanmış gibi kot pantolonun içinde belirginleşiyordu...

Ve sonra üstü var. Bir şekilde, kadın modasının büyüyle, arkası yok. Saçları altın kahverengi dalgalar halinde dökülüyor.

sırtının ortasına kadar uzanan bukleler ve eliyle boynundan kaldırdığında, omurgasını, ortaya çıkan kremi tenini görünce inlerim.

Kadının *sırtı* sikimi zonklatıyor, lanet olsun. Kemerimi yeniden ayarlıyorum, ama Trina'nın gözlerinden kendimi alamıyorum. Trina, babamın dikkatli bakışları altında bir bilardo sopası alıyor ve üzerine tebeşir sürüyor. Sonra babam, sopayı sol eliyle nasıl tutacağını gösteriyor ve ben dünyanın en şanslı erkeğiyim, çünkü Trina'nın yeşil keçeğe eğilmesini, kalp şeklindeki kışını ve bilardo masasının üzerindeki ışıklar altında altın rengi parlayan sırtını izleyebiliyorum.

O poz...

İnlememi bastırıyorum. Böyle devam ederse geceyi atlatamayacağım.

Yanımda bir yüz belirir. Fiona. Bana gözlerini kısarak bakar, sonra yüzünde yavaşça bir gülümseme yayılır. Sonra birden gülmeye başlar. "Bu bir lobotomi, bayanlar!"

Diğerleri alkışlar, sonra şarkı söylemeye ve dans etmeye devam ederler.

Omzumun üzerinden bakıyorum ve Harold'un müziğe uyarak dans ettiğini görünce neredeyse tekrar düşünüyordum. Simone, Harold'un yüzüne Mariah'nın şarkı sözlerini tonunu kaçırarak söylerken, Harold'un ayakları taburesinin yanında sürünüyor. Harold'un yüzündeki geniş, dişleri aralıklı gülümsemesinden anlaşıldığı kadarıyla, Harold her anın tadını çıkarıyordu.

Kafamı sallayarak, fiçıyı alıp bir anlık huzur için fiçı odasına doğru yol alıyorum. Boş fiçıyı diğerlerinin yanına koyup, küçük odadan tekrar çıkmadan önce bir an duruyorum. Burası uzun, dikdörtgen bir oda; bir ucunda dış kapı, diğer ucunda bara açılan iç kapı var. Boş fiçılar bir tarafta, dolu fiçılar diğer tarafta duvara dizilmiş. Gümüş fiçılar arasında durup, iç kapıya elimi koyuyorum ve çenemi göğsüme indiriyorum.

Trina... O... Ben...

Düzgün düşünemiyorum bile. Sikim o kadar sert ki, kırk beş yaşında değil de on beş yaşında gibi hissediyorum. Gözlerimi sıkıca kapatıp avucumu sikimin üzerine koyup kot pantolonumun fermuarını bastırıyorum, sönmesini istiyorum ama o sadece daha da şişiyor, dokunuşumun baskısına karşı zonkluyor.

Siktir.

Bu halde dışarı çıkamam. Zaten ayağım takıldı ve neredeyse masayı deviriyordum. Vücudum içten içe yanarken, her birkaç dakikada bir bilardo masasına eğilen onu nasıl izleyebilirim?

Ve bak, bununla gurur duymuyorum. Ama ya bunun geçmesini beklemem gerekiyor, dışarı çıktığım anda penisimin acı verici bir şekilde sertleşeceğini bilerek, ya da...

Ah, siktir et. Ceplerimi arıyorum ama aradığımı bulamayınca ayakkabımı çıkarıp çorabımı çıkarıyorum. Sonra, seks delisi bir hormon delisi gibi, sırtımı kapiya yaslayıp hızlı ve sarsıntılı hareketlerle kemerimi çözüyorum. Pantolonumdan çıkardığımda sikim ağır bir demir çubuk gibi.

Sıkı bir tutuşla kendimi yumruklarken, gözlerimi kapatıp o parlak, pembe dudakları düşünüyorum. Bilardo masasına eğilmiş, sırtı görünür halde, saçları omzuna dökülen o vücudu düşünüyorum. Trina'nın parlak gözlerini ve zevkten tembel olsalar ne kadar güzel görüneceklerini düşünüyorum. Omuzlarımı o kalçaların arasına sıkıştırırken, bacaklarını başımın etrafına dolayarak ne tür sesler çıkaracağını keşfetmeyi düşünüyorum. Tadı nasıl olurdu, topraksı, tatlı ve lanet olasıca mükemmel. Sertliğimle onun ıslak sıcaklığını yaymayı, her sert vuruşta benim sikimi emdiğini hissetmeyi düşünüyorum...

Orgazmım içimi parçalıyor, kasıklarım ısı çekiyor ve kalın, uzun ipler halinde dışarı fışkırıyor. Düşük ve sert bir şekilde homurdanıyorum, lanet olası çorabımla tohumumu yakalıyorum, keşke onun teni olsaydı. Ağzı. Yumuşak, pembe kıvrımları.

Kapiya yaslanıp, nefes nefese, başımı yumuşak bir sesle geriye düşürüyorum. Bunun için kendimden utanmam gerekirdi, ama tek hissettiğim rahatlama. Birkaç derin nefes aldıktan sonra kalp atışlarım yavaşlamaya başlıyor. Gözlerimi kapattığımda onu hala görüyorum, ama artık derimden çıkacakmış gibi hissetmiyorum.

Sonra kendimi giydirip, fermuarımı çekip, ayakkabılarımı giyip, fıçı odasından çıkıp, kirli çorabımı bulduğum ilk çöp kutusuna atıyorum. Sonunda, derin bir nefes alıp, bara geri dönüyorum.

SEKİZ TRINA

"HER ŞEY AÇILARLA İLGİLİ," Hamish, atışım cepheye çarparak bilardo masasının ortasına sekince milyonuncu kez aynı şeyi söylüyor. "Açılara odaklan."

"Anlıyorum," diye cevap veriyorum, sesimde hayal kırıklığını gizlemeye çalışarak, "ama hangi açılara odaklanmam gerektiğini anlamıyorum."

Bir el omzuma konuyor ve Simone yanımda beliriyor. "Ben deneyebilir miyim?"

"Lütfen." Ona teşekkür etmek için gülümserim, içkimin bir yudumuna ihtiyacım vardır.

—kötü. Mac'in beni gördüğünde yüzüstü düşmesini görmekten, ona yaklaştığımda gözlerindeki ateşi görmekten, bilardo oynamayı öğretmek için verdiği şaşırtıcı derecede ciddi derslere kadar, kendimi pek kendim gibi hissetmiyorum.

Sırtı açık bu bodysuit için Spanx, korse ve göğüs kısmı olan tam bir tulumdan oluşan iç çamaşırları giymem gerektiğini söylemeye gerek bile yok — iki çocuğa emzirdikten sonra, hayatta halka açık bir yerde sütyensiz dolaşmam — ve tüm bu katmanlar biraz fazla sıcak gelmeye başladı. Biraz fazla sıkı... özellikle de aşağısı.

Simone, Hamish'in yönlendirdiği topu hedefler, ama onun yardımına ihtiyacı olmadığını hissediyorum. Alıştığı kolaylıkla topa vurur. Vurmaya çalıştığı topu deliğe sokmakla kalmaz, beyaz top ikinci topu da köşe deliğine iterek sokar.

"Gösterişçi," diye mırıldanıyorum, ama bunda herhangi bir düşmanlık yok.

Simone sırtıyor. "Daha az düşünmeye çalış. Eyeliner sürerken, kafanda açıları hesaplıyor musun, yoksa sadece içgüdülerine güvenip sürüyor musun?"

"İçgüdü," diye cevaplıyorum. "Ayrıca, bunu milyonlarca kez yaptım, bu yüzden yüzüme neyin yakıştığını biliyorum."

"O zaman burada da aynısını yap. Topa bak ve hizala, sonra yumuşak bir vuruşla vur."

"Yumuşak vuruş" kelimesi neden beni utandırdı? Belki de Mac birkaç dakika önce kaybolduğu koridordan çıkıp geldiği ve yalamak isteyeceğim kadar yakışıklı olduğu içindir.

Simone kıkırdar, sonra bana göz kırpar. Bilardo sopasını ellerime tutuşturur ve cesaret verici bir şekilde başını sallar. "Turuncuya vur." Cepheye mükemmel bir şekilde hizalanmış turuncu topu gösterir.

Kolay bir vuruş olmalı. Benim için bile.

Ama Mac'in yaklaştığını neredeyse *hissedebiliyorum*. Aramızdaki mesafe azalıyor. Gözleri vücudumda, tenimde, saçımda.

Bir an için gözlerimi sıkıştırıp, eyeliner çizgilerini düşünüyorum. Kolay. Sezgisel. Güven ne kadar fazla olursa, kanat o kadar iyi olur.

Ve bilardo topuna vurdum, turuncu topun cepheye çarparak masanın iç mekanizmasına yuvarlanmasının verdiği tatmin edici sesle gülümsedim.

"Güzel vuruş," dedi arkamdan gelen derin bir ses. Dönüp baktığımda Mac bana gülümsüyordu. "Çabuk öğreniyorsun."

"Eyeliner için şükürler olsun," diye cevap verdim ve Mac'in alnında beliren küçük kaş çatışmasına güldüm. Kafamı salladım. "Boş ver."

"Erkekler kızlara karşı mı?" Simone, içkisini yudumlarken gözleri bana parlayarak sorar. "Ben topları dizim." Hamish'in ona verdiği anahtarları alarak masanın kilidini açar ve ücretsiz oynamamıza izin verir. Üçgeni alıp, benim gözümde hiçbir mantık ve düzen olmadan ustaca topları değiştirmeye başladığını izlerken, Mac'in omzunun benimkine değdiği sıcaklığı görmezden gelmeye çalışırım.

"Haftan nasıl geçti?" diye soruyorum, sesim sonunda kontrolsüz bir şekilde yükseliyor. Boğazımı temizliyorum.

Mac bir yudum bira içti. "Uzun." Gözleri benimkilere, sonra dudaklarıma, sonra da başka yere kaydı.

Tanrım.

Burası sıcak mı, yoksa sadece iç çamaşırım mı?

"Önce bayanlar," diyor Hamish Simone'a. "Sen başla."

Simone omuz silkiyor ve omzunun üzerinden bana göz kırptırıyor, sonra yaşlı İskoç'a dönüyor. "Senin cenazen, ihtiyar."

Sonra, hayatımda hiç olmadığım kadar kendinden emin bir şekilde Simone sıraya girer ve beni zıplatacak kadar sert bir şekilde top paketine vurur

Topların tatmin edici çatırtısı derimde yankılanır ve toplar dışarıya doğru patlar. İkisi ceplere düşer ve Simone tırnaklarına üfler.

Mac gülümser ve elini belimin alt kısmına doğru hareket ettirir. Geniş, sıcak avucunun ısısı vücudumun alt kısmında birikir ve kalbimin hızla atmasını engellemek için elimden geleni yaparım. "Her zaman bu kadar gergin misin?" diye sorar, başparmağıyla omurgam boyunca yavaşça gezer, gözleri bana bakarken dans eder.

Barın loş ışığında biraz gümüş rengi parıldayan, şakağına düşen dağınık saç telini incelerim ve omuz silkerim. "Sadece kendimi rezil etmek üzereyken."

"Yeni şeyler denemek için bir hafta," diye cevaplıyor ve ben onun çömlekçilik ve bilardodan bahsettiğini biliyorum, ama gerçekten, *gerçekten* başka bir şeyden bahsediyor gibi geliyor.

Eli olduğu yerde kalıyor, başparmağı yavaş ve sabit hareketlerle cildimin üzerinde ileri geri gidip geliyor. Başparmağı omurgamın yakınında, ama diğer parmakları tehlikeli bir şekilde kot pantolonuma yaklaşıyor. O kadar özel yerlere, çok uzun zamandır dokunulmamış yerlere. Bu, başımı döndürüyor.

Simone'nin bir atışı kaçırmasını ve fısıldayarak küfür etmesini izliyorum, sonra Hamish sıraya girip arka arkaya üç topu vuruyor. Sonra, tüm toplarımız ve tüm hedeflerim erkeklerin toplarının arkasında gizli kalmışken, beni masanın karşı ucundaki beyaz toplarla baş başa bırakıyor.

Simone ve Hamish bana umutla bakıyor olsalar da, dudaklarımı ısıtıp olduğum yerden kıpırdamıyorum.

"Sıra sende," diyor Simone cesaret verici bir gülümsemeyle.

Tam o sırada Fiona, Candice ve Jen yanımıza gelir. Simone onlara durumu kısaca özetler ve Fiona kadehini kaldırır. "Hadi Trina! Çizgili mi, düz mü?"

"Düz renk," diye cevap veriyorum, hala duvardan ayrılmadan.

Mac de elini hareket ettirmemiştir ve başparmağı yavaş ve sabit bir şekilde okşamaya devam eder. Bu dokunuş erotiktir, karnımın alt kısmında bir sıcaklık oluşurken kafamdaki tüm düşünceler uçup gider. İleri geri, yumuşak ama kararlı, büyük, sıcak elinin cildime bastırıldığını hissediyorum. Yeterli zaman verilirse, muhtemelen bundan orgazm olabileceğimi düşünüyorum. Sırtımın alt kısmına dokunmasından. Cildim gergin,

karıncalanıyor. Tek yapabileceğim, içkimi bir yudumda içip kendimi ondan uzaklaştırmak. Bir an önce elinin olduğu yer yanıyor. Daha fazlasını istiyorum. Ondan daha fazlasını.

Hamish'in bana yardımcı olarak gösterdiği atış için sıraya giriyorum ve hemen ıskalıyorum.

Mac sırtıyor. Elini uzatıp sopayı alıyor, parmakları benimkine değiyor. Sonra kaslı vücudunun masaya eğilip belinin alt kısmındaki küçük bir deri şeridini ortaya çıkarmasını izliyorum, kaslı kolları altındaki yeşil keçe üzerinde belirgin bir şekilde duruyor.

Ve topu deliğe sokar.

"Bu turda kim beceriksiz, belli oldu," diyorum, gözlerimi devirerek. "Bana öğretmeniz gerekmiyor mu?"

Simone sadece gülüyor ve sırası geldiğinde yerini alıyor. Kendimi barda buluyorum, herkese birer içki sipariş ediyorum, sonra Hamish'in işini yapmasını izliyorum.

Yine sıra bana geldi. Masaya yaklaşıp bilardo sopasını elimde tutarken, dudağımı ısırıp savaş alanına bakıyorum. Umutlu değilim.

"Buraya gel," diyor Mac, yeni aldığı birayı masaya bırakıp yanıma yaklaşıp. "Sana yardım edeceğim. Sağ kolunda çok fazla gerginlik var. O atış için hizalan." Toplardan birini işaret ediyor ve benim pozisyonumu almamı bekliyor.

Arkamda hareket ettiğini hissediyorum, beni hafifçe kaydırıp bilardo sopasını yeniden konumlandırırken parmakları kalçalarımnda ateş izleri bırakıyor. Dirseklerime koyduğu eli bir damga gibi, dikkatimi çekmek için hafifçe sıkıyor.

"Güzel," diyor sessizce. "Rahatla."

"Bu pozisyonda biraz zor," diyorum, hayal kırıklığıyla omzumun üzerinden bakarak.

Oh. Büyük hata.

Mac benden sadece birkaç santim uzakta duruyor, kalçaları kışıma yakın, bir eli kot pantolonumun belinde, diğer eli ise hala bilardo sopasını tutuyor. Sözlerim tükendi. Onun böyle arkamda durmasının ne kadar iyi hissettirdiğini ya da onun arkamda dururken bu masaya eğilmenin beni ne kadar tahrik ettiğini kendime itiraf etmek istemiyorum.

Özellikle de o da aynı şeyi düşünüyor gibi bana bakarken. Kapalı gözler, karanlık bakışlar. Bir süre sonra masaya doğru başını sallar. "Atışı yap, Trina."

Geri dönüyorum, hala bana bu kadar yakın olan her santimetresinin farkındayım. Ama atışı yapıyorum ve şaşırtıcı bir şekilde topu deliğe sokuyorum.

Simone sevinç çılgılığı atar ve tüm kızlar alkışlar. Gülmeye başlarım, ayağa kalkar ve Mac'in göğsünün sıcaklığına ve gücüne hafifçe yaslanırım.

Ellerini omuzlarıma koyar ve dudaklarını kulağıma yaklaştırır. "Güzel atıştı." O günahkar elleriyle üst kollarımı hafifçe sıkar ve benden uzaklaşır.

Bir sonraki atışımı kaçırıyorum, ama bunun nedeni bilardoda beceriksiz olmamdan çok beynimin karışık olmasından kaynaklanıyor. Yine de, Fiona'nın yanındaki bar taburesine oturup bilardo masasının karşısındaki Mac'e baktığımda, gülümsemeden edemiyorum.

Eğleniyorum. En son ne zaman eğlendiğimi hatırlamıyorum. Çocuklarım güvende, yeni evim yakında hazır olacak ve şimdiye kadar gördüğüm en seksi adam da beni seksi buluyormuş gibi bakıyor.

Kevin'la on üç yıl önce, yirmi dokuz yaşındayken tanıştım ve böyle bir gece geçireli o kadar uzun zaman oldu mu diye merak ediyorum. Sadece bana ait bir gece.

THE BOYS WIN, Jen ve Candice bizim yerimizi alıp onlarla oynuyorlar. Beklediği gibi, Jen Simone'dan bile daha iyi bilardo oynuyor. Bana açılarla ilgili bir şeyler anlatmaya çalışıyor, ama ben iki içki içtim - evde içtiğim şarabı saymıyorum bile - ve tek yapabildiğim başımı sallayıp anlattıklarını anlıyormuş gibi davranmak.

Aşırı ısınmış, mutlu ve biraz sarhoş hissederek, biraz temiz hava almak için dışarı çıkmadan önce tuvalete gidiyorum. Ağustos ayı ve hava sıcak, bu yüzden Grove'un hemen dışında durup mutlu bir nefes alıyorum.

Arkamda kapı açılır ve dönüp Mac'in bardan çıktığını görürüm. Beni görünce gözleri kırışır. "İyi misin? Tek başına dışarı çıktığını gördüm ve yine benden kaçtığını düşündüm."

"Biraz temiz hava almam gerekiyordu," diye açıklıyorum, karanlığın kızaran yüzümü gizlediği için minnettarım. "Çok fazla kat giyiniyorum."

Mac'in gözleri parlar ve kaşı kalkar. "Bunu düzeltmenin birkaç yolunu biliyorum."

Gülerek ona vuruyorum. "Yaramazsın."

"Sadece istediğim zaman yaramazım. Şimdi, bana gerçeği söyle. Buraya sadece motosikletime bakmak için geldin."

Yine gülerek, o yaklaşırken başımı kaldırıp gözlerine bakıyorum. "Belki," diye itiraf ediyorum.

Aramızdaki mesafeyi kapatır ve derin bir nefes alır. "Geldiğine sevindim. Az önce gelmeyeceğini düşünüyordum."

"Bu yüzden mi ben içeri girdiğimde o muhteşem düşüşü yaptın? Tamamen şoktan mı?"

Mac'in dudakları kıvrıldı, ama gözleri tembelleşti. "Hayır, Trina." Elini uzattı ve parmağını kemerimin halkasına takarak beni kendine çekti. "Düştüm çünkü sen gördüğüm en güzel kadınsın."

Boynumdan ve yanaklarımdan sıcaklık yükseliyor. Beni bir kez daha çekiyor ve kendimi onun göğsünde buluyorum, parmaklarım siyah tişörtüne kıvrılıyor. "Övgüye gerek yok, Mac."

Bir eliyle hala kemerimin halkasına tutunurken, Mac diğer eliyle saçımın bir tutamını kulağımın arkasına koyar. Parmaklarını saçımın üzerinde gezdirir, sonra bakışlarını bana çevirir. "Doğruysa iltifat değildir."

Aniden nerede olduğumu fark ediyorum. Neredeyse hiç tanımadığım bir adamla yarı sarhoş, babasının sahibi olduğu bir barın önünde duruyorum. İki çocuğum evde yatakta, ben ise buradayım. Ne yapıyorsam onu yapıyorum.

"Bak, Mac, ben..." Derin bir nefes alıyorum.

Mac avucunu boynuma kaydırır, parmaklarını ensemdeki saçlara geçirir. Alnını alnıma yaslar ve beni susturur. "Bana tatlı bir reddetme söyleyeceksen, bana bir iyilik yap ve... söyleme."

Bir an için gözlerimi kapatıp, söylemem gerekenleri ifade edecek kelimeleri bulmaya çalışıyorum. Yaklaşık üç saniye önce boşandım. Kevin ile on üç yıl geçirdim ve artık kendimi tanı mıyordum

. Çocuklarım, okul, para ve ev gibi endişelenmem gereken şeyler var.

Ve bir kedi. Kediye unutamam.

Bir erkeği idare edemem! Ayakları üzerinde seks gibi görünse bile. Özellikle ayakları üzerinde seks gibi görünse bile. Ben iki çocuğu olan, yirmi yıl öncesine göre çok daha sarkmış göğüsleri olan bir boşanmış kadını. Onun gibi seksi, sert, çömlek yapan bir motosikletçi neden benim gibi normal ve sıkıcı birini istesin ki?

"Trina," diyor Mac yumuşak bir sesle, başını benimkinden kaldırarak. Gözlerimi açıp onun bakışlarıyla buluşuyorum. "Şu anda kafanda ne dönüyorsa, buna bir son vermek gerekiyor."

Sözleri beni sinirlendirir. "Sadece düşünmeyi bırakmamı söyleyemezsin, Mac."

Dudakları kıvrılır. "Yapabilirim ve yaptım da."

"Dinle. Genelde ne tür kadınlarla takıldığını bilmiyorum ama ben öyle değilim..."

Beni bir öpücükle susturuyor. Boynumdaki baskı artarken ağzı ağzımı kapıyor ve ben başımı onun istediği yere eğiyorum. Sonra öpücüğü derinleştiriyor, boğazından düşük, gırtlaktan gelen bir homurtu çıkarken dilini dilimin üzerinde kaydırıyor. Kemer halkamdaki eli vücudumun etrafında kayarak belimin altına geliyor. Cildinin ısı, öpücüğünün baskısı, dilinin okşama ve alay etme şekli

—bu çok fazla.

Eriyorum.

Ya da belki içime çöküyorum.

Ne olursa olsun, reddetme düşünceleri uçup gider ve bunu yapamayacağım tüm nedenleri unuturum, çünkü tüm varlığım sadece bunu ne kadar istediğime odaklanabilir. Ellerim boynuna dolanır, parmaklarım onun dağınık, koyu saçlarına dolanır ve dudaklarından başka bir inilti çıkar.

Bu sesleri seviyorum. Onun benimle birlikte bu sesleri çıkarmasını seviyorum. Dilimi onun diline sürttüğümde elinin belime bastırmasını, beni kendine yaklaştırmak için parmaklarını saçlarıma geçirip sıkıca tutmasını seviyorum.

Sonra eli aşağı kayıyor ve beni kendine çekmek için kalçamı avuçluyor. Pantolonundaki çeliği hissettiğimde nefesim kesiliyor. Mac öpüşmeyi bırakıyor,

dudaklarını çeneme, boynuma kaydırıyor, dişleriyle kulak mememi ısıyor. "Mac."

Gözlerime bakacak kadar geri çekiliyor. "Adımı söyleme şekline bayılıyorum."

Onun bakışlarının, sesinin yoğunluğu içimi eritir. "Nasıl söylüyorsunuz?" diye sorarım, sesim zar zor çıkıyor.

Bir anlığına gözlerini kapatır, burnu benim burnumun yanından kayar. Beni tekrar öptüğünde, Mac'in dudakları yumuşak ve hassastır. Sonra ağızma karşı konuşur, dudakları benimkine değdiğinde kelimeleri şekillendirir. "Adımı sanki bir anlamı varmış gibi söylüyorsun."

Kalbim güm güm atıyor. Bacaklarım titriyor. Mac'in eli kalçamın üzerinde duruyor, parmak uçları iç uyluklarımın arasındaki kıvrımı ve kıvrımlarımın şişkinliğini okşuyor. Kendiliğinden alev alacağım. Diğer eli boynumdan göğsüme doğru iniyor ve başparmağı, sertleşen meme ucumun üzerinde yavaş, kasıtlı daireler çizmeye başlıyor.

Onun öpücüğüne nefes nefese, ona sarıldığımı, parmaklarımı omuzlarına gömdüğümü ve kalçalarımı onun sertliğine sürttüğümü fark ediyorum. Dili benim dilimin üzerinde kayıyor, ağızımı keşfederken o başparmak, o başparmak, göğsüme yavaş yavaş işkence etmeye devam ediyor.

Ağızını kullanmasını istiyorum. Başını eğip üstümden göğsümü emmesini, meme ucumu dişleriyle çekip o gırtlaktan çıkan seslerden birini daha çıkarmasını istiyorum. Beni binanın yanına sürüklemesini, kot pantolonumu yırtıp içime girmesini istiyorum. Şimdiye kadar kurduğum tüm müstehcen, kirli fantezilerim içimde canlı, ateşli, ihtiyaç duyulan ve canlı bir şey haline geldi.

Sonra biri barın kapısını açar ve biz birbirimizden ayrılırız. Simone ile çılgınca dans eden, ön dişi eksik yaşlı adam, binanın kenarına tutunarak dışarı çıkar. Bana bakar, sonra Mac'e bakar, başını sallar ve yola doğru yürür.

Elimi alnıma koyup Mac'e bir bakış attım. Öpücük izleriyle dolu dolgun dudakları köşelerinden yukarı kıvrıldı.

"İçeri girmeliyiz," diyorum.

Aramızda bir sessizlik olur ve Mac'in içeri girmek istemediğini, başka bir yere gitmek istediğini düşünürüm... benimle birlikte.

Ama o nefesini bırakır ve elini omuzlarımdan kaydırarak beni yanına çeker. Burası benim için mükemmel bir yer ve tek yapabileceğim kolumu beline dolayarak ona tutunmak. Sonra şakaklarıma yumuşak bir öpücük kondurur ve kalbim güçlü bir şekilde çarpar. "Evet," der yumuşak bir sesle. "İçeri gidelim."

DOKUZ TRINA

Uyanıyorum ve başım çok ağrıyor, ayrıca berbat bir koku var. Ne oluyor...

Kusmuk. Halımda kusmuk var. Ben mi...

Gözlerimi kırpiyorum. Hayır. *O kadar* sarhoş olmadım. Beş içki içtim. Saydım! Her şeyi hatırlıyorum, şu anda bulunduğum yerden bir evren kadar uzak hissettiren bir öpücüğü de dahil, ve halıma kusmadığımı kesin olarak biliyorum. Öpücükten kısa bir süre sonra, bir içki daha içersek pişman olacağımızı söyleyen Candice'in anne moduna kapılıp oradan ayrıldım.

Kusmadım.

Bu da demek oluyor ki...

"Anne..." Katie yatağımın ayak ucunda duruyor, solgun, terli ve utanmış görünüyor. "Özür dilerim. Seninle yatmak istedim, ama tuvalete zamanında yetişemedim ve..." Sözünü kesip elini ağzına kapatıyor.

Annelerin süper insan gücüyle bebeklerini arabaların altından kurtardıkları hikayelerini duymuşsunuzdur. Benim akşamdan kalma halim de süper insan hızıyla hareket ediyor. Battaniyemi atıyorum ve pijama gömleğimden başka bir şey giymediğimi fark ettiğimde gözümü bile kırpmıyorum. Katie'yi koltuk altlarından kaldırıp, tam zamanında banyoya koşuyorum ve o da tuvalete kusuyor.

"Hepsini çıkar tatlım," derim, saçlarını geri çekerek. "Sorun yok. Sen iyisin."

Küçük vücudu, bir başka kusma nöbeti ile titriyor. Oh, tanrım. Elimi sırtında küçük daireler çizerek bırakıp, bir bez alıp soğuk su akıtıyorum. Sonra bezle kızımın başını ve boynunu silerek onu sakinleştirmeye çalışıyorum.

Onu yıkayıp yatağıma yatırdıktan sonra, kusmukla ıslanmış halıyı temizlemeye başlıyorum, birkaç dakikada bir, yatağımdaki battaniyelerin arasında derin uykuda olan kızıma bakıyorum.

Başım zonklıyor ve kızım hasta olduğu halde dün gece dışarı çıktığım için kendimi suçlu hissetmemek zor. Şafak yaklaşırken perdelerin arasından sulu bir ışık sızmaya başlıyor, ben de lekenin üzerine halı temizleyici sıkıp ıslatıyorum.

Katie'nin nemli alnına bir öpücük kondurup, oğlumu aramaya çıkıyorum.

Genelde bu saatlerde uyanır. Toby, tıpkı benim gibi tam bir sabah kuşu. Ama yatak odasının kapısını itip açtığımda, onu kendi battaniye ve yastık yuvasına gömülmüş halde buluyorum. Yatağının kenarına oturup, terli alnındaki saçlarını çekiyorum. O inerken, o kadar genç görünüyor ki kalbim sıkışıyor.

"Kendimi iyi hissetmiyorum anne."

Uh-oh. Bebeklikten beri bana anne dememişti. Gerçekten çok hasta olmalı. Oğlum kalçama sarılır, elini uyluğuma koyar.

Birkaç dakika saçlarını okşadıktan sonra, bir kova alıp yatağın yanına koydum. Sonra, sabahım hasta çocuklar ve bolca kusmukla geçti. Annem, Toby'nin kovaya kusma sesiyle uyandı. Bana dehşet dolu bir bakış attı ve bana yardım etmeye başladı.

Yaşlı bir kadın olarak annemle birlikte yaşadığım için şikayet ettiğim tüm o zamanlar var ya, hem yüksek sesle hem de içimden? Evet, onları unut gitsin. Lottie şu anda bir süper kahraman.

Güneş iyice yükselip, çocuklar susuzluklarını gidermek için biraz meyve suyu içtikten ve uyanınca hissettiğimden daha kötü hissettikten sonra nihayet mutfak masasına oturabilirim. Annem önüme bir fincan kahve koyar ve ben otururken kediye besler, pencerenin dışında güzel bir gün başlarken kuşların cıvıltılarını dinlerim.

"Sence gündüz kampında bir virüs kapmış olabilirler mi?" diye soruyorum, annem de kendi kahvesiyle yanıma otururken.

"Kim bilir?" Annem arkasına yaslanıp uzun bir nefes aldı. Sonra gözlerini kırıştırıp bana baktı. "Kızlar geceniz nasıldı?"

Hırıldarım. Kızlar gecesi sanki yıllar önceymiş gibi geliyor. Mac'i gerçekten yarı sarhoşken öptüm mü? Buna öpücük demek pek doğru gelmiyor. Seks gibi hissettim. Kafamı sallarım. "İyiymiş. Artık yirmi yaşında değilim. O kadar içemem. Beş içki içtim ve kendimi berbat hissediyorum."

Annem kıkırdar. Başını eğirir. "Bay Pottery de orada mıydı?"

Kızarma. Kızarma. Kızarma.

"Evet." Yanaklarım kızardı.

Kahretsin. Gözlerime bakıyor.

"Ve...?"

"Ve ne?" Onunla bir yere varamayacağımı bilerek aptal rolü yapıyorum.

Kapının çalınması beni kurtardı ve o anda hala külot giymediğimi fark ettim. Tişörtüm uyluklarımın üst kısmına kadar çıkıyordu, bu yüzden merdivenleri koşarak çıktım, daha doğrusu topallayarak çıktım, eski bir pijama şortu almak için.

Aşağı indiğimde Candice giriş kapısında durmuş, bana kaşlarını çatmış. "Giysilerin yok."

"Çocuklar hasta."

Cevabı otomatik olarak geliyor. "Oh, hayır! Yardımcı olabilir miyim?"

Kız kardeşimi sevdiğimi söylemiş miydim? Neden yıllar önce buraya taşınmadım ki? Çocuklarla ilgili *hiç* bu kadar yardım almamıştım.

Kafamı sallıyorum.

"Seni çömleklerimizi sırlamak için almaya gelmiştim, ama sanırım burada kalmak istiyorsun."

"Evet." Çocuklarımla hasta olmasına kısmen sevindiğim için kötü bir anne miyim? Hasta oldukları için değil, makul bir mazeretim olduğu için seviniyorum. Bu halimle Mac'i göreceğim düşüncesi...

"Mac'e selam

söyleyeceğim." "Gerek

yok..."

"Öyle yap tatlım," diye araya girer annem. "Ona hafta içinde bir ara buraya uğramasını söyle. Onu tekrar görmek isterim."

"Anne, hayır," diye bağırır gibi seslenirim, sonra kaşlarımı çatarım. "Bekle. 'Tekrar mı?' 'Tekrar' ne demek?"

Lottie, klasik Lottie tarzıyla, beni tamamen görmezden gelir. Neden onun yanındayken kendimi çocuk gibi hissediyorum? Ben yetişkin bir kadını! Kırk iki yaşındayım!

"Bu Mac denen çocuk tam da ona ihtiyacı olan şey olabilir. Sence de öyle değil mi, Candice?" O mutfağa gidip kahve almaya giderken, ben de Candice'in gülen gözlerine bakıyorum.

Kız kardeşim başını salladı. "Şimdi son üç aydır neler yaşadığımı anlıyorsun. Blake ve ben ilk çıkmaya başladığımızda o dayanılmazdı."

"Dikkatli ol!" Annem mutfaktan seslenir.

Candice'e gülümseyerek veda ettikten sonra çocuklarıma bakmaya gittim.

Ertesi güne kadar kimseyi görmüyorum. İki hasta çocuğa bakmakla çok meşgulüm ve Candice ile Fiona büyük tabaklar dolusu yemek, çorba ve benim vasat çömleklerimin olduğu bir kutu ile uğradıklarında, onlara minnettar bir gülümsemeyle karşılık veriyorum. "Uzun zamandır bir şey yemedim. Teşekkürler. Çocuklar uyuyor, ama çorba çok iyi gelecek."

"Fallon sıfırdan yaptı," diyor Candice, buzdolabını açıp yiyecekleri yerleştirirken kalçasını buzdolabına dayayarak.

Fiona, parlak pembe sırlı, biraz şekli bozuk kaseyi kaldırıyor. "Yeşil olması gerekiyordu ama fırında pişirildiğinde bir şekilde pembeye döndü. Nasıl olduğunu sorma."

Ben burnumdan soluyorum. "Sorun değil. Onu çerçeveletmeye falan niyetim yok."

"Mac'in yaptıklarını görmelisin. Harikaydı. Bize neler yapabileceğini göstermek için farklı sırlı çömlek ve kupalardan birkaç örnek getirdi. Sanırım kafe için tüm tabak takımlarını yenileyeceğim," diyor Fiona, yeni mücevher tepsimin düzensiz kenarlarını parmaklarıyla okşayarak.

"Görünüşe göre çömlekçilik dünyasında ünlüymüş," diyorum, yeni kasemi dolaba koyarken.

"Öyle görünüyor. Bence onun eserleri Four Cups'ın estetiğine çok yakışır."

"Kesinlikle," diyor Candice. "Ve yaz başında catering sözleşmesinden kazandığımız ekstra parayla, yenilemeyi tamamen destekliyorum." Ben sormadan, kardeşim temizliğe başlıyor. Omzunun üzerinden bana bakıp,

"Duş al. Biz temizlik yapıp çocukları kontrol edelim."

Onlar olmasaydı ne yapardım? Bazen çocukları Kevin'dan uzaklaştırmanın kötü bir karar olduğunu düşünüyorum, ama taşınmadan önce onunla bu konuyu konuşmuştum ve çocuklara yarı yarıya bakmak zorunda kalmayacağı için neredeyse rahatlamış gibiydi. Evliyken, beni aramadan birkaç saat bile geçiremiyordu. Ayda bir hafta sonu çocuklarla vakit geçirebildiği için yeterince mutluydu.

Yine de, bunun kötü bir karar olduğunu düşünüyordum.

Ama şimdi, yıllardır, hatta on yıllardır, belki de hayatımda hiç sahip olmadığım kadar güçlü bir destek sistemine sahip olduğum için, Heart's Cove'a gelmenin doğru karar olduğunu biliyorum. Uzun, sıcak bir duş alıyorum ve kendimi yeni bir kadın gibi hissederek çıkıyorum.

Sonra giyinip aşağıya indim ve annem, Candice ve Fiona'yı oturma odasında çay ve kurabiye eşliğinde dinlenirken buldum.

Fiona ikramların olduğu tabağı işaret ediyor. "Jen bunları yaptı. Yeni bir tarif. Çift çikolata ve tuzlu karamel. Harika."

Kırk sekiz saattir sebze yemedim ama neyse. Kendime bir fincan papatya çayı doldurup bir kurabiye alıyorum ve kız kardeşimin yanına kanepeye kıvrılıyorum.

"Nasılsın?" diye soruyor Candice.

Ona bakıp başımı sallıyorum. "Sadece size ne kadar minnettar olduğumu düşünüyordum."

Candice bacağıma hafifçe vurur. "Biz bir aileyiz, Trina. Bizim işimiz bu."

Başımı kanepeye yaslarım. "Evet, ama yine de hepinize minnettarım. Uzun zamandır kimse bana yardım etmemişti." Çayımı izleyerek başımı sallıyorum. "Katie'nin doğduğu günü hatırlıyorum. Toby de aynı zamanda bir tür mide virüsü kapmıştı. On dokuz aylıktı ve çok hastaydı. Katie ise üç haftalıktı. Tamamen bunalmıştım."

Candice'in yüzü buruşur. "Hatırlıyorum. Sana yardım etmek için yukarı çıkmalıydım, ama Paul hastanedeydi ve..."

"Önemli değil." Elimi sallıyorum. Çayımı bir yudum içtikten sonra, burnumdan soluyarak "O günü çok iyi hatırlıyorum: Katie'yi kanepede emziriyordum. Toby yanımda yatıyordu, o kadar hastaydı ki onu acil servise götürmeyi düşünüyordum."

Kevin annesiyle birlikte eve girer ve..."

Konuşmaktan kendimi alıkoymak zorundayım, çünkü öfke ve utanç içimde hiçbir uyarı olmadan yükseliyor. Gözlerimin arkasında yaşlar birikiyor ve onları bir yudum çay ile yutuyorum. Odanın diğer ucunda Fiona'nın gözlerine bakıyorum.

"Ne oldu?" diye soruyor.

"Annesi içeri girdi," diye tekrar ediyorum, "ve beni Katie'yi emzirirken kanepede gördü, şok içinde arkasını dönüp büyük bir yaygara kopardı. Sonra Kevin, benim lanet olası kocam, bana örtünmem gerektiğini söyledi. Kendi evimde! Kızımızı emziriyor ve hasta oğlumuzla ilgileniyordum, ama o bana kendi göğüslerimi örtmem gerektiğini söyleme cüretini gösterdi. Tüm mahalle görsün diye üstsüz güneşlenmiyordum. Lanet olası oturma odasındaki kanepedeydim! *Kendi* oturma odamda! Ama annesi bu konuyu kapatmadı. Hatta Kevin'in kız kardeşine de anlattı ve tüm aile bana yanlış bir şey yapmışım gibi hissettirdi. Doğum sonrasıydım, uykusuzdum ve tamamen bunalmıştım, ama onlar kendi kızımı emzirdiğim için utanmamı sağladılar."

"O *pislik*," diyor Candice, ondan hiç duymadığım kadar sert bir şekilde. "Ve annesi! Bu ne *cüret*? O da bir anne!"

Yedi yıllık öfke içimde kaynıyor. Burun kıvrıp başımı sallıyorum. "O zaman onun benim için doğru adam olmadığını anlamalıydım. Muhtemelen biliyordum, ama iki küçük çocuğum varken ne yapabilirdim ki?" Parmağımla fincanımın kenarını oynuyorum. "En kötüsü, kendimi çok, çok utanmış hissetmişim. Sanki göğsümde yanan bir kömür parçası vardı. O beni sürekli taciz ediyordu, annesi de benim kendimi saklamamla ilgili alaycı yorumlar yapıyordu ve ben de gerçekten hatalı olduğuma ikna olmuşum."

"Onu öldüreceğim," diyor annem ve kurabiyesini sertçe ısıırıyor. Başını sallayarak şiddetle çığnıyor. "Haftasonu çocuklarla birlikte olmak için gelecek, değil mi?" Ben başımı sallayınca, yarısı yenmiş kurabiyesini bana doğrultuyor. "O zaman ona aklımdan geçenleri söyleyeceğim."

"Anne," diye itiraz ediyorum, ama yüzümden gülümsemeyi silemiyorum. "O çok uzun zaman önceydi."

"O azarlamayı hak ediyor." Fiona başını sallar, benim adıma dişlerini sıkar. "Ne pislik adam." Kalkar, yanıma oturur ve kolunu omuzlarıma dolandır. Sonra Fiona, birkaç ay önce tanıştığım bu kadın, omuzlarımı sıkar, ben ona yaslanana kadar. Duygular boğazımı tıkar. Fiona beni sıkıca sararken, "Boşanmak berbat bir şey, acı verici, karmaşık ve korkunç, ama bunu atlatacaksın. Birkaç ay içinde, hayal edebileceğinden daha mutlu olacaksın. Söz veriyorum. Simone da bunu doğrulayabilir," der.

Neden ağlamaya başladığımı bilmiyorum. Belki de yıllardır çok yalnız olduğum ve bunun farkında bile olmadığım içindir. Kevin ile Seattle'da yaşıyordum ve yıllar geçtikçe çoğu arkadaşşımdan uzaklaştım. *Onun* arkadaşlarını tanıyordum. Dayanabileceğim tek kişi annemdi, ama Kevin onunla geçinemiyordu, bu yüzden ben de ondan uzak durmaya başladım. Çok yalnızdım ve benim partnerim olması gereken adam benim için orada değildi. Hiçbir zaman.

Sanırım bunu hiç fark etmediğim için ağlıyorum. Şimdiye kadar gözümün önündeki şeyi görmemiştim. İki hasta çocuğum, işim yok, boşanma nihayet tamamlandı ve yıllardır hiç yaşamadığım kadar dışsal stres altındayım, ama yine de Kevin ile evliyken ve her gün onun aşağılayıcı yorumlarına katlanırken hissettiğimden daha iyi hissediyorum.

Kendim için üzülüyorum. Buna katlandığım için üzülüyorum. Yanlış yaptığımı düşündüğüm için üzülüyorum. Katie'yi kendi kanepemde emzirdiğim için utandığım için üzülüyorum. Kevin beni aldattığında kendimi suçladığım için üzülüyorum. Ona bu kadar çok zaman harcadığım için üzülüyorum.

Ama bir tarafımda Fiona, diğer tarafımda Candice, annem de Kevin'a sanki bu onun işiymiş gibi tehditler savururken, ben gözyaşları içinde gülümsedim. Çocuklarım hasta, kusuyorlar ve hayatım darmadağın... ama destekçim var. Bir ailem var.

"İşte," diye diyor Candice, ben iç çekince. "Gördün mü? Biz yanındayız."

Kız kardeşime bakıp gülümsedim. "Birkaç ay önce Iliana'nın her şeyi çözmüş olan kişi olup olmadığını sorduğunu hatırlıyor musun?"

Küçük kız kardeşim özgür ruhlu biridir. Yıllardır seyahat ediyor ve her zaman ayakları yere sağlam basıyor gibi görünüyor. Sanırım binlerce erkek arkadaşı oldu ve hiçbirisi onunla kalıcı olmadı, ama o mutluydu. Özgür.

Candice gülümsüyor. "Iliana senin ve benden farklı, Trina."

"Biliyorum," diye cevap veriyorum, başımı omzuna yaslayarak. "Ama aslında, bizimle birlikte burada olmadığı için kaçıranın o olabileceğini düşünüyordum."

Candice dilini şaklatır, beni sıkıca sarar ve annem gelip üçümüzü de kocaman, annece bir kucaklamaya alır. Geri çekildiğinde gözlerinde yaşlar vardır.

Gün boyu ortalarda görünmeyen Bay Fuzzles, kanepenin altından çıkar. Şaşırtıcı derecede güçlü bir sıçrayışla kucağıma atlar, üstüme kıvrılır ve hemen uykuya dalar. Küçük, sıcak vücudunun bana sokulduğunu hissedince kalbim neredeyse durur.

Belki de ben bir kedi insanıyım.

Birkaç dakika sonra, konuşma daha nötr konulara kayıyor. Candice'in evi, okul yılının başlamasına tam zamanında, iki hafta içinde benim, annemin ve çocukların taşınması için hazır olacak. Fiona, Clancy'nin başvuracağı üniversiteleri seçmesine yardım ediyor ve üvey kızı için gururla dolup taşıyor. Düğün hazırlıkları da tüm hızıyla devam ediyor. Annem yerel bir dükkandan yeni bir kıyafet aldı ve gelecek hafta Margaret ve Dorothy ile dışarı çıktığında giymek için sabırsızlanıyor.

Nereye gitmeyi planladıklarını sorduğumda, o gülümsedi. "Şey, belli bir İskoç bar sahibi belli bir otel sahibinden hoşlanmış görünüyor ve o da bu ilgiden hoşlanıyor gibi görünüyor."

"Hamish mi?" diye soruyorum, ne hissedeceğimi bilemeden. "Ve... Margaret mi?"

Annem geniş bir gülümsemeyle cevap veriyor. "Dorothy, Eli'nin onunla tanışmasını istiyor." Eli, Dorothy'nin partneri. Birkaç yıl önce, Simone ve Wes çıkmaya başladığında tanışmışlar. Birbirlerine çok yaklaşıyorlar.

Sonra Candice bana bakar. "Mac bugün seni soruyordu." Gözleri parıltıyor. "Senin çömlleklerini bizzat teslim etmeyi teklif etti."

Ona dehşetle bakıyorum.

Kız kardeşim kıkırdar. "Böyle tepki vereceğini tahmin etmiştim, bu yüzden sana ziyarete gelmenin doğru zaman olmadığını söyledim."

"Tanrıya şükür."

"Sence bana motosikletine binmeme izin verir mi?" diye sorar annem, itiraf etmeliyim ki bağımlılık yapan çikolata-karamel kurabiyelerinden bir tane daha alırken.

Donakalıyorum. "Anne..."

"Trina, yetmişli yaşlarındayım ve seksi bir motosikleti olan genç bir adam var. Ona beni gezmeye götürmesini istemezsem ne tür bir insan olurum?"

"Şey, normal bir insan mı?"

Candice burun kıvrır, sonra bana yan gözle bakar. "Savaşlarını iyi seç, Trina. Annem Mac'in motosikletine binmek istiyorsa, sonunda bineceğine bahse girerim."

En kötüsü, bunun doğru olduğunu biliyorum.

"Sadece bu hafta sonu Kevin'ın ziyaretini atlatmam lazım. Motosiklet sürmeyi o zamana kadar erteleyebilir miyiz?"

"Hiçbir söz vermiyorum," diyor annem.

Sonra dördümüz üst kattan gelen sesleri duyuyoruz ve annem — çılgın, heyecan arayan, ama inanılmaz derecede sevgi dolu ve destekleyici— elini uzatıyor. "Sıra bende. Gidip onlara bakacağım. Sen rahat ol, Trina."

Ayağa kalkmak için hareket ettikten sonra durup, kucağımdaki kedi yavrusuna bakıp tekrar arkama yaslanıyorum. Kısa bir tereddütten sonra, kendime bir kurabiye daha alıyorum. Bay Fuzzles bana karşı mırıldanıyor, başını kaldırıp daha fazla okşanmak istiyor. Onun isteğini yerine getiriyorum ve sonunda dudaklarımın köşesi yukarı kıvrılıyor.

"Ne?" Fiona çayını yudumlarken kaşlarını kaldırır.

"Kevin'ın annemin motosiklet sürdüğünü görse yüzündeki ifadeyi hayal ediyordum." Gülerek başımı salladım. "Dehşete kapılırdı." İkisi de cevap vermediğinde, onlara sırttım. "Bu iyi bir şey."

"Eminim bu ayarlanabilir," diyor Candice, ayaklarını sehpa uzatarak. "Ya da daha iyisi, Mac'in motosikletinin arkasında seni görse. Yüzündeki ifadeyi görmek için iyi para verirdim."

"Adi herif," diye mırıldanır Fiona.

Belki bu beni kötü bir insan yapar, ama Fiona'nın eski kocama kötü isimler takmasını duymak yüzüme kocaman bir gülümseme konduruyor.

ON JEN

Çikolatalı katlı kek tarifimdeki kabartma maddesinde bir sorun var. Kollarımı kavuşturup, gözlerimi kısıarak sorunlu unlu mamulleri izliyorum. Alt kısmı yoğun, üst kısmı ufalanan bu tarif, bir türlü istediğim gibi olmuyor.

Ve tabii ki, bu Fiona ve Grant'in düğünleri için seçtikleri tarif ve Amanda'nın kitaba eklememiz gerektiğini düşündüğü tarif.

Ama tarif işe yaramıyor. Çok titiz, tutarlı değil ve kesinlikle ev fırıncıları için uygun değil. Ve bu beni delirtiyor.

Saat gece on birine yaklaşıyor ve ben altı gündür çikolatalı kek pişiriyorum. Şimdi Perşembe gecesi ve zamanım azalıyor. Tarifler geliştirmek, hiç bu kadar zaman alıcı olacağını tahmin etmediğim bir uğraş. Aklım pişirme kimyası, prosedürler ve malzeme kalitesiyle dolu. Dün gece, konuşan bir bezeyle ilgili stresli bir rüya gördüm. Bana sahtekar dedi ve sonra alev aldı, ter içinde ve nefes nefese uyandım.

Durum kötü.

Ama sonunda, kapağında benim adımın yazdığı ve içinde tariflerimin bulunduğu bir kitap olacak. Bu, birkaç uykusuz geceye değer, değil mi?

En azından onu düşünmüyorum. Fallon Richter. Beni sanki hayatında istediği tek kadınmışım gibi öpen adam.

Ne yazık ki eski kız arkadaşı Amanda da onu istiyor ve benim tarif kitabımı gerçeğe dönüştürebilecek tek kişi o. Fallon bir tarafta, Amanda (ve tarif kitabım) diğer tarafta, seçim yapmak zorunda kaldım. Beklendiği gibi, eski bir ilişkinin ortasına girmemeyi tercih ettim.

Dünyanın en zeki insanı olmayabilirim, ama o arı kovanını karıştırmanın tek bir kişiye zarar vereceğini biliyorum: bana.

Kafenin arka kapısı açılır ve ben küçük bir çığlık atarım. "Fallon. Burada ne yapıyorsun?"

"Seni arıyordum," diye cevaplar, bu da kalbimin aynı anda hem durmasını hem de hızla atmasını sağlar, bu da onun varlığının sağlığım için tehlikeli olup olmadığını merak etmeme neden olur.

"Neden?" Nedense elimde bir spatula tutuyorum. Ne zaman aldım bunu? Sanki onun bakışlarının gücünden beni koruyabilecekmiş gibi aramızda sallıyorum.

"İki ay önce, dünyada başka hiçbir şey yapmak istemiyormuş gibi beni öptün, Jen." Fallon içeri bir adım atar ve kapıyı arkasında kapatır.

İsteğim dışında bir adım geri atıyorum. "Bak, Fallon..."

"Neden benden kaçınıyorsun? Birlikte çalışıyoruz, ama geçen ay bana iki cümle bile etmedin."

"Meşguldüm. Kitap..." Omuz silkiyorum. "Tarifler geliştirmek çok zaman alıyor."

Bu zayıf bir bahane ve ikimiz de bunun farkındayız. Ondan kaçınıyorum çünkü eski kız arkadaşı ona sanki ayın peşindeymiş gibi bakıyor ve aynı zamanda benim hayallerimi gümüş tepside sunması gereken kişi de o. Benimle birlikte olmak istese bile, bunu nasıl gerçekleştirebilirim? Kıskaç kadınların saldırganlaştığını daha önce gördüm. Kendi kariyerimi tehlikeye atmış olurum.

Ayrıca, Fallon gibi seksi, çekici ve yakışıklı bir erkeğin benim gibi nerd, neredeyse bekâr olan kırk beş yaşındaki bir fırıncıyla birlikte olmak isteyeceğine inanmayı reddeden bir yanımda var. Bu, mantığımla uyuşmuyor. Mantıklı gelmiyor.

Ama onu burada görmek... kalbimin atışını hızlandırıyor. Öpüşmemizi kaç kez düşündüğümü veya bunu tekrar yapmayı kaç kez hayal ettiğimi söylemeyeceğim.

Bu rüyalar, yargılayıcı, duyarlı merenglerden çok daha iyi.

Fallon da aynı şeyi düşünüyor gibi görünüyor. Gözleri dudaklarıma kayıyor. "Biliyorsun, Amanda'ya ulaştım çünkü seninle bir kitap yazma fırsatını kaçırmayacağını biliyordum. Bunun seni benden uzaklaştıracağını düşünmemiştim."

"Fallon" —gözlerimi devirip vasatın altında olan pastaya geri dönüyorum—"ona e-posta gönderip şehre davet ettin ve o buraya gelene kadar benden hiç bahsetmedin. Beni şımartmana gerek yok. Sorun değil."

"Neyin iyi?" Sesinde öfke var, ben de ona bakıyorum.
Uh-oh.

O koyu, neredeyse siyah gözler bana odaklanmış durumda. Büyük, geniş vücudu imkansız bir şekilde daha da büyük görünüyor ve ben farkına bile varmadan bana yaklaşmış. Avucunu yanımdaki paslanmaz çelik tezgahın üzerine koyuyor ve kaslı göğsünü bana doğru eğiyor. "Neyin iyi, Jen?"

"Her şeyi olduğu gibi bırakmak," diyorum sonunda, hala aramızda duran lastik spatulayı tutarak. Fallon ona bakmıyor bile. "Öpüştük. Ne olmuş yani? Amanda ile olan geçmişini sormayacağım, tek istediğim beni rahat bırakman ve bu kitabı bitirmeme izin vermen."

Gözleri parıldarken kuru bir homurtu çıkarır. "Biliyor musun, bazı günler Amanda'yı aradığıma pişman oluyorum, sonra buraya gelip bu yeni tarifler üzerinde ne kadar çok çalıştığını görüyorum ve o düşüncelerin aklımdan geçmesine izin verdiğim için kendimi bir pislik gibi hissediyorum. Bunu *hak ediyorsun* Jen. Ama kitabını yayınlayan Amanda olması, seninle benim aramda olanları keşfedemeyeceğin anlamına gelmez."

Göğsümde başka bir spazm hissediyorum. Fallon'a bakarken ağzım kuruyor, hala aramızda duran o aptal spatulayı, sanki onun söyleyeceği şeyden beni kurtarabilecekmiş gibi tutuyorum.

"Bunu başka nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum Jen, o yüzden olabildiğince yavaş söyleyeceğim." Öne eğildi. "Amanda ile ilgilenmiyorum. Seninle ilgileniyorum. Bunu anlayabilir misin? Yeterince açık mı oldum?"

Gözlerimi devirme isteğine direniyorum. Bu adam bana olan sevgisini ifade ederken gerçekten de küstahça ve küçümseyici bir tavır sergiliyor.

"Peki ya o, *hmm?*" diye soruyorum, başımı eğerek. "O ne düşünüyor bu konuda? Hala senin evinde kalıyor, değil mi? Hala saçlarını omzunun üzerinden atıp, senin yaptığın her aptalca yorumda kıkırdıyor, değil mi?"

Gözleri benden uzaklaşıyor.

Hızım kesilmiyor. Kollarımı kavuşturuyorum — spatula hala elimde — ve kalçamı yana kaydırıyorum. "Peki ya kitap, Fallon? Onu düşündün mü? Amanda, tariflerimdeki ilerlememi kontrol etmek için Heart's Cove'a geldiğinde, onun peşinde olduğu adamla birlikte olduğumu öğrenirse nasıl tepki verir sence?"

"O yetişkin bir kadın, Jen. Bununla başa çıkabilir."

"Öyle mi? Ya da belki vazgeçer. Belki kitap anlaşmamı kaçıırırım, sonra bir gün yanımda uyanırsın ve sıkıldığını fark edersin, çünkü ben bu kasabanın en sıkıcı insanıyım, böylece ne kitabım ne de ilişkim kalmaz."

Fallon'ın vücudu taş gibi sertleşir. Gözleri parlar, yüzünün her çizgisinde öfke okunur. "Öyle mi düşünüyorsun? Benimle kariyerin arasında seçim yapman gerektiğini mi düşünüyorsun? Benim arkama bakmadan yoluma devam edeceğimi mi sanıyorsun?"

"*Düşünmüyorum*, Fallon. Biliyorum." Pastaya geri dönüyorum ve iç çekerek pasta tahtasını alıp hepsini çöpe atıyorum.

"Sen bir korkaksın." Bu sözleri sessizce söylüyor, ama yine de çok acı veriyor. "Birlikte sahip olabileceğimiz şeyden korkuyorsun."

Başımı çevirip onun bakışlarına karşılık verirken, göğsümü kaplayan acı ve öfkeyi engelleyemiyorum, o çirkin kelime kemiklerime kazınıyor.

Korkak. Korkak. Korkak.

Beni izlerken dişlerini gıcırdatıyor ve ben ağlamamaya çalışıyorum. Ağlamayacağım. Ağlayamam.

Çenemi kaldırıp, alt dudağımın titremesini engellemek için dişlerimi sıkıyorum. Gözlerimin yaşlarla dolmasını engellemek için tüm gücümü kullanıyorum.

Nasıl cüret eder buraya gelip bana böyle şeyler söyler? Bir öpücükten sonra her şeyi bırakıp onunla birlikte olmam mı gerekiyor? Hayallerimi tehlikeye atmam mı gerekiyor ki o beni doyasıya yaşayabilsin ve muhtemelen birkaç ay sonra beni bir kenara atabilsin?

Tabii, ne demezsin.

Bunun için çok çalıştım. *Ben*. Tabii, beni Amanda ile tanıştırdı, ama o *benim* tariflerimden etkilendi. Fırın ürünlerimden. Becerilerimden.

Benden sıkıldığında ne olacak? Fikrini değiştirdiğinde ne olacak?

Buna değmez.

"Gitmelisin." Sesim buz gibi çıkıyor ve Fallon bunu duyunca çenesini sıkıyor. Ama ne yapmıyor biliyor musun? *Hareket etmiyor*. Başımı eğiyorum. "Git, Fallon."

yapacak işlerim var ve işimi yaparken bana hakaretler yağdırılmasını istemiyorum."

Kollarını yanlarına indirir ve uzun bir nefes alır. "Jen, ben... Ben... Özür dilerim. Bunu söylememeliydim."

"Hayır, söylememeliydin. Şimdi izin verirsen, bu tarifi düzeltip, yarın sabah eski kız arkadaşın gelip ilerleme durumunu sormadan önce bir parti daha pişirmem gerekiyor. Belki bu akşam eve gittiğinde, ilerleme durumunu ona kendin anlatabilirsin."

Sonra, çok olgun bir şekilde, karıştırma kabını tezgaha vurup malzemeleri yaklaştırmaya başlarım. Çenem gergin, gözlerim yanıyor, ama *ağlamayacağım*.

"Jen, dinle."

"Hayır, *sen* dinle," diye bağıriyorum, öfkenin beni sarmasına izin vererek. "Beni istediğin zaman alıp istediğin zaman bırakamazsın, Fallon. Ben senin oyuncağın değilim. Ve gerçekten istediğim tek şeyi, bu tarif kitabını, seninle bir günden fazla sürmeyecek bilinmeyen bir ilişki için feda etmeyeceğim." Gözlerim alev alev yanarken, bir adım öne çıkıp onun çok geniş, çok sağlam göğsünü dürtüyorum. "Sahip olamadığın şeyleri istemeyi sevdiğini anlıyorum. Muhtemelen kadınların sana hayran olmalarına alışkınsın, çünkü yemek yapmayı biliyorsun, yakışıklısın ve vücudun... *böyle*. Ama beni iyi dinle, Fallon, çünkü bu önemli. Ben *o kadınlar gibi değilim*. Ben kitabımı seçiyorum. Kariyerimi seçiyorum. Otuz beş yaşında pastacılık kariyerine başlamak için çok çalıştım ve hayatımı yeniden kurdum, ve bir hevesin bunu mahvetmesine izin vermeyeceğim. Bu işte *iyiyim*. Hayatımda ilk kez, yapmam gereken şeyi bulduğumu hissediyorum. Evet, belki korkak biriyim, ama Amanda'nın benden nefret etmesine neden olacak bir şey yapmayacağım, sırf seni tekraröpme şansı için. Ne bugün, ne yarın, ne de *hiçbir zaman*.

Şu anda nefes nefeseyim ve sanırım bu hayatımda yaptığım en uzun konuşma olabilir.

Fallon, nedense, başladığımdan daha kızgın görünüyor. "Bir tutku mu?" diye soruyor yavaşça, kelimeyi dikkatli bir hassasiyetle telaffuz ederek.

"Peki, sen ne dersin?"

Birkaç saniye boyunca gözlerime bakıyor, sonra acı bir şekilde burnunu çekiyor. "Peki," diyor ve arkasını dönüp uzaklaşıyor. Eli kapı koluna uzandı ında duruyor ve omzunun üzerinden bana bakıyor. "Bilgin olsun, Amanda bu sefer otelde kalacak, bundan sonra  ehre her geldiğinde olduğu gibi. Bunu ben sa ladım."

Cevap vermemi bekliyor, ama ben hiçbir şey söylemeyince, geceye doğru büyük adımlarla uzaklaşıyor.

Kapı çarpınca irkilirim, sonra ona dilimi çıkarırım. Evet, ben yetişkin bir kadınıam. Ama mantıklı d   nemiyorum.

Bir erkekle kariyerim arasında seçim yapmak zorunda kaldı ımda başka nasıl tepki verebilirim ki?

 fkemle, ihtiyacımdan fazla kek pi iriyorum.

ON BİR FIONA

Cuma sabahı Four Cups Café'ye girdiğimde ilk fark ettiğim şey, Jen'in çok meşgul olduğu. Gerçekten çok, çok meşgul. Vitrin, fırınlanmış ürünlerle o kadar dolu ki, neredeyse hiç boş yer kalmamış. Tezgahın üzerinde muffin sepetleri, kurabiye kavanozları ve yarım düzine yeni tarifi yazıldığı el yazısı küçük kartlar var.

Cam vitrinin üstünde, kek kapağının altında üç katlı bir çikolatalı kek sergileniyor. İnanılmaz görünüyor.

Jen, kruvasan tepsisiyle mutfaktan çıkıyor, ağzı sert bir çizgi halinde. Gözlerinin altında mor halkalar belirmiş ve beni selamlamak için başını bile kaldırmıyor.

Bu aslında olağandışı bir durum değil, Jen pek konuşkan biri değildir, ama omuzlarının kamburluğu bana pek hoş gelmiyor.

"İyi misin, tatlım?" Tezgahın etrafından dolaşıp duvardaki kancadan bir önlük alıp belime bağlarken, Jen dolup taşan vitrine kruvasanları yerleştiriyor. "Bütün gece uyanık kalıp bunları mı pişirdin?"

"Evet," diye cevapladı. "Çikolatalı kek tarifimi buldum ve biraz daha uzun süre pişirerek öfkemi dışa vurmam gerekti."

Gözlerim, her yere dağılmış yüzlerce yeni pişmiş ürünü taradı. Dudaklarımı ısırdım. "Görünüşe göre başarmışsın."

Jen burun kıvrır.

Başımı eğiyorum. "Seni bu kadar kızdıran şeyi paylaşmak ister misin?"

Kapı açılır ve Fallon, yüzünde öfke dolu bir ifadeyle içeri girer.

Gözleri kısılmış olan Jen'e bakıyorum. Kafedeki hava o kadar yoğun ki, sanki çorba gibi. Eh, işte cevabım bu.

"Gitmeliyim," diye mırıldanır Jen, boş tepsisini mutfağa bırakıp arka kapıdan çıkar.

Fallon, çenesini sıkarak onun gidişini izler, sonra sessizce bana masalardaki sandalyeleri kaldırıp kafeyi açmama yardım etmeye başlar.

"Her şey yolunda mı?" diye soruyorum.

"Harika." Bir sandalye yere çarpar, sonra Fallon uzun, öfkeli adımlarla mutfağa doğru yürür.

Tamam o zaman.

Neyse ki, baristamız Sven, göğsünde parlak *Heart's Cove Hottie* yazan her zamanki pembe tişörtünü giymiş, kolları yırtık, dövmelelerini gösteren ve dudaklarında kaygısız bir gülümsemeye gelir. En azından birisi iyi bir ruh halinde.

Kafeyi açıyorum ve günlük kahve dozuna ihtiyaç duyan erken kalkanların her zamanki gürültüsüne kapılıyorum. Saat on civarında, yakında eşim olacak Grant, yiyelim gelecek kadar yakışıklı bir şekilde içeri giriyor.

Alnımdan bir tutam saç çekip, dudaklarımı gülümsemeye bıraktım. O adamı seviyorum. Geniş vücudunun zarif hareketlerini seviyorum. Gözlerinin sadece beni gördüğünü seviyorum ve sabah telaşından terli ve bitkin olmama rağmen, bana hala gördüğü en güzel kadınmışım gibi bakıyor.

Kalın, kaslı kolları beni sararken, dudakları kulağımın altındaki yumuşak cildi öpmek için aşağıya doğru eğiliyor. "Bu sabah çok keyif aldım," diye yumuşak bir sesle mırıldanıyor.

Yanaklarım kızarır ve karnımda bir sıcaklık hissederim. Bu sabah Grant'ten önce uyandım ve onu uyandırmak için ağzımı kullanarak *yaratıcı* bir taktik uygulamaya karar verdim... konuşmak için değil, ne demek istediğimi anlıyorsunuz.

"Ben de," diyorum ona.

"Bana iyiliğimi geri ödemek için vaktin var mı?" diye sorar Grant, dudaklarıma bir öpücük kondurmadan önce hafifçe uzaklaşarak. "Böyle olduğumda işe konsantre olamıyorum."

"Bir oda tutun, çocuklar!" Ateşli kalpli ve ateşli saçlı en iyi arkadaşım Simone, içeri girerken bağırır. "Anladık. Aşıksınız." Gözlerini devirir ama bana kurnazca göz kırpar. "Günaydın!"

"Günaydın," derim ve Grant'i hızlıca sıkıştırıp uzaklaşıyorum. Bu sıkışma, "Görüürüz" anlamına gelir.

Simone sırttı, sonra kaşlarını kaldırarak arkamdaki fırınlanmış ürünlerin patlamasını izledi. "Jen çok meşgulumuş."

Bir adam kafeye girer ve Simone'ye cevap verecek vaktim olmaz çünkü siparişini almak için tezgahın arkasına geçerim. Geri çekilen saç çizgisi ve uzun, sırık gibi uzuvlarıyla, kafeine ihtiyacı olan diğer orta yaşlı erkekler gibi görünür. Ama kafede etrafına bakışlarında bir tuhaflık vardır, sanki birini arıyormuş gibi ama burada olmaması gerekiyormuş gibi.

"Yardımcı olabilir miyim?"

"Uh..." Arkamdaki tebeşir tahtasındaki menüye, sonra da arkamdaki tezgahda duran çok sayıda kahve değirmeni ve kahve sürahisine bakıyor. "Sade kahve?"

"Hemen geliyor." Hala beni omzuna atıp götürmeye hazır gibi görünen Grant'e kısa bir bakış atarak, parlak bir gülümsemeye cevap veriyorum. Kızarak, bu müşteriye siyah filtre kahve dolduruyorum ve tekrar evleneceğim gerçeğini kafamda sindirmeye çalışıyorum.

Bu beni elbette korkutuyor. İlk evliliğim tam bir felaketti, özgüvenimi ve benlik duygumu yavaş yavaş yok etti, bu yüzden bir erkeğe tekrar bağlanmak beynimin ilkel kısmını korkuyla çığlık attırıyor. Ama Grant kocaman omzunu duvara yaslayıp, geniş avucuyla sakallı çenesini ovuştururken dolgun dudakları alaycı bir gülümsemeye bürünüyor ve korkum yatışıyor.

O beni seviyor. Ben onu seviyorum. Kızı bizi seviyor. Küçük ailemiz, hayal edebileceğimden çok daha fazlası.

Adam kahvesini alıp masaya bırakır, ceketini sandalyenin arkasına asar, sonra Grant'in yanından geçerken ona hızlıca bir bakış atar ve geniş bir mesafe bırakır, muhtemelen Grant'in kendisinden yaklaşık 25 kilo daha fazla kaslı olduğu içindir, ve tuvalete doğru yönelir.

O sırada kafenin kapıları tekrar açılır ve Lottie, Trina, çocukları, Candice ve Blake içeri girerler. Yedi ve dokuz yaşlarındaki çocuklar bu hafta hastalıklarından kurtulmuşlardır ve şimdi kasadaki dolup taşan sepetten muffin almak için yalvarıyorlar.

Lottie onları bir masaya oturturken, Candice başını Blake'e doğru eğip öpücük ister ve Trina uzun bir nefes alıp tezgaha yaslanır. "Kahvemiz bitti. Burada damardan serum veriyor musunuz, yoksa vermiyor musunuz? Şu anda kan dolaşımda buna ihtiyacım var."

Sven işe koyulurken, gülümseyerek siparişini alıyorum.

Sonra, banyodaki adamın ana odaya geri dönmesini yavaş çekimde izliyorum. İlk olarak Lottie'yi fark ediyor ve donup kalıyor. Lottie, Toby ve Katie'yi ondan korumak istercesine bir adım atıyor, yüzündeki ifade o kadar sert ki, bir şeylerin ters gittiğini anlıyorum.

O, Kevin. Kendi evinde kendi çocuğunu emzirdiği için onu utandıran pislik.

Sonra Trina onu görür ve o da donakalır. Ardından Candice donakalır.

Blake kaşlarını çatarak, onun bakışını takip ederek banyo koridorunun ağzındaki kel adamı gördü.

"Yarın doğurman gerekiyor," diye homurdanır Lottie.

Adam onu yatıştırmak istercesine ellerini kaldırır. "Bugün izinliydim. Erken gelirim diye düşündüm."

Sesi iki çocuğun dönmesine neden olur ve Katie ona atlar. "Baba!" Küçük kollarını babasının beline dolayarak, gözlerinde yıldızlar parıldayarak ona bakar. "Buradasın! Kalacak mısın? Toby ve ben bir kedi aldık! Adı Bay Fuzzles ve kedi nanesi seviyor. Merak etme, kum kutusunu ve her şeyi ben değiştiriyorum."

Adam kaşlarını çattı. "Neden bir yetişkin bunu yapmıyor?" Sonunda bakışlarını Trina'ya çevirdi, Trina ise bir şekilde daha da hareketsiz hale geldi. "Onun kedi dışkısıyla uğraşmasına izin mi verdin? Hastalanmalarına şaşmamalı."

"Ev işleri yaptıkları için hastalanmadılar, Kevin." Trina'nın sesi hiç duymadığım kadar düzdü.

"Sorun yok baba, bol bol çorba içtim ve şimdi çok daha iyiyim. Toby de öyle."

Gözlerim, hala masada oturup babasına şüpheyle bakan dokuz yaşındaki küçük çocuğa kayıyor. Ayağa kalkıyor, Trina'ya, sonra Katie'ye bakıyor, sanki annesinin yanına gitmek istiyor ama kız kardeşini geride bırakmak istemiyor gibi. Kalbim sıkışıyor. Ne kadar güzel, koruyucu bir çocuk.

Boğazımı temizlerim, ama Simone kafenin diğer tarafından bana bir bakış atar ve başını sallar.

Trina alır bir adım ilerledi. "Sen bir onlara yarın alabilirsin."

"Dondurma için bile mi?" Kevin, kızına bakarak sorar.

"Dondurma! Dondurma!" Katie zıplayarak bağırır ve Trina'ya döner.

"Lütfen anne?"

"Daha kahvaltı bile yapmadın Katie."

"Onları beslemiyor musun?" Kevin'ın sorusu keskin bir şekilde keskin. Trina irkildi.

"Tamam, bu kadar yeter." Lottie parmağını Kevin'ın yüzüne doğru uzatır.

"Bir kelime daha etmeyin. Toby, Katie, benimle gelin." Parmaklarını şıklatır ve iki çocuk yanına atlar. Lottie, her birinin elini tutar. "Eve yürüyerek gidip anne ve babanın konuşmasını bekleyeceğiz. Tamam mı?"

"Tamam." Katie çenesini indirir. "Ama sonra dondurma yiyebilir miyiz?" "Belki," diye kabul eder Lottie. "Hadi. Gidelim."

"İyi," Toby dişlerini sıkarak, babasına kötü kötü bakar. O küçük çocuğun yüzündeki öfkeyi görünce kalbim sıkışır. Boşanmam acı vericiydi, ama Trina'nın ayrılığı sırasında bu iki çocuğu görmek, benimle birlikte bu süreci yaşamak zorunda kalmayan küçük çocuklarım olduğu için minnettar olmamı sağlıyor.

Lottie çocuklarla yürümeye başlar ve dışarı çıktıklarında Kevin eski karısına döner. "Kendi lanet olası çocuklarımı görmemi engellemeye mi çalışıyorsun Katrina?"

Katrina sertleşir ve ağzını açar, ama cevap veremedi, dışarıda yüksek, gürültülü bir ses yükselmeye başlar. Ve yükselir. Ve yükselir... Ta ki kafe pencerelerinin dışında yarım düzine motosiklet belirip, kaldırıma düzgün bir sıra halinde park edene kadar. İlk inen ve kaskını çıkaran, yaklaşık bir hafta önce hafifçe sarhoşken son gördüğüm, çok tanıdık ve çok seksi bir adamdır.

Mac Blair motosikletin üzerinde seks sembolüdür. Adam kil ile doğuştan yetenekliymiş gibi çalışır ve görünüşe göre motosikletlerle de öyle.

Kafede sanki sahibiymiş gibi, deri giysileri ve tavırlarıyla içeri girer ve birkaç uzun adımda Trina ile arasındaki mesafeyi kapatır.

uzun adımlarla aralarındaki mesafeyi kapatıyor. Kollarını Trina'nın omuzlarına doluyor ve onu kendine çekerek, selam vermek için dudaklarını Trina'nın yanağına değdiriyor.

Trina şok olmuş görünüyor. Dehşete kapılmış. Biraz telaşlı ve bahse girerim ki, birazdan daha fazla tahrik olmuştur.

"Hey, güzelim," Mac herkesin duyabileceği kadar yüksek sesle konuşuyor — muhtemelen bu küçük gösteri yaşanırken kimse kıpırdamadığı için. "Bu sabah gezintiye çıkmak ister misin?" Sesi alçalıyor, ama ben tek kelimesini bile kaçırmıyorum. "Bütün hafta boyunca o bacakları motosikletimin koltuğuna asmayı düşündüm."

Vay *canına*. Evlenmek üzereyim ve ben bile biraz tahrik oldum. Gözlerimi kocaman açarak, bayılmak üzere görünen Simone'a bakıyorum. Sonra patlamak üzere görünen Kevin'a bakıyorum. Sonra Grant'e bakıyorum, o da yanaklarımın kızardığını görünce dudaklarında alaycı bir gülümseme beliriyor, sanki yalnız kaldığımızda beni tahrik eden her şeyin karşılığını alacağını biliyormuş gibi.

Trina, eski kocası Kevin, şimdi kızarmış ve telaşlı bir şekilde onlara doğru bir adım atana kadar, bir akvaryum balığı gibi sadece ağzını açıp kapatıyor.

"Sen de kimsin lan?"

ON İKİ MAC

TRİNA trans halinden çıkar. "Kevin, ağzına dikkat et."

"Sen de kendini lanet olası bir motorcu çetesine satmasan nasıl olur? Ne dersin?"

Trina bana doğru çekilir ve ben bu orospu çocuğunun kafasını koparmak üzereyim. Onu arkama saklayarak, önümdeki ağlayan, zavallı adamla yüzleşmek için dönerim. "Bir bayana böyle konuşulmaz."

Adam alaycı bir şekilde güldü. "Hanımefendi mi? Çok komik."

Omzuma konan bir el, ağzımdan dökülmek üzere olan hakaretleri durdurur. Trina yanımda belirir ve aramıza biraz mesafe koymak için yana doğru bir adım atar. Bunun canımı yakmasına izin vermemeye çalışırım.

Kollarını kavuşturur. "Seni yarın bekliyordum, Kevin."

Kaşlarımı çattım. Bu pisliği mi bekliyordu?

Trina bana bakar. "Teklifin için teşekkürler, Mac, ama bugün motosikletine binemeyeceğim. Maalesef, bir işim çıktı. Belki başka bir zaman." Omurgası çelik gibi düzdür, çenesi havadadır. Orada, ona acı çektirmek isteyen adamın karşısında güçlü ve gururlu duruşunu görünce, içim hayranlıkla dolar.

"Bunu avukatıma anlatacağım, Trina," der pislik herif, dudakları tiksintiyle kıvrılır.

"Son baktığımda motosikletler yasadışı değildi, Kevin," diye tersler Trina. "Ve son baktığımda boşanma belgelerini imzalamıştın. Oh, ve *son baktığımda*, benim ilişkilerim hakkında konuşmaya *kesinlikle* hakkın yoktu. Yoksa *yıllarca* beni aldattığını unuttun mu?"

Bunun beni biraz tahrik etmesi yanlış mı? Kapıya bakıyorum, babam, kardeşim ve Harold girişin yanında duruyorlar.

Sonra kapı gürültülü bir şekilde açılır ve Beyaz Saçlı Kadın Ekibi içeriye koşarak girer.

Dorothy babamı yanağından yüksek sesle öperek selamlar. "Hoş geldiniz! Aman Tanrım, ne giriş ama! Otelden buraya kadar sesinizi duyduk ve selam vermeye geldik." Başka bir adamı da içeri davet eder, uzun boylu, gri saçlı, nazik yüzlü ve tepesinde parlak bir kel yaması olan bir beyefendi. Babamın elini sıkar.

Sonra Margaret içeri girer. Babam boğazını temizler, motosiklet ceketinin uçlarını çeker ve saçlarını düzeltir. Margaret elini uzattığında, babam elini tutar ve dudaklarını Margaret'in parmak eklemlerine bastırır.

Göğsümdeki bir vida sıkışıyor ve bu da damarlarımda suçluluk duygusu uyandırıyor. Babam için mutlu olmam gerekir. Herhangi bir normal insan, iki insanın birbirine aşık olduğunu görünce çok sevinir.

Margaret, tüvit ceketinin rengi kadar pembeye dönüyor. Bu arada, Dorothy herkese kahve ısmarlıyor, Trina bayılacak gibi görünüyor ve Boklu Kevin öfkeden kızarıyor. Yumruklarını açıp kapatıyor, gözleri birkaç saniyede bir bana kayıyor.

Sonunda, kask gibi gri saçlı, kısa boylu, sivri dilli kadın içeri girer — Agnes, sanırım — Dorothy'ye alaycı bir şekilde bakar, Dorothy onu görmezden gelir ve kadın öfkeyle nefesini verir. "Bu gürültü de ne? Sizin gibi motosikletçilerin böyle sessiz bir kasabada gürültü yapmanız yasak olmalı. Kitapçıda sessizce kahvemi içiyordum ve sizler..."

"Susun, sıkıcı yaşlı cadalog," diyor Dorothy gülümseyerek. "Eğlence neymiş bilmezsin, kışına tokat atıp sana Bonnie dese bile."

Agnes gözlerini devirir. Odanın diğer ucunda Kevin'ı ilk gören kişi odur ve ona doğru yürür, birkaç adım kala durur ve kollarını kavuşturur. "Sen de kimsin?"

Kevin irkildi. "Ne?"

Agnes kollarını yanlara indirir, omzunun üzerinden Dorothy'nin bakışlarına karşılık verir ve gözlerini devirir. Bu kadınlar arasındaki

Bu kadınlar birbirlerine hakaret ediyorlar, ama aynı zamanda içmeye gidiyorlar ve sadece bir bakışla iletişim kurabiliyorlar. Agnes, itiraf etmeliyim ki biraz korkutucu olan gözlerini Kevin'a çevirir ve yavaşça konuşur. "Sen... kim...sin?"

"Agnes, bu benim eski kocam Kevin," diye araya girer Trina. "Bu hafta sonu onun ve bir gün erken geldi, biz de önümüzdeki birkaç gün için programımızı yapmaya çalışıyorduk."

Onun hafta sonu mu? Trina'nın çocukları mı var? Onlardan bahsetmemişti. Kedisinden bahsetmişti, ama çocuklarından bahsetmemişti... Ama şimdi düşününce, babamın barında geçirecekleri geceyi planlarken bazı isimlerden bahsettiğini hatırlıyorum. Trina'ya bakarak kaşlarımı çattım.

Bu kadını sadece birkaç hafta önce tanıştım. Çocuklarını istediği kişiden uzak tutmaya hakkı var. Yine de... bana güvenmesini istiyorum.

Boğazımı temizleyerek herkesin dikkatini çektim.

Dorothy yaşlı adamın dirseğini sıkar ve beni gösterir. "Eli, bu Mac. Çok yakışıklı, değil mi? Sana yakışıklı olduğunu söylemişim, değil mi?"

"Çok yakışıklı," diye yanıtladı Eli ve Dorothy'nin dudakları gülümsemeye kıvrıldı.

Ellerini kırpar. "Peki, ne bekliyoruz? Hamish, bizi şu dışarıdaki havalı makinelerle gezintiye çıkarmayı teklif etmen gerekmiyor mu?"

"Öyle mi?" diye cevaplar babam, Margaret'e sırtarak ve göz kırparak.

"Evet, öyle. Kasabaya gürültüyle girip, bize o şeylerle bir tur atmayı teklif etmeden gidemezsin. Bak! Marge pantolon giyiyor. Her şey hazır." Dorothy beni işaret eder. "Sen Eli'yi al. Ben Harold'la gideceğim. Marge, sen Hamish'le git. Agnes, sen şuradaki genç yakışıklıyı al..."

"Oğlum Lee," diye araya girer babam, dudaklarını hafifçe kıvrarak gülümser.

gülümsemeyle araya girer.

"Hamish, onları nasıl güzelleştireceğini iyi biliyorsun,"

Dorothy şöyle diyor: "Lee, maalesef Agnes'le baş başa kaldın. Isırmaz derdim ama yalan söylemek istemem." Sonra Trina'ya bakıyor. "Sen de kendine iyi bak, tamam mı?" Sonra Dorothy omzumun üzerinden tezgaha bakıyor.

omzımın üzerinden tezgaha bakar. "Kahvelerimizi hazırla. On dakika sonra döneriz. Kahve benden, çocuklar!" Herkesi dışarı çıkarır, kapıyı açık tutarken bana bir bakış atar. "Yooohoo, Bay Yakışıklı! Hadi, Eli kendi başına mahalle turu yapmayacak!"

Dudaklarımın kenarlarında beliren gülümsemeyi engelleyemiyorum. Trina'ya bakarak kaşlarımı kaldırıyorum. "İyi misin?"

Trina'nın yüzündeki sert çizgiler yumuşar ve kimse ona bakmadan ne kadar sık kendi başına kalmak zorunda kaldığını merak ederim. Başını sallar. "İyiyim. Sen iyi misin? İstemiyorsan onları gezdirmek zorunda değilsin."

"O gayet iyi," diye araya girer Shitstain Kevin. "Benim bilmek istediğim, neden sana böyle konuşma hakkına sahip olduğunu düşündüğü?" Yüzünün her çizgisinde saldırganlık okunur, yumuşak vücudunun her kasında kazınmıştır. "Onunla yatıyorsun, değil mi?"

Ben bir şey yapamadan, yaşlı bayanlar *harekete geçer*. Dorothy kapıdan içeri uçar gibi girer, ardından Agnes ve Margaret gelir, hepsi motosiklet kasklarını takmışlardır. Onlar, Kevin ile Trina arasına bir sıra oluştururlar ve Dorothy parmağını kaldırır. "Ağzından çıkanlara dikkat et, dostum. Bir kelime daha edersen, kasabadaki tüm iş yerlerinden men edilirsin."

Kevin kekeler. "Yapamazsınız..."

"Oh, şuna bakın," diye araya girer Margaret. "Maalesef, odanızı iki kez rezerve etmişiz. Hafta sonu kalacak başka bir yer bulmanız gerekecek." Telefonundan başını kaldırır, ekranın boş olduğunu görebiliyorum. Üçü arasında, birini tehdit edeceğini en son beklediğim kişi olur.

Gülümsememi saklamak için uğraşırken, babama bakıyorum.

Kapının eşiğinde duruyor, onu hiç bu kadar etkilenmiş görmemiştim, eli kalbine bastırılmış.

"Hanımlar, sorun yok," diyor Trina, elini Margaret'in omzuna koyarak. "Gidin. Motosiklet gezintinizin tadını çıkarın. Ben iyiyim."

Bayanlar Kevin'a bir kez daha kötü bir bakış attıktan sonra, bekleyen motosikletlere doğru sürünerek yürüdüler. Babam Margaret'in kulağına bir şey fısıldadı ve ben, onun motosikletine doğru yürürken kalçalarının ekstra bir sallanışını fark etmeden edemedim.

Trina bana bakıp başını sallar.

Her yanım kalmak, onu yanıma alıp Kevin'ın ağzından çıkacak her türlü saçmalıktan korumak istiyor. Onun Kevin'a karşı tek başına kalmasını istemiyorum.

Ama bana çocukları olduğunu bile söylemedi. Bu benim savaşımdır değil. Birbirimizi zar zor tanıyoruz ve o benim burada olmamı istemiyor.

Bu en iyisi değil mi? Bu bana tam da uymuyor mu?

Karmaşıklıkları sevmem. Bir kadının yanında iyi günde kötü günde yanında durabilecek türden bir adam değilim. Kendi başıma olmam gerektiğini bildiğimde değil.

Yine de... içgüdülerim kalmamı söylüyor. Korumamı söylüyor.

Ama Trina sadece başını sallıyor ve ben de iç çekerek dışarı çıkıp, blok çevresinde dolaşmak için bekleyen motosiklet ve yolcuların yanına gidiyorum.

Geri döndüğümüzde, Trina ve pislik eski sevgilisi gitmişlerdi.

DAHA SONRA, erkeklerle birlikte Cedar Grove'a gidiyorum, ama içeri girer girmez, tek düşünebildiğim Trina ile burada geçirdiğim akşam. O olmadan burası daha sıkıcı, daha karanlık görünüyor ve burada kalmaya dayanamıyorum. Hemen geri dönüp duruyorum.

"Selam yakışıklı," diyor Belinda kapıdan. Çok fazla dekolte gösteren dar bir bluz giyiyor ve ben bunu Trina'nın genellikle giydiği şık, doğal bir şekilde seksi kıyafetlerle karşılaştırmadan edemiyorum. İkisi gece ile gündüz gibi farklılar.

"Belinda." Boğazımı temizliyorum, onunla konuşmadan dışarı çıkabilir miyim diye merak ediyorum.

"Son kez seni görmeye geldiğimden beri beni hiç aramadın." Dudaklarını büküyor ve bu hiç de sevimli değil.

Omzumun üzerinden, her kelimeyi kesinlikle dinleyen babama ve kardeşime bakıyorum. Belinda'ya dönerek iç çekiyorum. "Dışarıda konuşabilir miyiz?"

Bana baştan çıkarıcı bir gülümseme atıyor ve ben gözlerimi devirme isteğiyle mücadele ediyorum. "Tabii ki, koca oğlan," diyor.

Öğleden sonraya doğru dışarı çıkıyoruz ve artık hiçbir mazeretim kalmadığını biliyorum. Belinda'nın beni bir kez ve sonsuza kadar rahat bırakması için doğru kelimeleri bulmam gerekiyor.

Bu düşünceyi bir saniye bile olsa inceleseydim, bunun Katrina yüzünden olduğunu anlardım. Diğer tüm kadınlarla olan bağlarımı koparmanın benim için önemli olduğunu anlardım, bu bağlar ne kadar bayat ve zayıf olursa olsun.

Trina'ya karşı hissettiklerimin sıradan bir seks ihtiyacı olmayabileceğini kendime itiraf etmek için bir an durursam, tereddüt edebilir ve cesaretimi kaybedebilirim. Geri çekilip Trina'yı uzaklaştırabilirim.

Ama bunların hiçbirini düşünmüyorum.

Karşımdaki kadına bakıyorum. "Belinda, sana defalarca söyledim, bizim görüşmemiz uygun değil."

"Oğlum artık bu okulda bile değil, Mac." Gözlerini devirerek alaycı bir şekilde söylüyor.

"İlgilenmiyorum." Sesim sert çıkıyor ve Belinda'nın yüzü bir anda değişiyor. Seksi ve flörtöz halinden öfkeli bir hale bürünüyor.

Dudakları aşağı doğru kıvrılır ve gözleri kararır.

"Anlamadım?" "Sadece dürüst davranıyorum. Bu yeterince uzun sürdü."

Belinda kaşlarını kaldırır. "Öyle mi? Müdürün yanına gidip ilişkimizi anlatacağım. İşini kaybedeceksin."

"İlişkimiz" okul yılı bittikten bir gece oldu ve bir hataydı.

Belinda irkilir. Elini beline koyar, dudaklarını büzüp başını sallar. "Dört yıl boyunca seni bekledim Mac, ve sen bana böyle mi teşekkür ediyorsun?"

"Senden bunu yapmanı istemedim. Seni bir daha görmek istemediğimi söyledim."

"Hayır, Mac. Birbirimizi görmemizin *uygun* olmadığını söyledin. *Yıllarca* beni beklettin, sonra da oğlum okulundan ayrılınca artık beni istemediğini söyledin. Bunu dört yıl önce yapamaz mıydın? Bana dürüst olamaz mıydın?" Gökyüzüne bakarak başını sallayarak alaycı bir şekilde güldü. "Sen bir pislik ve alaycısın, Mac." Sonra topuklarını döndürüp minivanına doğru yürüdü.

O park yerinden çıkıp gözden kaybolana kadar olduğum yerde donakaldım.

Gözlerimi bir an için kapatarak, sözlerindeki rahatsız edici gerçeği kafamdan uzaklaştırıyorum. Yıllar boyunca, işyerimde garip bir yüzleşme yaşamamak için bile olsa, onun yaklaşımlarından kaçındım.

, sadece işyerinde garip bir yüzleşme yaşamamak için. Belki dürüst olmak daha iyi olurdu, ama işyerinde bunun sonuçlarına katlanabilir miydim? Bu durum yüzüme patlayabilir miydi?

O zaman elimden gelenin en iyisini yaptım. Onu olabildiğince nazikçe reddetmeye çalıştım.

Ancak bisikletime bindiğimde, rüzgar yüzüme çarptıkça Belinda ile ilgili tüm düşüncelerim geride kalıyor. Aklımdaki tek şey, Trina'yı ne zaman tekrar göreceğim.

ON ÜÇ TRINA

Four Cups Café'nin üstündeki kütüphanede bir kanepeye çöküyorum. Herkes burada. Simone, üniversitedeki erkek arkadaşının, çok fazla peynir yediğini düşündüğü için ondan ayrıldığına dair komik bir hikaye anlatarak bizi eğlendiriyor. Jen herkese çay yapıyor. Fiona, bacaklarıma battaniye örtmek, ortalıkta bırakılmış birkaç kitabı toplamakla meşgul, genel olarak bir anne gibi davranıyor. Candice yanımda oturuyor, sessiz ve destekleyici bir varlık.

Bakılmak güzel bir şey. Bu, çok sık yaşadığım bir şey değil.

Jen elime papatya çayı verdiğinde, buharın kokusunu içime çekip içimden bir nefes alıyorum.

"İyi misin?" diye soruyor Simone.

Omuz silkiyorum. "Olabildiğince iyiyim."

"Hala bu gece çocukları ona vermemeliydin diye düşünüyorum," diyor Candice dudaklarını aşağı doğru kıvrarak. "Bu adamın yüz­süz­lüğü ne kadar da *büyük*! Planladığı ziyaret gününden bir gün önce buraya dalıp, çocuklara dondurma ve eğlence vaat ederek onları sana karşı kışkırtıyor. 'Eğlenceli Baba' rolünü oynayacak ve arkandan seni kötöleyeceğinden de hiç şüphem yok."

"İyi bir ebeveynlik ilişkisi kurmak istediğim için pes ettim. Bir gece için büyük bir kavga çıkarsam ne olur? Düşman oluruz ve hiçbir şey yolunda gitmez."

"Sana fahişe dediği anda boğazına yumruk atmalıydın. Biri sana böyle sözlü tacizde bulunduğunda, iyi ebeveynlik falan boş ver." Bu sert yorum Fiona'dan geliyor ve herkes onaylayarak mırıldanıyor.

Kaşlarım kalkar. "Bu özellikle şiddet içeren bir ifade. Son zamanlarda Agnes ile takılıyor musun?"

Fiona gülüyor. "Hayır, ama seni aldatıp sonra da daha iyi birine yöneldiğin için sana kızan eşler bana çok tanıdık geliyor. Mac ile olanlar konusunda seni kötü hissettirmeye hakkı yok."

"Mac ile hiçbir şey yok," diye cevap veriyorum, ancak neredeyse bir hafta geçmesine rağmen, dudaklarının benim dudaklarımda bıraktığı tadı hala hissedebiliyorum.

"Kafeden çıktıktan sonra ne oldu?" diye soruyor Simone.

Zaman kazanmak için fincanımı dudaklarıma götürüyorum. İçmek için çok sıcak ve ağzımın içini yakınca yüzümü buruşturuyorum. Herkes hala cevabımı beklediği için iç çekip omuz silkiyorum. "Benim evime gittik. Kevin, oteldeki odası 'çift rezervasyon' olduğu için AirBnB'den bir oda rezervasyonu yaptı." Herkes bu söze kıkırdar, ben ise sadece başımı sallarım. "Katie, yeni evinde havuz olduğunu duyduğunda, ben savaşı çoktan kaybetmiştim."

"Evet." Candice dudaklarını sıkıştırarak başını sallar. "O 'Eğlenceli Baba' rolünü oynuyor." Fiona tiksintiyle burnunu çeker. "Ne pislik adam."

"O kötü bir baba değil. Çocukları görmesini engelleyemem. Onların onunla iyi bir ilişki kurmasını istiyorum." Neden onu savunuyorum bilmiyorum. Kevin beni aldattı. Bir sanat galerisi açılışına ait biletleri gördüğümde bunu öğrendim. Onların ikimiz için olduğunu sanmıştım, ama onun metresini götürdüğünü fark ettim. O resim tutkusunun peşinden giderken yıllarca onu destekledim, ama sonunda başarılı olduğunda beni geride bıraktı.

Evliliğimizin başında bizi geçindirmek için yaptığım çalışmaları hiç takdir etmedi ve iki çocuğu büyütmek için harcadığım çabayı kesinlikle takdir etmedi. Gece geç saatlere kadar stüdyosunda kalır, sonra ortaya çıkar ve birkaç günlüğüne dünyanın en iyi babası olurdu.

Neden daha önce buna katlandığımı bilmiyorum ve neden arkadaşlarım kadar öfkeli olmadığımı da bilmiyorum. Belki de sadece yorgunumdur.

"Neyse, sorun değil," diyorum onlara. "Bu hafta sonu birkaç iş başvurusu yapabilirim."

"Stilistik işine girmeyi düşündün mü?" diye sorar Fiona, otururken bir bacağını poposunun altına kıstırarak.

Kaşlarımı çattım. "Şey... hayır. Siz bunu ciddi olarak düşünmüyordunuz, değil mi?"

Fiona omuz silkiyor. "Kıyafet konusunda tavsiyelerin için sana para verirdim. Bu konuda gerçekten çok iyisin, Trina."

Kafamı sallayarak bu fikri hemen reddettim. "Hayır. Hayır, gerçek bir iş arayacağım."

Simone ve Candice birbirlerine bakışırlar. Simone bana yumuşak bir gülümseme atar. "Kızım, burada hiçbirimizin gerçek bir işi yok. Zaten işler fazla abartılıyor."

Kalbim çarpıyor, ama kendi başıma bir şeyler yapıp moda ile ilgili bir iş kurmak benim için çok zor. Bu benim rahatlık alanımın çok dışında. Bu sabah Kevin ile olanlar beni sarsmış durumda, hayatım bu kadar karışıkken bir iş kurmak mı? Kafamı sallıyorum. "Ben... Ben... Nereden başlayacağımı bile bilmiyorum."

"Küçükten başla," diyor Simone. "Benimle ya da Fiona'yla..." "Ya da benimle," diye araya giriyor Candice.

"...ve hizmetlerini nasıl yapılandıracağını belirle. Sonra bir sosyal medya sayfası aç ve işte. İşe başlamış olursun."

Kafamı sallıyorum. "O kadar basit değil." Fiona başını eğiyor. "Neden olmasın?"

"Çünkü..." Sözlerim kesilir, sonra kaşlarımı çatarım. Bu kadar basit olmadığını *biliyorum*, ama tüm nedenleri tam olarak düşünemiyorum. Çünkü... çocuklar! Boşanma! Çünkü böyle bir şeyi tek başıma yapmam imkansız... değil mi? Paniklemeye yakın bir halde, onların bekleyen yüzlerine bakarım. "Başka bir şey konuşabilir miyiz, lütfen?"

"Sen ve Mac arasında neler oluyor?" Jen kaşlarını kaldırır ve bacaklarını sehpa uzatır.

İnlerim.

Candice gülüyor. "Aferin Jen. Daha önemli şeylere geçelim." Kız kardeşim yüzünde bekleyen bir ifadeyle bana dönüyor. "Ee? Mac bu sabahtan beri aradı mı? O *giriş*, aman Tanrım. Keşke kaydetseydik."

Dudaklarımı ısırırım. "Hayır, aramadı."

"Grove'a gitmeliyiz," diyor Simone, yüzü aydınlanarak. Kupa fincanını sehpa bırakıyor ve sırayla hepimize bakıyor. "Allie, Clancy ve Grant ile senin evinde," diyor Fiona ve Candice'e. "Ve Jen, bugünlük pişirme işin bitti."

Jen kaşlarını çattı. "Hala yapmam gereken..."

"Bugünlük pişirme işin *bitti*, Jen," diye Simone sözünü keser. "Orada kaplardan taşan ne kadar çok pişmiş ürün olduğunu gördün mü? Amanda senden daha fazlasını yapmanı bekleyemez."

"Ama limonlu merengli turta tarifi tam olarak doğru değil ve..." "Jen." Simone kaşlarını çatır.

Boğazımı temizliyorum. "Bak, sorun yok. Grove'a gitmenin iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum. Zaten Mac'i görmemeliyim..."

"Neden olmasın?" Fiona koltuğunda doğrulur ve çığlık atar. "Neden olmasın ki, Trina?"

"O..." Ne diyeceğimi bilemeden sözlerim yarım kalır. Sanki bu her şeyi açıklayacakmış gibi ellerimi biraz sallarım. "Ben... Henüz çok erken."

"Saçmalık." Simone ayağa kalkar ve herkesin kupalarını toplar. "Gidelim."

İtirazlarım kulak ardı edilir. Birlikte merdivenlerden aşağı ineriz ve kaldırıma çıkarız, ancak birkaç gürültülü motor sesi duyduğumuzda dururuz.

İki motosiklet, Heart's Cove'un merkezinden geçen ana cadde olan Cove Boulevard'dan gürültüyle geliyor. Kalbim hızla atıyor, sonra iki gürültülü motosikletin arkasında oturan yolcuları görünce şaşkın bir kahkaha atıyorum.

Dorothy'nin gümüş rengi saçları kaskının altından arkasına dökülüyor, büyük beden deri ceketini onu Mac'in motosikletinin arkasında devasa gösteriyor. Ona sıkıca tutunmuş, yüzünde kocaman bir gülümseme var. Ama beni şaşırtan Margaret. O da Hamish'in motosikletinin arkasında, ona aynı şekilde sıkıca tutunmuş, yanaklarında parlak bir kızarıklık var.

Kadınlar bisikletlerinden inerken erkekler bisikletlerini önümüzde durdururlar.

Dorothy çığlık atar. "Tekrar! Tekrar!"

Mac sadece güler, sonra bakışlarını bana kaydırır. Dudaklarının köşeleri yukarı doğru kıvrılır. "Selam."

Neden giysilerim birdenbire daha sert hale geldi? Kumaşın her bir lifinin beni çizdiğini, her bir parçanın çok hassas cildimi aşındırdığını hissedebiliyorum. "Merhaba."

Bakışlarım, Hamish'in kaskının tokasına yardım ederken hala kızaran Margaret'e kayar. "Çok hoştu, Hamish."

"O zevk bana ait." Cevap verirken gözleri yumuşak.

Elini yüzüne götürerek gülümsemesini saklayan Candice ile göz göze geliriz. Margaret'in kocası yıllar önce vefat etmişti ve onu hiç kimseyle flört ederken görmemiştim. Bu manzara hoşuma gider.

Mac bana doğru bir adım atıyor ve tüm vücudum tepki veriyor. Nasıl böyle hareket edebiliyor? Vücudunun her santimetresinde zarafet ve güç var. Kaskını kolunun altına alıp saçlarını parmaklarıyla tarıyor ve motosikletine doğru başını sallıyor. "Binmek ister misin?"

Her şeyden çok isterim.

Bu düşünce, kendimi durduramadan aklıma gelir ve dudaklarım açılır. Nefesimi çekip yavaşça veririm, duygularımı nasıl kelimelere dökeceğimi düşünürüm.

Evet, Mac'in bacaklarına kendi bacaklarımı dayamak ve kollarımı onun gövdesine dolamak istiyorum. Güneş okyanusun üzerinde batarken, göğsümde onun vücudunun sıcaklığını hissetmek ve yolun her virajında onun bana rehberlik etmesini istiyorum. Beni özel bir yere götürmesini ve beni deli gibi öpmesini istiyorum, sırf korkunç, berbat, feci günümü ve bu gece çocuklarımın yanımda olmadığını unutmak için olsa bile.

Ama yapmamalıyım.

Kevin bir pislikti, ama aynı zamanda haklıydı. Ya Mac ile çok erken bir ilişkiye girersem? Çocuklarıma odaklanmalı, okul yılına hazırlanmalı, bir iş bulmalıyım.

Ama Mac'in gözleri vücudumda aşağı doğru kayıyor, dar kot pantolonumu ve omuzlarımdan birini açıkta bırakan bol tişörtümü inceliyor. Bal rengi gözlerinde görmezden gelemeyeceğim bir sıcaklık var ve kendimi konuşurken buluyorum.

"Evet," dediğimi duyuyorum. "Bunu isterim."

Bana şimdiye kadar gördüğüm en seksi gülümsemeyle karşılık veriyor. Mac'in dolgun dudakları köşelerinden yukarı kıvrılırken, gözleri parılıyor ve göz kenarındaki kırışıklıklar derinleşiyor. Bu kadar seksi olmak yasadışı olmalı. Koyu renk kot pantolonu, deri ceket, motosiklet botları ve parmaklarımı geçirmek isteyeceğim kadar güzel görünen saçlarıyla, kabul etmem şaşırtıcı mı?

Ve fikrimi değiştirmeden önce, Candice'in elleri omuzlarımda belirir. Mac kaskını uzatırken, o beni önümdeki seksi motosikletli adama doğru pek de nazik olmayan bir şekilde itekler.

Omzumun üzerinden Simone'nin bana büyük bir başparmak işareti yaptığını gördüm. Böylece, iç çekerek ve hala başları birbirine yakın olan Margaret ve Hamish'e son bir kez bakarak, Mac'e döndüm ve başımı salladım. "Hadi yapalım."

Gülümsemesi genişleyerek bir sırtışa dönüşür ve göğsümün ortasına bir yıldırım çarpar. Kendisi için fazla, çok fazla seksi. Yasaklanmalı.

Kaskımı takıp, Dorothy'nin büyük beden deri ceketini omuzlarıma giydikten sonra (aslında bu ceketin Mac'e ait olduğunu fark ettim), bacağımı Mac'in motosikletinin üzerinden geçirip öne doğru kayarak ellerimi beline doladım. Bu sefer tereddüt etmedim. Kollarımı beline dolamak ve yanağımı omzuna dayamak bana çok doğal geldi.

"Sıkı tutun," diye hatırlatıyor bana ve ben de gülümsememi gizleyemeden çenemi omzuna dayayıp onun beni götürmesine izin veriyorum.

MAC sonunda motosikleti durdurduğunda, sanki bir maraton koşmuşum gibi hissediyorum. Kanım kaynıyor, onu sıkıca tutmaktan kollarım ağrıyor ve uyluklarım, bacaklarının bana değdiği hissiyle kalıcı olarak izleniyor. Onunla motosiklette olmak, bacaklarımın arasında motorun gürültüsünü hissetmek, tamamen Mac'in merhametine kaldığımı bilmek, son derece erotik bir şey.

Bizi virajlı yollarda, otoyolda ve ormanda dolaştırdı, ta ki Pasifik Okyanusu'nun üzerinde tanıdık bir seyir noktasına varana kadar. Motosikletten inerken sendeledim ve kaskımı çıkarırken ve derin bir nefes alırken adrenalinle başım dönüyordu.

"Daha iyi misin?" diye sordu Mac, sanki hatırlamak istermişçesine gülümsememi inceledi. Sanki bana bakmaktan asla bıkmayacakmış gibi.

Başımı sallıyorum. "Çok daha iyi."

"Eski sevgilin tam bir pislik."

Ağzımdan şaşkın bir kahkaha dökülür. Elimi ağızıma kapatıp başımı sallıyorum. "Bunu söylememelisin."

"Neden?" Bana doğru bir adım atar, elimden kaskı alır ve motosikletin koltuğuna koyar. "Doğru, değil mi?"

Omuz silkiyorum ve onun delici bakışlarından kaçmak için aşağıdaki kayalıkların dibinde çarpan okyanusa dönüyorum. "Ben... Bilmiyorum. İnsanları kötülemek hoşuma gitmiyor."

"Hak etseler bile mi? Bir oda dolusu insanın içinde sana hakaret etseler bile mi? Bir erkeğin bir kadına asla söylememesi gereken şeyler söyleseler bile mi?"

Dudaklarımı ısırp, onun sözlerinin beni ne kadar etkilediğini görmezden geliyorum. En son ne zaman bir erkek beni böyle savunmuştu? Gerçekten *önemsemişti*?

Mac bir anlığına gözlerime bakar, sonra başını park yerinin kenarına doğru çevirir, orada küçük bir kulübeye benzeyen bir bina vardır.

Gözlerim parlıyor. "Dondurma!" Sonra gülüyorum, çünkü yedi yaşındaki kızımın aynı tepkiyi vermişim.

Mac, her zamanki gibi nazikçe parmaklarını benimkilerle birleştirir (bayılırım!) ve beni park yerinin karşısına götürür. Önümüzde, ustaca sipariş veren yaşlı bir çift vardır ve kaç kez birlikte dondurma yediklerini merak ederim. Sonra Mac öne çıkar ve kaslı kolunu göğüs hizasındaki tezgaha dayar.

Tezgahın arkasındaki genç kız, karşısındaki adamı görünce kaşlarını kaldırır ve yanakları kızarır. "Ne istersiniz, Bay Blair?"

Onun onu tanıması beni hiç şaşırtmadı. Mac gülümser. "Merhaba Kaylee. Yazın nasıl geçti?"

"Gerçekten çok güzel, ama kaşıkla servis yapmaktan kolum çok ağrıyor." Kız hafifçe kıkırdar, yanakları daha da kızarır. Dudaklarımı ısırırım. Onun tepkisi çok sevimli, ama artık genç bir ergen olmadığım için mutluyum. Önündeki dondurma kovalarına işaret eder. "Ne istersiniz?"

"Çift top waffle külah. Bir top kurabiye ve krema, bir top çift çikolatalı brownie. Trina?" Bana bakar.

Ne istediğimi tam olarak bilmeme rağmen, öne çıkıp tereddüt ediyorum.

Mac'e gülümserim, kendimi yeniden küçük bir kız gibi hissediyorum. "Butter pecan lütfen."

"Bir kaşık mı, iki kaşık mı?" Kız, birkaç ustaca hareketle Mac'in külahını hazırlıyor, her yeni dondurma topunun arasına süt rengi bir su kabına kaşığını daldırıyor.

"Ah, neyse. İki kaşık olsun. Waffle külahında da lütfen."

Sözlerimi duyunca Mac'in dudakları kıvrılıyor. Elini belime doluyor ve bana sıkıca sarılıyor.

Gülümsemem genişledi ve onu saklamak için başımı eğdim. Uzun zamandır dondurma yememiştım ve son birkaç yıldır her zaman çocuklarla birlikteydim. Kevin, bir kaşık daha alırsam her zaman dilini şaklatır ve waffle külahı için fazladan bir dolar ödemekten şikayet ederdi.

Bu çok hoş bir duygu, yüzümden gülümsemeyi silemiyorum.

Mac, ben cüzdanımı çıkarmadan önce ödemeyi yapıyor, itirazlarımı görmezden geliyor ve bana külahımı uzatıyor. Sonra park yerinin kenarına yürüyoruz, orada manzarayı seyretmek için birkaç bank var. Mac'in yanına oturuyorum, onun uyluğunun benimkine değdiğini, dilinin dondurma külahının üzerinde hareket ettiğini, elinin arkamdaki bankanın sırtına rahatça dayandığını fark ediyorum.

Bu bir randevu gibi geliyor. En son ne zaman randevuya çıktım?

Dur, hayır. Bunu düşünmek istemiyorum. Kendimi çok yaşlı hissettirir.

hissettirir.

"Peki," diyor Mac bir süre sonra, "ne zaman bana senin o amını ne zaman göreceğim?"

O anda dondurmam yanıış deliğe gitmeye karar verdi.

Boğulup öksürürken, şok olmuş bir şekilde "Affedersin?" diye öksürdüm.

Mac gözlerini ufukta tutuyor, batan güneş tenini altın kahverengiye çevirirken dudaklarının köşesi seğiriyor. "Bay Fuzzles, değil mi?" Gözlerime baktığında, gözleri dans ediyor. "Neden? Ne hakkında konuştuğumu sandın?"

Gülerek omzuyla onu dürtüyorum ve başımı sallıyorum. "İnanılmazsın."

Mac'in gülümsemesi genişler ve midemi lezzetli düğümler haline getirir. Kolunu bankın arkasından omuzlarıma indirir ve beni kendine doğru çeker. "En azından bu akşam yüzünü güldürdüm. Görev tamamlandı."

Oh. Onun sözleri

—sözlerinin samimiyetinden dolayı. O sadece... çok *tatlı*!

Mac, waffle külahından bir ısırık almak için elindeki tatlıyı kaldırırken, bana bakıp şımarık bir göz kırptığında, biliyorum ki

ona karşı koyma şansı yok.

Eğer yapmasam... çok mu kötü olur?

ON DÖRT TRINA

Güneş batana ve hava soğuyana kadar gözetleme noktasında kalıyoruz. Dondurmamız çoktan bitmiş, ağızımda tatlı bir tat kalmış. Mac elimi tutup beni bisikletine götürdüğünde, kalbim güçlü bir şekilde sıkışıyor.

Bunu seviyorum.

Prenses gibi davranılmayı seviyorum. Elimi tutmasını seviyorum. Dondurma ve gün batımı gibi basit zevkleri seviyorum.

Ve görünüşe göre motosikletleri de seviyorum.

Motosikletin yanında duruyoruz ve Mac kaskımı takıyor, çenemin altındaki tokayı kapattığında dudakları büzülüyor.

"Ne?" diye soruyorum, gözlerindeki ışıltıyı görünce.

"Motosiklet kaskı sana çok yakışıyor."

"*Sevimli* değilim."

Dudakları biraz daha kıvrılır. "Tamam, motosiklet kaskı takınca çok seksi görünüyorsun." Yüzümdeki şaşkın ifadeyi görünce dudaklarından bir kıkırdama çıkar. "Daha iyi mi?"

"Garip tercihlerin var, Bay Blair."

Bu onu kahkahaya boğar ve kalbim yine sıkışır. Mac eğilip dudaklarını benimkilere bastırarak yumuşak, tatlı bir öpücük verir ve bu öpücük hızla daha derin ve ıslak bir şeye dönüşür. Kalbim neredeyse tamamen durur.

Mac uzaklaştığında, şişmiş dudaklarımı başparmağıyla okşadı ve başını salladı. "Tercihlerimin hiç de tuhaf olduğunu düşünmüyorum."

Alışılmış, kolay hareketlerle bisikletine biner ve bana onu takip etmem için başını sallar. Sonra, Heart's Cove'a kadar uzanan virajlı, ormanlık yollara gireriz. Annem ve ben, Candice'in eski evine taşınana kadar bir hafta boyunca kalacağımız geçici kiralık eve gidiyoruz.

Mac evin önüne çekiyor ve bisikletlerden iniyoruz. Kaskımı çıkarırken içimde derin bir hayal kırıklığı hissediyorum ve bir kez daha kafamın üstündeki fare yuvasını düzeltmek için elimden geleni yapıyorum.

Elimde evin anahtarları soğuk soğuk duruyor, Mac'in dipsiz gözlerine bakmamak için anahtarlıkta dönüp duran anahtarlarla oynuyorum. "Bu akşam için teşekkürler," diyorum sonunda. "Buna ne kadar ihtiyacım olduğunu fark etmemiştim."

Mac derin bir nefes alıyor ve ben de başımı kaldırıp onun parmaklarıyla saçlarını taradığını görüyorum. Gözleri üzerimde ve tahmin ettiğim gibi, onları görmek kanımı kaynatıyor.

Annemle yaşamıyor olsaydım, onu içeri davet ederdim. Biraz macera ruhum olsaydı, onun evini görmek isterdim.

Ama çocuklarım var, sorumluluklarım var ve hayatım o kadar karmaşık ki, her şeyi iyice düşünmem gerekiyor. Ya karşılaştığım ilk düzgün erkeğe yapışıyorsam? Bir süre bekar kalmaya odaklanmam gerekmez mi? Kendimi yeniden tanımaya? İş bulmaya, ilerlemeye, bağımsız olmaya?

İçimde sadece çatışma var. Bir yandan Mac, daha önce hiç *görmediğim*, hatta çıkmadığım, kaslı, tatlı, seksi bir adam. Çömlek yapıyor ve motosiklet sürüyor. Dorothy ve Margaret gibi tuhaf yaşlı kadınlar mahallede dolaşmak istediğinde şikayet etmiyor. Öpücükleri dinamit gibi.

Buna sırtımı dönersem aptalın teki olurum.

Ama diğer yandan... Ben berbat durumdayım. Kötü bir evlilikten yeni çıktım. Boşanma belgelerimin mürekkebi daha kurumadı bile ve kendimi başka bir erkeğin yatağına atmaya hazırım. Bu yanlış, değil mi? Bir şekilde utanç verici?

Mac, elini boynuma koyarak, güçlü ve sıcak parmaklarını enseme dolayarak, karmakarışık düşüncelerimi keser. "Seni tekrar görmek istiyorum," der ve ben dudaklarımı ısırmaktan kendimi alamam.

Bunu gören Mac, düşük bir inilti çıkarır. "Dudak ısırma konusunda söylediklerimi hatırlıyor musun, Trina? Dikkatli olmazsan başın belaya girecek."

Nefesim kesilirken, ona bakıyorum. Eminim boynumda atan nabzımı hissedebiliyordur. Eminim gözlerimdeki ateşi görebiliyordur.

Bana olan etkisinin farkında.

Bu yüzden, ona gerçeği söylemek, biraz nefes nefese olsa da, zaten bildiği bir şeyi dile getirmekten ibaret. "Ya başımı belaya sokmak istersem?"

Bir başka inilti ve parmakları sıkılaşıır. Sonra kollarının arasına sarılır ve Cedar Grove'un dışında yaptığımız gibi onu tekrar öperim. Göğsüne eriyerek, onun sıcaklığı ve gücü, güçlü, geniş vücudunun benimkine sarılması hissi karşısında inilti çıkarırım.

Ve dudakları... Ah, dudakları sihirli. Dilini dudaklarımın arasına sokup öpücüğü derinleştirir, boynumdaki eli saçlarıma dolandır.

Parmaklarımı gömleğine geçirip, daha fazla yakınlık istediğimden omuzlarına doluyorum. Buna ihtiyacım var. Annemin kapısında azgın bir genç gibi öpüşüyorum ve umurumda bile değil. Tadı çok güzel. Dokunuşu çok güzel. Kendimi çok iyi hissediyorum.

Eli sırtımdan aşağı kayarak kalçamı kavradığında, yemin ederim ki bu beni neredeyse çıldırtıyor. Bu hareketin saf sahiplenme duygusu, avucunun altında hissetmesi gerekiyormuş gibi vücudumu kavrayış şekli... Bu benim için çok fazla.

Nefes nefese öpüşmeyi bırakıp, alnımı onun çenesine dayadım, o da düşük bir inilti çıkardı. "Seni öpmek tehlikeli, Trina."

"Neden?" Gözlerim kapalı, onun teninin kokusunu içime çekiyorum, beni kendine yakın tutuşunu seviyorum. Burnum boğazına değiyor, oradaki sakallara sürtünüyor.

"Çünkü kendimi unutmama neden oluyor. Asla durmak istememe neden oluyor." Hareket ediyor, dudaklarını benimkilere değdiriyor. Sonra uzaklaşıyor ve bana yumuşak bir gülümseme atıyor. "Gitsem iyi olur."

"Oh." Bu kadar hayal kırıklığına uğramış gibi görünmek istemiyorum, bu yüzden dudaklarıma cesur bir gülümseme zorluyorum. "Tamam. Görüşürüz."

"Emin ol," diyor bana, sanki bir yemin gibi.

Sonra, her zamanki gibi mükemmel bir zamanlamayla, ön kapı açılır ve annem "Oh, Trina! Eve geldin!" diye bağırır. Elini kalbine koyar. "Mac! Seni görmek ne güzel."

Annemin perdelerin arkasından bizi izlemediğine bir an bile inanmıyorum, ama yine de Mac'ten uzaklaşıp anneme başımı sallıyorum. "Merhaba anne."

"Ee, eğlendin mi? Elinde ne güzel bir makine var, Mac." Gülümsüyor, üzerinde tavşan kulakları olan tüylü terlikleriyle bize doğru sendeleyerek geliyor. Kıyafetinin geri kalanı parlak kırmızı kot pantolon ve puantiyeli bluzdan oluşuyor.

Arkasında bir hareket gözüme çarptı. Küçük, siyah, tüylü bir hareket.

Bir mermi gibi, Bay Fuzzles açık kapıdan fırlayıp annemin bacaklarının arasından geçerek özgürlüğe doğru koşar. Annem kediye yakalamaya çalışırken çığlık atar ve terliklerindeki tavşan kulaklarına takılıp hemen yere düşer. Bir anlık dikkati dağılan kedi, terliklere atlar, sonra fikrini değiştirir ve yola doğru koşar.

"Anne!" diye bağıyorum ve annem tökezleyip çiçekliklere düşerken ona doğru koşuyorum.

O, hafif bir sesle yere iner ve sonra yolu gösterir. "Ben iyiyim. Kediye yakala!"

İşte o anda Mac *harekete geçer*.

Onun lastik değiştirmesini izlemek seksi miydi? Çömlekçilik seksi miydi? Peki ya yıldırım hızı ve olimpik düzeyde çeviklik? Mac, Mr. Fuzzles'a atılır ve kedi yola çıkamadan onu tek eliyle yakalar.

"Oh, şükürler olsun," diyor annem çiçeklikten.

Annemi ayağa kaldırıp giysilerindeki kiri ve çiçek yapraklarını silerim, sonra nihayet Mac'in bize doğru yürüyen yolunu görürüm.

Ve yumurtalıklarım pes edip teslim olur.

Büyük, geniş ellerinden biri hızla büyüyen yavru kediye göğsüne alır, küçük siyah tüylü top ona karşı yüksek sesle mırıldanır. Küçük patileri Mac'in başparmağını yoğururken, Bay Fuzzles yüzünü Mac'in diğer parmaklarına sürüyor, vücudunun geri kalanı ise Mac'in bileği ve ön kolunda yatıyor. Mac annemle benim önümde durur, yüzünde yumuşak bir ifadeyle parmağıyla kedinin kulaklarının arkasını kaşır. Sanki küçük bir motor tutuyormuş gibi ses çıkarır.

"Oh, *seni* seviyor," diyor annem. "Beni hiç kucağıma alıp böyle tutmama izin vermez."

Mac'in dudakları yukarı doğru kıvrılır, gözleri hala küçük tüy yumağına odaklanmıştı. Sonra bana bakar ve başını sallar. "Al." Ellerini uzatır ve kediye kucağıma bırakır, Bay Fuzzles'ın büyük hoşnutsuzluğuna rağmen. Kedi miyavlar ve Mac'e uzanır, o kadar şiddetli bir şekilde çırpınır ve tırmalar ki onu neredeyse düşürürüm.

Mac bir kez daha kurtarıcı olur. Derin bir kahkaha atarak Bay Fuzzles'ı yakalar ve kapıya doğru başını sallar. "Belki de onu içeri götürmeliyim."

"Harika fikir!" Annem alkışlar, bitkilerin arasından terliklerinden birini alır ve eve doğru yol gösterir. "Yemek yediniz mi? Size bir şeyler hazırlayabilirim."

Oh... hayır. Mac ve annemle aile yemeği yemek istemiyorum. Olmaz.

Panik içinde başımı Mac'e çeviriyorum, o da bana göz kırparak gülümsüyor. "Maalesef başka planlarım var, ama teklifin için teşekkürler Lottie. Bir dahaki sefere artık."

"Başka bir zaman." Annem eliyle bize oturma odasına gelmemizi işaret etti. "Ayakkabılarınızı çıkarmayın. Bay Fuzzles'ın tırmalama tahtası misafir odasında. Onu oraya bırakabiliriz" — kedinin yanına dönüp parmağını kaldırarak onu bir çocuk gibi azarladı — "böylece yaptıklarını düşünebilir."

Mac'in gözlerinin kapının yanındaki çocukların ayakkabılarına, ceketlerine, her tarafı Disney prensesleriyle dolu renkli sırt çantasına takıldığını fark ettim ve dudağımı ısırdım.

Ona çocuklardan bahsetmedim. Bu bilgiyi sakladığımdan değil, sadece... hiç konu açılmadı. Mac ile geçirdiğim zamanlar hayatımdan kaçış gibi geliyordu. Çocuklarımdan utandığımdan değil, sadece...

Bilmiyorum. Boşanmış bir kadın olarak, onunla birlikte olmanın tüm sonuçlarını düşünmeden, çekici ve sert bir adamla buluşmak çok daha kolay. Ama Mac çocukların kıyafetleri hakkında hiçbir şey söylemiyor.

Sadece Bay Fuzzles'ı yemek ve su kaselerinin yanına bırakıyor, kedi bacaklarının arasında sekiz rakamı çizdiğinde sırtıyor, sonra kapıyı yavaşça kapatıyor.

"Seni dışarıya kadar geçireyim," diyorum ona.

Tekrar motosiklete geldiğimizde, perdeler kıpırdadı ve annemin bizi izlediğinden emin oldum. Boğazımı temizledim. "Bak, Mac. Ben, şey... Daha önce bundan bahsetmemiştim, ama iki çocuğum var."

Şaşırtıcı bir şekilde, Mac sadece gülümser. "Biliyorum." "Biliyor musun?"

"Eski karın, bu hafta sonu onunla geçireceğini söylemişti. Anladım."

Hafifçe burnumdan soluyorum. "Ah," diyorum ve ona garip bir gülümseme atıyorum.

"Sorun değil, Trina. Çocukları severim. Açıkçası." Sanki söylediği şey mantıklıymış gibi gülümser. Çocukları sevdiği neden açıkça belli olsun ki?

Kaşlarımı çatarak sadece başımı sallıyorum. "Tamam. Bak, Mac..." Derin bir nefes alıyorum. Artık büyük bir kız gibi davranma zamanı. "Kevin'dan beri kimseyle çıkmadım ve çocukları kimseyle tanıştırmaya hazır değilim. Seninle bir ilgisi yok. Sadece, boşanma henüz çok taze olduğu için hayatlarına erkeklerin girip çıkmasını istemiyorum ve..."

"Anlıyorum." Mac elimi tutar, sonra parmak eklemlerime hafifçe öper. "Doğru olanı yapıyorsun. Onlarla tanışmak istemiyordum."

"Oh. Peki... iyi." Dudaklarımı ısırp ayak parmağımla kaldırırma hafifçe vuruyorum. Bu, hayal ettiğimden çok daha kolay bir konuşmaydı.

Bu onu güldürdü. "Seni ararım, Trina."

Dudaklarım kıvrıldı ve başımı salladım.

"Tamam."

Dudaklarıma bir kez daha yumuşak bir öpücük konduran Mac, kaskını takar, güçlü bacağını motosikletinin üzerine atar, bana göz kırpar ve gülümser, sonra caddeden uzaklaşır ve gözden kaybolur.

Dönüp kapıda duran annemi gördüm, dudaklarında alaycı bir gülümseme vardı. "Trina, tatlım, o adam başka bir şey. Eğer onu istemiyorsan, ben her gün onunla birlikte olurum. Hatta, *her* gün onunla birlikte olurum!"

"Anne, iğrenç." Ben kaşlarımı çatarken, Lottie sadece gülüyor. Ama en korkutucu olanı, benim de aynı şekilde hissetmem.

ON BEŞ TRINA

Sonraki hafta sonu çok yoğun geçer. Çocuklar yokken iki gün boyunca annemle birlikte eşyaları toplarız, böylece pazartesi günü Candice'in eski evine taşınmaya hazır oluruz.

Kevin, Pazar akşamı çocukları kiralık eve bırakırken, omzumun üzerinden evin ötesine bakıyor. Dudakları tiksintiyle kıvrılıyor. "Yeni erkek arkadaşın orada mı? Umarım çocuklarımla etrafında bir sapık dolaşmasına izin vermiyorsundur."

Kapının eşiğinde duran adama bakarak, bu kadar uzun süre kimle evli kaldığımı merak ediyorum. Bu gerçekten birlikte yaşanacağımı düşündüğüm adam mı? Bu kadar kindar ve acımasız biri mi? *Evliyken* beni aldatan ve şimdi boşandıktan sonra hayatıma devam ettiğim için bana kızan biri mi?

Belki de arkamda bir kız çetesi olması, biraz alanım olması ve seksi, tatlı, motosiklet süren bir sert adamın ilgisini çekiyor olmamdan dolayıdır, ama artık Kevin'a karşı küçük, nazik ve uysal davranmakta zorlanıyorum. Omuzlarımı dikleştirip ona dik dik bakıyorum. "Çocuklarla tanışmadı ve ben hazır olana kadar da tanışmayacak."

Kevin burun kıvrıldı. "Tabii, haklısın. Muhtemelen şu anda içerdedir. Söylesene Trina, onun sikini emerken beni düşünüyor musun?"

Şaşkınlıkla gözlerimi kırıştıyorum. Bana bunu mu söyledi? *Bana bunu mu söyledi?*

Oh, *hayır*, olamaz.

Kalçamı yana doğru çevirip kaşlarımı kaldırdım. "Tatlım, seni hiç düşünmüyorum, özellikle de Mac'in büyük, güzel penisi söz konusu olduğunda."

Sonra kapıyı suratına çarparak kapatırım.

Sonra titremeye başlıyorum ve gözyaşları yanaklarımdan süzülüyor, bu yüzden annem kapıyı çalana kadar koridordaki tuvalette saklanıyorum.

"Trina? Her şey yolunda mı?"

Kapıyı o kadar hızlı açarım ki annem geriye doğru sendeler, gözleri fal taşı gibi açılır. "Kevin az önce Mac'in sikini emerken onu düşünüp düşünmediğimi sordu."

Annemin ağzı açık kalır. "Ne dedi?"

"Ben de ona, onu hiç düşünmediğimi, özellikle de Mac'in büyük, güzel penisi söz konusu olduğunda hiç düşünmediğimi söyledim." Bu sözler ikinci kez ağızımdan çıkıyor ve ilk seferki kadar korkunç geliyor.

Ama annem dehşete kapılmış görünmüyor. Gözleri bir anlığına büyür, sonra başını geriye atar ve güler. Beni kucaklayıp sırtımı okşadığında, ben uzaklaşır ve başımı sallarım.

"Anne, Mac ile hiçbir şey yapmadım. Onun penisi hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Küçük olabilir. Mikro penis olabilir!"

Annem kaşlarını kaldırdı ve dudakları gülümsemeyi bastırmak için seğirdi. "Tatlım, Mac'in mikro penis olduğunu sanmıyorum."

"Öğrenmek istediğimden bile emin değilim!"

"Tabii ki öğrenmek istersin. Saçmalama."

Ben alternatif bir evrende yaşıyorum. Annemle *Mac'in... ekipmanları* hakkında konuşuyor olmamın tek açıklaması bu olabilir. Annemle seks hakkında hiç konuşmayız. Kesinlikle ayrıntılara girmeyiz, *asla* ama *asla*. Ama nedense o bunu büyük bir şaka olarak görüyor.

Ta ki, gözlerinde yumuşak bir bakışla yanağımı okşayana kadar. "Seninle gurur duyuyorum, Katrina."

"Benimle *gurur* mu duyuyorsun? *Bunu* söylediğim için mi?" Kesinlikle alternatif bir evren. Uzay-zaman sürekliliğindeki bir kırılganlığa düştüm.

Annem homurdanıyor. "Yıllarca o adamın parlaklığını söndürmesine izin verdin. Seni ezip geçti ve bunu görmek kalbimi kırdı. Mac gibi yakışıklı bir adamla yatakta olduğunu hayal etmesine izin ver. Bırak etsin! Kıvrınmayı hak ediyor."

"İntikamcı olmak istemiyorum. Neden yetişkinler gibi birlikte ebeveynlik yapamıyoruz? Buraya taşınmamı seve seve onayladı. İşine daha iyi geleceğini söyledi, ama belki de ona daha yakın kalmalıydım. Belki mesafe ona zor geliyor ve pişmanlık duyuyordur."

"İyi." Annem kararlı bir şekilde başını salladı. "Pişman olmalı. İyi bir şeyi mahvetti ve sana çok kötü davrandı."

"Nana küfür etti!" Katie koridordan bağıyor. "Toby, Nana küfür etti! Kötü bir kelime söyledi!"

Bir an için gözlerimi kapatıyorum ve açtığımda annem gülüyor. Katie'nin sesine doğru dönüyor. "Gerçekten pislik dedim. Pislik, pislik, pislik!"

"Anne," diye araya girdim, sinirlenerek.

Katie sadece çığlık attı. "*Kahretsin!*" diye bağırdı kızım, sonra kahkahaya boğuldu.

Dudaklarım istem dışı seğirdi. "Şimdi ne yaptığını bir bak." Sesimi sert tutmaya çalıştım, ama annem beni hemen anladı.

Sadece göz kırpar ve koridora doğru yürür. Gözlerimi son bir kez silerim ve tuvaletten çıkarım, birdenbire kızımın küfür etmesini umursamamaya başlarım. Hayatı benim istediğimden çok daha fazla çalkantılı olmasına rağmen gülüyor. Bugün babasına veda etti ve onun gözyaşlarını görmek kalbimi parçaladı. Ama şimdi gülüyor, bu yüzden belki de küçük bir uygunsuz kelime benim için kabul edilebilir bir uzlaşmadır.

Candice'in eski evine taşındığımızda, çocuklar çok mutlu oldular. Odalarını seçtiler ve annem, benim alması gerektiğini düşünmeme rağmen, ana yatak odasını almamda ısrar etti. Bir hafta boyunca temizlik yaptık, eşyaları yerleştirdik ve pazartesi günü başlayacak okula hazırlandık.

Sonunda çocuklar için bir çocuk terapisti arar ve bulurum. Toby'nin babasına karşı düşmanca tavırları ve Katie'nin Kevin'a veda ederken gözyaşları beni harekete geçirir. Kendimi düşünmeyi bırakırım. Mac gibi yakışıklı bir adam için endişelenmeyi bırakırım. Çocuklarım için doğru olanı yapma zamanıdır.

Candice, ilk başta bize kira almayı reddediyor. Kira sözleşmesi yapıp kirayı ödemekte ısrar edince, o da razı oluyor, ama dört yatak odalı bir ev için o kadar az kira istiyor ki, neredeyse ağlayacağım.

Çocuklar okula başladığında, bir iş bulup ona bir şekilde borcumu ödeyeceğim, ama o Blake'e aşık, Allie gelecek yıl üniversiteye hazırlanırken

Allie ise gelecek yıl üniversiteye hazırlanıyor ve içimden bir ses onun gerçekten umursamadığını söylüyor. O mutlu ve iyiliğini başkalarına aktarıyor.

Mac ve ben birbirimizi göremiyoruz ama hafta boyunca sık sık mesajlaşıyoruz. Ona kedinin durumuyla ilgili haberler gönderiyorum, Mr. Fuzzles'ın yeni evine nasıl alıştığını anlatıyorum.

Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, Kevin ile son konuşmamdan bahsetmiyorum ve ona eşcinsel olup olmadığını ve cinsel organının boyutunu sormuyorum.

Mac bana çömlek projelerinin fotoğraflarını, motosikletiyle gezintiye çıktığında gördüğü gün batımlarının fotoğraflarını ve bunların arasındaki her şeyi gönderiyor. Her gün sabahları iyi günler mesajıyla uyanıyorum ve her akşam bana tatlı bir iyi geceler mesajı gönderiyor. Her gördüğümde kalbim kıpır kıpır oluyor.

Onunla konuşmak yanlış gelmiyor. Yakın zamanda boşandım ve Kevin çocukları her aradığında veya bana mesaj attığında alaycı yorumlar yapsa da, bunlar beni rahatsız etmiyor. Sanki bir anahtar açılmış gibi, onun gerçekte nasıl bir adam olduğunu görebiliyorum... ve bunun üstesinden gelebiliyorum.

Cuma günü geldiğinde, Mac'i bir haftadır görmemiştım ve kendimi patlamak üzere hissediyordum. Taşınma ve meşgul çocuklar için şükürler olsun. En azından onu çok fazla özleyecek vaktim olmadı.

Ama cumartesi gecesi, çocuklar banyolarını yapıp dişlerini fırçaladıktan ve Nana ile hikaye zamanı geçirdikten sonra, telefonumu elime alıp ekrana bakıyorum. Taşınma ve temizlik bitti, çocuklar pazartesi günü okula gitmek için ihtiyaçları olan her şeyi hazırladılar ve hafta sonum boş.

Cesaretimi toplayıp bunu yapmam gerekiyor.

Mac'in numarasını bulurum ve titreyen bir el ile arama tuşuna basarım.

Onun derin sesi midemde kelebekler uçuruyor. "Merhaba, güzelim."

"Merhaba, Mac."

"Ne zaman arayacağını merak ediyordum."

"Telefonun bozuk gibi görünmüyor." Konuşurken gülümsüyorum, gözlerim Candice'in -hayır, benim- evimin muhteşem arka bahçesine bakıyor. Burada yaşayabilirim. Burada mutlu olabilirim.

"Beni görmek istediğinden emin olmak istedim."

"Evet, eminim." Ne zaman bu kadar cesur oldum? Omzumun üzerinden bakıp, küçük ayak sesleri olup olmadığını dinledim; hiçbir şey duymayınca pencereye geri döndüm. Ayaklarımın yakınında bir hareket hissedince aşağı baktım ve Bay Fuzzles'ın bacaklarımın arasında dolaşıp ayağıma atladığını gördüm. "Sanırım Bay Fuzzles sesini duyabiliyor. Sadece merhaba demek için geldi, genelde benden uzak durur."

Mac gülümser ve bu ses içimdeki her şeyi sıkıştırır. Neden onu aramak için bir hafta bekledim ki? Her zaman böyle hissetmek istiyorum.

Cesaretimi toplayıp derin bir nefes alıyorum. "Bak, yarın buluşmak ister misin diye merak ediyordum?"

Mac homurdanır. "Yarın çalışıyorum. Pazartesiye kadar hazırlamam gereken çok şey var" — Pazartesi ne olacak acaba? — "ve Four Cups'ın çömlek siparişi beklediğimden çok daha büyük. Yarın onlara numune hazırlayacağımı söyledim ve..."

"Oh, sorun değil." Yanaklarım kızardı. Boğazımı temizledim. "Sorun değil. Ne zaman boşsan. Ya da boş değilsen. Her neyse."

Beni reddedeceğini bilmeliydim. Evet, mesajlaşıyorduk, ama onun gibi bir erkek gerçekten bekar bir anneyle ilişki kurmak ister mi? Muhtemelen çocukların eşyalarını gördü, annemi gördü ve benimle takılmanın çok zor olacağına karar verdi. Aramamalıydim. Ne kadar utanç verici. Ne kadar tamamen, tamamen utanç verici.

Bir daha asla kimseyle çıkmayacağım.

"Trina." Mac adımları alçak, gürleyen bir sesle söylüyor ve ben kendimi yere yığılmamak için duvara tutunmak zorunda kalıyorum.

"Mm-hmm?"

"Yarın görüşürüz."

"Gerçekten mi?"

"Evet."

Bu kelimeyi duyunca gözlerimi kapatıyorum, kalbim hala güm güm atıyor.

Mac mırıldanır, sonra konuşmaya devam eder. "İşimi halledeceğim ve akşam yemeğinden sonra seni alacağım. Bu senin için uygun mu?"

"Şey..."

"Sana uymuyor mu?"

"Çocuklar pazartesi okula başlıyor, o yüzden akşamları muhtemelen meşgul olacağım." Dudaklarımı ısırıp gözlerimi sıkıca kapatıyorum.

onu dün aramadım ki? Ya da bugün daha erken? "Şu anda nasıl olur?"

Gözlerimi açtım. "Ne?" "Şu anda meşgul müsün?"

"Uh... hayır?"

Konuştduğunda sesinde gülümseme duyabiliyorum. "Yarım saat sonra senin evinde olurum. Tamam mı?"

"Tamam," diye fısıldarım ve telefonu kapattığımızda, temizlik için ayırdığım yoga pantolonuma ve tişörtüme bakarım, sonra panik içinde harekete geçerim. Meğer randevuya hazırlanmak için sadece birkaç dakikanız varsa, randevuya hazırlanmak da sadece birkaç dakika sürüyormuş.

Annem beni odamdan kot pantolon, siyah dantelli kaşkorse üzerine siyah şeffaf bluz ve yapabildiğim en hızlı makyajla çıktığımı görünce kaşlarını kaldırır. "Sanırım bu akşam benimle bir kadeh şarap içmeyeceksin?"

"Hayır. Birkaç saat çocuklara bakabilir misin?"

"Tatlım, onlar yataktalar ve ben burada yaşıyorum. Tabii ki sorun değil. Sanırım bu" —kıyafetime işaret ediyor—"belli bir motosikletli adamla ilgili, değil mi?"

Yaklaşan bir Harley'nin sesi soruyu benim için cevaplıyor.

Annem sırtıttı. "İyi eğlenceler, Trina."

"Ellerim, ayaklarım ve vücudum bu gece çok mutlu olacak," diye ekledi.

bunun doğru olduğunu biliyorum.

ON ALTI MAC

Sıcak bir yaz akşamında, tepelik, ormanlık bir arazide bisiklet sürerken, güzel bir kadının kollarının belimi sardığını hissetmekten daha güzel bir şey yoktur. Trina'nın uylukları virajı dönerken benim uyluklarıma bastırıyor, göğüsleri sırtıma yapışıyor.

Kırk dakika boyunca, on yıldan fazla bir süre önce satın aldığım ormanlık bir arazi olan evime giden uzun yolu takip ederek süreriz. Çömlek atölyemin önüne park ederim ve Trina bisikletinden iner, kaskını çıkarırken bana geniş bir gülümseme atar.

"Bunun ne kadar eğlenceli olduğunu asla unutamayacağım." Ben de bisikletten inip kasklarımızı kaldırırken, o parmaklarını saçlarına geçirip sallıyor.

"Sen de bu virüse yakalandın." Onun parmaklarını parmaklarımla iç içe geçirip onu stüdyoya götürürken gülümsüyorum. Bu kadında ne var bilmiyorum, ama ne zaman yanına yaklaşıp ona dokunmak zorunda hissediyorum. Sanki aramızda manyetik bir çekim var ve elini tutmaya, sırtına dokunmaya, kolumu omuzlarına dolamaya karşı koyamıyorum. Sadece ona yakın olmak istiyorum.

Ona yakın olma ihtiyacımın giderek artması beni korkutmalı. Normal şartlarda korkuturdu. Ama Trina'nın yanında olmak o kadar kolay ki, bunu sorgulamak bile zor geliyor.

Büyük, oluklu demir kapıyı açarken, Trina'nın keskin nefes almasına gülümsüyorum.

"Mac," diye nefes nefese odaya girerken söylüyor.

Sıcak sarı ışıkları yakıp ona bir bakış atıyorum. Kardeşim ve babam dışında ilk kez birini buraya getiriyorum. Kesinlikle bir kadının buraya adım attığı ilk kez. Stüdyom genellikle benim sığınağımdır. Yalnız kalmak, yaratmak için geldiğim yerdir. Ama Trina daha önce beni arayıp görüşmek istediğinde, ona burayı göstermek istediğimi biliyordum.

Duvardaki raflara doğru yürüdü, burada yerden tavana kadar seramik eserler sergileniyordu. Ortasından altın rengi bir çizgi geçen sırlı bir tabağa dokundu, sonra uzun, yivli bir vazonun önüne geçip başını salladı. "Gerçekten yeteneklisin, Mac."

Yanaklarım kızarıyor. Boynumun arkasını ovuşturup yüzümü çeviriyorum ve bugün satın aldığım kil torbalarından birine uzanıyorum. "Benimle bir şeyler yapmak ister misin?"

Sesim kaba çıkıyor ve ardından gelen birkaç sessiz saniyede, Trina'nın *gerçekten* evet demesini istediğimi fark ediyorum. Onun benimle oturup bir kase, bir çömlek ya da ne yapmaya karar verirsek onu yapmasını istiyorum. Onun burada oturup bu mekanın büyüüne, çömlek çarkının meditatif özelliklerine kapılmasını istiyorum. Onun bana yakın olmasını istiyorum.

Elimde asılı duran kil torbasını kaldırıp ona baktığımda, yüzünde geniş bir gülümseme görüyorum.

O da başını sallar. "Evet. Ama benim sıradanlığımı kabul edersen."

Onun sözleri üzerine kaşlarım çatılır. Vasat mı? Trina vasat olmaktan çok uzaktır. Tabii, bilardoda pek iyi değildir ve çömlek yapımında da acemidir, ama kadına bir bakış attığınızda, *vasat* kelimesinin onu hiçbir şekilde tanımlamadığını anlarsınız.

Çenemi tekerleğe doğru çekerek bir parça kil kesip hazırladım ve ona bir tabure çekmesini söyledim. Sonra, tasarımcı marka gibi görünen kot pantolonu ve dantelli siyah bluzuyla güzel bir akşam yemeği için giyinmiş olduğunu fark ettim. "Bekle." Kil topunu yere koyup bir tulum aldım.

Trina gülümsedi. "Ve kıyafetlerimi de önemsiyor. Seninle geçirdiğim her dakika seni daha çok seviyorum, Mac." Şaka yapar gibi söyledi, ama sözleri göğsümde yayılan sıcaklığı engelleyemedim.

"Bu his karşılıklı."

Ve bu doğru. Bir ilişkiye girmek, birine bağlanmakla ilgili tüm endişelerim... Trina yanımdayken hepsi yok oluyor.

Trina kızarır, sonra kıyafetlerinin üzerine tulumu giymeye başlar. Kollarını tulumu soktuğunda, ona yaklaşıp

ve fermuarını çekmek için ona yaklaşmaya dayanamıyorum. Ellerim fermuarın üstünde dururken gözleri benimkilerle buluşuyor, o dolgun alt dudağı dişlerinin arasında sıkışmış durumda.

Boğazımı temizleyerek, tabureye doğru başımı salladım. "Otur."

"Bana emir vermekten hoşlanıyorsun, değil mi?" Kaşlarını kaldırması, onun küstahlığını öperek yok etmek istememe neden oluyor. Ama yine de dediğimi yapıyor.

"Kadın, sen hiç bilmiyorsun." Sesim boğuk çıkıyor ve Trina'nın yanakları pembeye dönüyor.

"Bana kadın dediğın için sana bir tokat atmalıyım." Bana dilini çıkarır ve güler, ellerini kucağına koyarak çömlek çarkının önüne oturur. "Tamam. Şimdi ne yapacağız?"

Başka bir sandalye alıp onun arkasına yerleştiriyorum, uyluklarımı kalçalarına bastırıp kollarımı uzatarak bacaklarına yaslanıyorum. Bisiklete binışimizin tam tersi bir pozisyon ve Trina'nın bana yaslanıp başını boynumun kıvrımına sokması çok hoşuma gidiyor. O da bana yaslanmaktan kendini alamıyor. Daha fazla temas istiyor.

Bu, kil işini unutup onun tulumunu vücudundan yırtıp atmam için neredeyse yeterli. Ama Trina bana umutla bakıyor ve elini yanıımızdaki su kovaına daldırıyor.

Gülümseyerek onun izinden gidiyorum, ellerimi onun ellerinin üzerine kaydırarak çarkı çevirip kili ortalamaya başlıyorum. Bu, her zaman tek başıma yaptığım bir şey. Çok fazla ders vermiyorum ve stüdyoma hiç kimseyi davet etmedim. Çömlekçilik, ormanda tek başıma, sadece düşüncelerimle ve belki de en sevdiğim şarkıları çalan bir müzik setiyle yaptığım bir şey. Burada saatlerce oturabilirim ve bu geceki gibi ılık bir gecede, stüdyonun kapılarını açık tutmayı ve sarı ışığın geceye yayılmasını seviyorum.

Bu benim için yeni bir şey. Güzel, çekici bir kadını kollarımda tutmak, onun dokunuşuyla kilin hareket ettiğini hissederken her küçük zevk anını hissetmek. Bunun onun için sadece ikinci kez yaşadığı bir deneyim olduğunu ve benim de onunla birlikte yaşayabildiğimi bilmek.

Bu beni heyecanlandırıyor.

Bana yaslanıp, sonra yaptığımız şeye kapılıp ilerlemesi, gözleri dönen çarkta, ellerimizde, parmaklarımızdan akan su ve kilde. Birkaç uzun dakika boyunca konuşmuyoruz. Kili birlikte ortalıyoruz,

Omzuna yaslanıp vücudumu onun vücuduna sararken, çenemdeki sakallar yanağına sürtünüyor.

Acaba benim ne kadar sert olduğumu hissedebiliyor mu? Acaba nefesimi her tuttuğumda bunu fark ediyor mu? Acaba bu an benim için olduğu kadar onun için de samimi ve büyüleyici mi?

Parmaklarımı onun parmaklarının üzerine kıvrıp kili açmaya başladığımda, Trina'nın vücudu benimkine yaslanarak gevşer. Elleri benim ellerimde esnekleşir ve birlikte çalışırız, vücutlarımız o kadar yakındır ki tek vücut gibi hareket ederiz. Konuşmayız. Dışarıda sadece ağustos böceklerinin sesi ve içeride çömlek çarkının uğultusu, sessiz nefeslerimiz, ikimizden biri parmaklarını su kovaasına daldırdığında çıkan su sesi vardır.

"Ne yapıyoruz?" Trina sonunda soruyor, ben de ona kenarları yukarı çekmesini söylüyorum. "Sınıfta yaptığımızdan daha küçük."

"Bir fincan," diye cevap veriyorum. Nefesim şakağının yanındaki bir saç telini dalgalandırıyor ve bana karşı gülümsediğini hissediyorum.

"Onu saklayabilir miyim?"

"Sadece sırlamaya ve pişirmeye geri gelersen." O gülüyor. "Bana şantaj mı yapıyorsun?"

"İşe yarıyor mu?"

Trina bana dönüp baktığında gülümsemesi genişler, dudakları benimkilerden sadece birkaç santim uzaktadır. Gözleri parıldayarak, bana hafifçe başını sallar. "Evet," der. "İşe yarıyor."

Ve o anda, vücudu bana yaslanmış, ellerimiz su ve kil ile kirlenmiş, dudakları benimkilere çok yakinken, artık daha fazla direnemem. Elim belinin kıvrımını bulur, tulumun kalın kumaşı dokunuşumla kırışır. Onu kendime çekerim ve dudaklarımı onun dudaklarına bastırırım.

Trina, dudakları açılıp dili benimkini ararken, en seksi, en tatlı iniltiyi çıkarır. Belini kavrayarak onu kendime çekerim ve diğer elimi çenesine koyarım, başparmağımla yanağını okşayarak onu yakınımında tutarım.

Bundan asla bıkmayacağım. Her öpüştüğümüzde vücudum alev alıyor. Şu anda çelik gibi sertim, poposu kasıklarına bastırılmış ve üst vücudu benimkine dolanmış durumda. Kil kaplı elleri omuzlarımı buluyor. Boynuma dolanıyorlar, çömlekçilikte kullandığı ve şimdi çarkta unutulmuş olan çömleklerden dolayı serin ve kayganlar.

Tadı tatlı, mükemmel. Parmakları ensemin saçlarına dolandığında, düşük bir inilti çıkarırım.

"Sen benim ölümüm olacaksın, Trina," diyorum dudaklarına, sonra onları ısırıp çenesine, boynuna geçiyorum. Başparmağımın geçtiği yanağında gri bir kil lekesi var ve normalde mükemmel olan saçları da çoktan kirlenmiş.

Onu bu halde görmek kanımı kaynatıyor. Dağınık. Dağınık. Gözleri donuk ve aç, dudakları öpücüğümle şişmiş.

Onun bakışlarına karşılık vermek için bir santim geri çekilip, ifadesini inceliyorum. "Durmamı mı istiyorsun?" diye soruyorum, kontrolüm kaybolurken. Dudaklarımı çenesine değdirip, kokusunu içime çekerken kulağına burnumu sürtüyorum.

Kaşları çatılır, yüzünde şaşkınlık belirir. "Ne?"

Parmaklarım beline gömüldü, o da boynuma sarıldı ve kollarımda dönerek mükemmel, dik kalçaları sertleşmiş penisime sürtündü. Gözlerimi kapatıp inledim. "Beni delirtiyorsun Trina. Seni o kadar çok istiyorum ki, düşünemiyorum bile. Durmamı istiyorsan, bana söylemelisin."

O günahkar dudak dişlerinin arasına çekiliyor. Parmakları saçlarıma gömülüyor ve sonra beni tamamen mahveden sözleri söylüyor. "Senden istediğim son şey durman, Mac. Özellikle de şimdi."

ON YEDİ TRINA

BU BENİM GİBİ DEĞİL. Sadece birkaç haftadır tanıdığım erkeklerle motosiklet gezintisine çıkmam. Onların beni ormandaki evlerine götürmelerine izin vermem, sonra da kil kaplı ellerimle onlarla öpüşmem. Ben bir anneyim. Sorumluluk sahibiyim.

Ama şu anda, sorumluluktan en uzak hissediyorum.

Pervasızlık kanımı kaynatıyor, beni deliliğin eşiğine sürüklüyor.

Mac'e bu sözleri söylediğimde, gerginlik sonunda kuru bir dal gibi kopar. Beni kaldırmak için tutuşunu değiştirir, ayağa kalkarken beni döndürür ve bacaklarımı kalçalarına dolamamı sağlar. Bir eliyle popomu okşarken, diğer eliyle saçımı tutar ve beni kendine çekerek sert bir öpücük verir.

Beni bir çalışma tezgahına götürür ve yere indirir, öpüşmemizi bir an bile kesmez.

Vücudunun benim vücudumun üzerine kıvrılmasını seviyorum. Beni tezgahın kenarına doğru çekip, bacaklarımın arasına girmesini seviyorum. Ellerinin saçlarıma dolanmasını, sakallarının cildimi okşamasını, kaslı kollarının beni o kadar sıkı sarmasını seviyorum ki, sanki her parçası benim her parçama dokunuyor gibi hissediyorum.

Hiç bu kadar sert davranılmamıştım. Hiç kimse bir öpücüğü bu kadar kontrol etmemişti, bana beni ne kadar istediğini göstermişti.

Sonunda öpüşmeyi bitirdiğimizde, ikimiz de nefes nefeseyiz, omuzlarında, yüzünde, saçlarında kalan kil izlerine gülüyorum. "Dağınık," diyorum nefes nefese.

"Mükemmel," diye yanıtlıyor ve dudakları bir kez daha benim dudaklarıma değiyor.

Bundan daha fazlasına ihtiyacım var. Avuçlarımın altında sırt kaslarının gerildiğini hissetmem gerekiyor. Derisinin kokusunu içime çekip hafızama kazımam gerekiyor.

Gömleğini tırmalayarak, onu başının üzerinden çekip çıkardım, sonra geriye yaslanıp ellerimi vücudunda gezdirdim.

O. Muhteşem.

Sert kaslar vücudunun her santimini kaplıyor. Mac beni izlerken, parmaklarım göğsüne serpilmiş sert tüylerin üzerinden geçiyor, elleri uyluklarımı sıkıca kavıyor. Parmaklarımı düz meme uçlarının üzerinden geçirdiğimde, onun hafifçe nefes aldığını fark ediyorum. Aynı noktaya tırnağımı geçirdiğimde bunu tekrar yaptığında gülümsüyorum, kirpiklerimin arasından ona bakıyorum.

Ellerimi aşağıya doğru kaydırarak, her karın kasının oluklarını parmaklarımla okşuyorum ve onun düşük bel kot pantolonunun içine kaybolan derin V şekline ulaştığımda sert bir nefes alıyorum. Vücudu kalın ve sağlam. Son derece erkeksi. Pantolonunda belirgin bir şişkinlik var ve dudaklarımı ısıırıyorum, bir an tereddüt ettikten sonra elimi daha aşağıya, kot pantolonunun fermuarının üzerine götürüyorum ve altında çelik gibi sert bir gövde hissediyorum.

Not: Annem haklıymış. Kesinlikle mikro penis değil. "Trina," diyor Mac, parmakları uyluklarımı sıkıca kavrarken.

"Çok güzel bir vücudun var," diyorum ona, bir elim hala onun kasıklarında. Bana karşı titriyor, kanımda bir sıcaklık dalgası yaratıyor. Neredeyse başım dönüyor. Tek bir dokunuş ve birkaç kelime onu böyle titretmeye yetiyor. Benim için —benim için.

Bu yüzden, Mac tulumumun fermuarını açıp aşağı doğru çektiğinde, bu neredeyse kaçınılmaz bir şey gibi geliyor. Evet, onunla birlikte soyunmak istiyorum. Onun bedenini keşfetmek istediğim gibi, onun da benim bedenimi dokunarak keşfetmesini istiyorum. Parmaklarımla onun ipeksi çelik gibi sert penisini hissetmek istiyorum. Dilimle onun tadını almak istiyorum. Onu içimde istiyorum. Tulumumun fermuarı açıldığında ve kalın mavi kumaştan kollarımı çıkardığımda, şimdiye kadar kurduğum tüm müstehcen fanteziler içimde canlanıyor.

Tulumlar kalçalarımın asıldığında, Mac durur. "Kıpırdama," der, ben tezgahın üzerine otururken elleriyle kalçalarımı sıkar. Lavaboya gider, ellerini yıkar, sonra nemli bir bezle geri gelir ve bu bezi kullanarak ellerimi yavaş ve metodik bir şekilde temizler

"Giysilerini temiz tutmak için bu kadar çaba harcadık," diye açıklıyor. "Şimdi onları mahvetmek istemeyiz."

"Sen mükemmelsin," diye patlarım ve artık şaka yapıp yapmadığımı bile bilmiyorum.

Mac gülümser, tekrar bacaklarımın arasına yerleşir ve hızlı bir öpücükle temiz ellerini üstüme doğru hareket ettirir. Becerikli parmakları, şeffaf siyah bluzumun düğmelerini hızla açar. Tamamen açıldığında, sert ve sert bir hareketle kaşorseyi çekerek göğüslerimi ortaya çıkararak beni şaşırtır. Nefesim kesilir. Göğüslerim, toplanmış kumaş tarafından yukarı doğru itilir, soğuk havada hassaslaşan meme uçlarım belirginleşir. Sert başparmağı göğsümü okşadığında, onun göğsünde yaptığım hareketin yankısı gibi, içimi bir titreme kaplar. Sırtımı onun dokunuşuna doğru eğip, avuç içlerimi tezgaha dayarken, uyluklarım onun kalçalarını sıkıca sarar.

Mac'in, bizi ayıran birçok katmana rağmen bacaklarımın arasındaki sıcaklığı hissedebildiğinden eminim. Dudaklarını göğsüme indirdiğinde, gözlerimi kapatıp parmaklarımı saçlarına doladım, ona olan ihtiyacımdan çılgına dönmüştüm. Kalçalarımı ona doğru sallıyordum, sırtımı eğip göğsümü ağzına bastırıyordum, ona tırnaklarımı geçiriyordum. Bu kadar tahrik olmasaydım utanırdım.

Ve o boğazının derinliklerinden düşük bir homurtu çıkararak, dişleri diğer meme ucumu okşarken ihmal edilmiş göğsümü avuçladığında, ben de karşılık olarak inilti çıkarırım.

İşte o anda Mac harekete geçer.

Beni çalışma tezgahından sertçe çekip, vücuduna doğru çeker. Göğüs kılları hassaslaşmış tenime hoş bir şekilde sürtünür, ama bunun tadını çıkarmak için vaktim olmaz, çünkü beni döndürür ve sırtımı ona doğru çevirir.

"Ellerini tezgaha koy." Sesi sert ve emir verici, içimi ateşle dolduruyor.

Dediğini yapıyorum, parmaklarım tezgahın ham ahşabına gömüldüğü sırada kıcımlı ona doğru itiyorum.

Ve o anda Mac'in ellerinin gerçekte neler yapabileceğini anlıyorum.

Parmaklarını hafifçe hareket ettirerek kot pantolonumun düğmesini açıyor ve bir saniye sonra elini içeri sokuyor. Parmakları benim

Külotumu çıkarır, klitorisimi bulur ve sabit, kendinden emin hareketlerle onu okşamaya başlar.

İçimde zevk gittikçe artarken dudaklarımdan bir inilti kaçar. Külotumun dantelli kumaşı — evet, bunun için güzel iç çamaşırlarımı giydim — o küçük sinir demetine karşı güzel bir pürüzlülük hissi verir.

"Kıpırdama Trina," diyor Mac kulağıma, diğer kolunu göğsüme dolayarak başparmağı ve işaret parmağıyla meme ucumu okşamaya başlıyor. "Ellerini olduğu yerde tut."

"Tamam," diyorum nefes nefese, gözlerim onun elinin giysimin altında kaybolduğu yere yapışmış halde. Sanki çılgınlığımı hissedebiliyormuş gibi, hareketleri daha sert, daha hızlı hale geliyor. Parmaklarını külotumun kasık kısmına kaydırıyor ve çoktan ıslanmış olan nemi hissedince homurdanıyor. Avucunun içi bana sürtünüyor ve daha fazlasını istediğim için kalçalarımın hareketine direnemiyorum.

Sonra, onu bana verir.

Külotumu kenara çekerek, Mac o günahkar parmaklarını bacaklarımın arasındaki ıslaklığa kaydırır. "Benim için çok tatlı ve ıslaksın," diye kulağıma fısıldayarak, parmakları dikişimin kayganlığı boyunca kayarken kulak mememi ısıtır.

Nefes nefese inlemekten başka cevap verecek gücüm bile yok. Kalçalarım ona sürtünüyor, sertliği kıcıma acı veriyor. Yarı çıplak, böyle tezgahına yaslanmış olmak nedense daha müstehcen geliyor. O kadar tahrik oldum ki, hareket etmek bir yana, düşünemiyorum bile. Tek yapabildiğim, ellerimi onun istediği yerde tutmak ve bacaklarımı açmak, o da bacaklarımın arasında sihrini konuşturuyor.

"Mac," diye nefes nefeseyim. Ya da belki yalvarıyorum.

Buna karşılık, bir parmağını içeri sokar. Elinin arkasının hareket ettiğini ve ön kolunun gerildiğini izlerim, o da içime bir parmak daha sokar, sonunda gözlerimi kapatmak zorunda kalırım.

Hakkımda bilmeniz gereken bir şey var: Vajinal penetrasyonla asla orgazm olamam. Bazen, inanılmaz derecede tahrik olmadıkça, bundan zevk bile almazdım. Geçmişte, her zaman doğrudan klitoral stimülasyona ihtiyacım vardı, yoksa orgazm olamayacağımı kabullenirdim.

Ama bundan zevk alıyorum. Belki de Mac'in avucunun klitorisime değmesi, bazen parmakları içime girerken sertçe ovuşturması,

bazen ise hafifçe okşuyor, ya da parmakları içime girerken tüm vücudu benimkine sarılıyor. Belki de kulağımın yanında çıkardığı yumuşak homurtular ya da dişlerinin omzuma değmesi hoşuma gidiyor.

Her ne olursa olsun, içimde bir orgazm filizlenmeye başlıyor. Çenemi göğsüme indiriyorum, gözlerimi sıkıca kapatıyorum, zevk içimde derinlerde düğümleniyor, Mac'in bacaklarımın arasında yaptığı her hareketle yavaşça artıyor. Titriyorum, kıvranıyorum, ona karşı sarsılıyorum, onun adı dudaklarımdan kesik kesik, nefes nefese inlemelerle dökülüyor.

"Daha fazla." Gözlerimi kapatıyorum. "Lütfen, Mac. Daha fazlasını istiyorum."

Parmakları içimden çıkarken kolu göğsümü sıkıca kavrar, sonra üçüncü parmağını da ekleyerek tekrar içeri girer. Nefesim kesilir, kalçalarım onun eline sürtünürken bacaklarımı açarım. Boşalacağım. Boşalacağım. Boşalacağım, boşalacağım, boşalacağım...

Sonra durur.

Mac elini pantolonumdan çıkarırken inlerim, gözlerimi açıp ona bakarım, parmaklarını ağzına soktuğunu görürüm. Parmaklarını temizleyerek emer, parmakları ağzından çıkarken düşük bir inilti çıkarır.

"Siktir," diyor, bir eli hala göğsümü kavırıyor. "Tadın güzel, Trina."

Ne diyeceğimi bilmiyorum. Az önce reddettiği orgazmın, benim uyarılmamın tadını çıkarırken yüzündeki saf şehvetle birleşen yoğun erotikliği var. Bacaklarımın arasındaki boşluktan başka bir şey düşünemiyorum.

"Seni istiyorum." Bu sözler, onun kollarında dönerken düşünmeden dudaklarımdan dökülüyor ve Mac'in bakışlarının karardığını görüyorum. Günahkar bir gülümseme dudaklarını kıvrıyor, hemen ardından sert bir öpücükle dudaklarını benimkilere bastırıyor.

"Güzel," diyor nefes almak için ayrıldığımızda. Elleri belimi kavradığında sert geliyor ve beni tekrar tezgaha doğru döndürüyor. "Ellerini tezgaha koy."

Bu sefer parmakları pantolonumun içine girdiğinde, külotumun altına kaydırmakta tereddüt etmez. En ıslak olduğum yere uzanır, sonra parmaklarını tekrar tomurcuğuma getirir. İnlerken parmaklarım tezgaha gömülür, dokunuşunun verdiği zevk neredeyse dayanılmazdır.

Diğer eli tekrar göğsümü bulduğunda, meme ucumu çimdikleyip çekip alay ederken, bu sefer durmamasını diliyorum.

Zevk içimde giderek artıyor, mide boşluğumda sıcak bir baskı hissediyorum. Eli klitorisim üzerinde sihirli bir etki yaratıyor, ne yaptığını bile anlamıyorum, sadece inanılmaz bir his olduğunu biliyorum. Sonra diğer eliyle pantolonumu kalçalarımın altına kadar indirip bacaklarımın arasına giriyor. Bir eliyle klitorisimi okşarken, diğer eliyle içime giriyor, tüm vücudu benim vücudumun üzerine eğiliyor.

Ve ben patlıyorum.

İnleyerek geliyorum, vücudum onun vücuduna doğru kıvrılırken o memnuniyetle inliyor, elleri vücuduma daha önce hiç hissetmediğim bir zevk veriyor. Sanki beni tam olarak nereden dokunacağını biliyormuş gibi. Ne kadar sert sevdiğimi biliyor. Kollarında kıvrılırken durmaması gerektiğini biliyor, sert sesi ellerimi olduğu yerde tutmamı söylüyor, ellerim tezgahın kenarına yaklaşırsa bile.

Kulağıma müstehcen sözler fısıldıyor, bana iyi kız diyor, ellerine sürünmeye devam etmemi söylüyor. Parmaklarını istediğim kadar kullanmamı söylüyor, ne kadar iyi, mükemmel ve tatlı olduğumu söylüyor. Sözleri uyluklarımdan ve karnımdan geçen bir başka sıcaklık dalgası yaratıyor ve ben de dediği gibi yapıyorum. Avucuna sürünüyorum, parmaklarına biniyorum, ellerini kullanarak ihtiyacım olanı alıyorum, ta ki bu hissin çılgınlığı beni ele geçirene kadar.

Ve orgazmımın azaldığını hissettiğimde, Mac memnuniyetle homurdanıyor. O kadar iyi hissediyorum ki nefes alamıyorum.

"Aferin kızım," diyor boğuk bir sesle, çenesi omzumun üzerinde, o da elinin pantolonumun içinde hareket etmesini izliyor.

Sadece ben yumuşayıp uyluklarımı sıkıldığında parmaklarını içimden çıkarır ve ortaya çıkan boşluk beni daha büyük bir şey için can atar hale getirir.

Evet, onu istiyorum. Ondan hiç doyamayacağımı bilmiyorum.

Belki de zevkten sarhoş olmuş gibi hissetmem, onun kollarında dönmeme, onu bir kez öpmeme ve sonra kemerine uzanmama neden oluyor. Belki de damarlarımda dolaşan bu pervasızlık, yeni keşfettiğim özgürlüğümdür.

Mac beni kollarına sarıp öpüyor, dilini ağzıma sokarken vücudu titriyor. "Sen çok güzelsin Trina. Seni yüz kez boşalırsan izlesem bile asla bıkmam."

Hiçbir erkek bana bu kadar özverili davranmamıştı. Mac kendine dokunmadı bile. Benden ona dokunmamı istemedi. Çömlek çarkına oturduğumuzdan beri sertleşmişti, ama tek istediği *bana* dokunmaktı.

Bu, ona iyiliğini geri ödemek istememe neden oluyor. Onun da benim kadar iyi hissetmesini istiyorum. Boşaldığı anki yüzünü görmek istiyorum. Zevkten çılgına dönmesini, şehvetle pervasız ve kontrolsüz hissetmesini istiyorum.

Ve ben dizlerimin üzerine çöktüğümde, Mac'in nefesi kısalıyor. "Trina, bunu yapmak zorunda değilsin..."

"İstiyorum." Ve bu doğru. Kemerini açıp fermuarını açıyorum, titreyen ellerimle fermuarı aşağı çekiyorum.

O da bana yardım ederek pantolonunu ve iç çamaşırını uyluk ortasına kadar indiriyor, sonra serbest kalan penisini eliyle kavıyor.

Evet, çok güzel. Ve evet, büyük.

Mac'in sertliğini nihayet parmaklarımla kavramak için uzandığımda, eski kocamın bir anlığına aklıma gelmesi, kaderin garip bir cilvesi. Kevin'ı ağzıma almak istemediğimi fark ediyorum. Yaptım, ama özellikle zevk almadım. Bana bunu ona borçlu olduğumu hissettirdi. Sanki bu onun hakkıymış gibi.

Bu farklı. Mac nefesini verirken elini yanağımın üzerinde gezdiriyor. Ona bakıyorum ve gözlerindeki bakış beni dünyanın en seksi kadınıymışım gibi hissettiriyor. Gözleri yarı kapalı, zevkten kararmış, ağzımı onun penisine yaklaştırmamı izliyor.

"Ellerini tezgaha koy," diyorum ona sırtarak, dudaklarım onun ucuna değiyor.

"Trina." Hafifçe homurdanıyor ama dediğimi yapıyor. İki eli de başımın iki yanındaki tezgahın üzerine konuyor, sonra dudaklarımı penisine dolayıp emmeye başlıyorum.

Elimi birkaç kez onun penisini üzerinde gezdirdikten ve onu ağzıma mümkün olduğunca derine aldığım da, tekrar ısladığımı fark ettim. Ona baktığımda, onun da beni izlediğini gördüm, yüzündeki ifade bana onun neredeyse boşalmak üzere olduğunu söylüyordu. Kollarının kasları sertleşmiş ve şişmişti, tezgahın kenarını sıkıca tutuyordu, ben onu ağzıma alırken kalçaları yavaş ve sabit hareketlerle ileri geri gidiyordu.

Hiç bu kadar kontrol sahibi hissetmemiştim. Hiç bu kadar seksi hissetmemiştim. Hiç bu kadar tahrik olmamıştım, ama kalçalarımın onun kalçalarına uyum sağlamasına engel olamıyorum.

"Kendine dokun," diyor Mac, sanki bunun beni ne kadar çılgına çevirdiğini anlayabiliyormuş gibi. Sanki bir dakika bile iyi hissetmeden geçirmemi istemiyormuş gibi.

Sadece bir saniye tereddüt ediyorum. Bir elim onun penisini kavrarken, dilim ucundaki tuzlu tadı yalarken, diğer elimi bacaklarımın arasına kaydırıyorum. Ve işte o anda Mac'in kendine hakim olmaya çalıştığı kontrolü kaybolur. Elini başımın arkasına koyarken kalçalarını ileri doğru iter, gözlerimi yaşartacak kadar sert ama canımı yakmayacak kadar hafif bir hareketle. Ben kendime dokunurken, onun tadına sarhoş olmuş, onun beni izlediğini bilerek, onun zevkini artırırken kendimi de tatmin ediyorum.

Bana boşalmak üzere olduğunu söylediğinde, çekilmeye çalışıyor ama ben onu daha derine çekiyorum. Ağzımdaki penisi emerek inlememe neden olacak şekilde adımı haykırıyor. Elleri başımın arkasında sıkışıyor, sonra kalçaları hareketsiz kalıyor ve dilime karşı titriyor.

O boşalırken ben de boşalıyorum, o dilimin üzerine, boğazımın içine fışkırırken, elim neredeyse çılgınca bacaklarımın arasında hareket ediyor, onun tuzlu, misk kokulu tadı beni çıldırtıyor.

Hayatımda hiç bu kadar zevk almamıştım. Bir erkeğin zevkini yutmaktan hiç bu kadar tahrik olmamıştım. Hayatımda hiç böyle dizlerimin üzerinde orgazm olmamıştım.

Ama Mac ile bu doğru geliyor. Doğru ve çok, çok kirli. Çığlık atıyorum, sesi onun tarafından boğuluyor, vücudum kıvranıyor, sonunda çekiliyorum ve yumuşak bir sesle onu ağzımdan çıkarıyorum.

Mac beni tek bir hızlı hareketle kaldırır, kollarına sarar ve yüzünü boynumun kıvrımına gömer. Sert pazılarına tutunurum, nefes nefeseyim, orgazmımın kalıntıları hala uyluklarımdan ve karnımdan sıcaklık dalgaları gönderiyor.

Yine adımı söylüyor, kollarını gevşek bedenime dolarken titriyor. Mac beni öpüyor ve bu öpücük diğer öpücüklerimize hiç benzemiyor. Vahşi ve açgözlü değil. Nazik, ama yine de sert, ateşli ve ıslak. Sanki az önce yaptığımız şeyi ne kadar sevdiğini bana anlatmaya çalışıyor gibi. Sanki benim tadımı doyamıyor gibi.

Sonunda ayrıldığımızda, o ünlü tezgaha yaslanıp göğüslerimi sütyenime geri sokuyorum. Tulum hala kalçalarımda asılı duruyor ve pantolonum açık. Şeffaf bluzum yarısı çıkmış, bir omzum görünüyor. Mac'in omuzları ve saçları kil ile kaplı. Eminim benim de öyle.

Onun boxer şortunu ve ardından pantolonunu tekrar giymesini izliyorum. Uzun bir nefes verip gözlerini benimkilere dikerken, fermuarını açmıyor. "Peki," diyor Mac dudaklarını kıvrarak.

"Evet," diye

cevap

veriyorum.

"Eğlenceliydi."

Gülüyorum. "Evet. Öyle de denebilir." Kot pantolonumu ilikliyor ve bluzumu düzeltiyorum, gözlerim çömlek çarkına kayıyor. Yarısı bitmiş, şekilsiz bir çömlek parçası, çarkın ortasında duruyor. Kurumaya başlamış bile. Dudaklarımı ısıriyorum. "O çömleği mahvetmiş olabiliriz."

Mac bakışlarımı takip ediyor. Çıplak omzunu silerken gülümsemesi gözlerini aydınlatıyor, bana doğru uzanıp elimi tutup beni kendine çekiyor. Kolları belimi sarıyor, elleri kalçamı kavrarken burnunu burnuma sürtüyor. "Sana dürüst olacağım Trina, şu anda kupa umurumda bile değil."

"Umursamalısın."

Geri çekilir, kaşlarını kaldırır ve dudakları seğirir. "Öyle mi?"

"Mm-hm," diye cevap veriyorum, parmaklarım onun çenesini okşuyor. "Beni buraya geri gelmem için başka nasıl rüşvet vereceksin?"

Mac gülüyor ve beni daha da kendine çekiyor, dudakları benimkilere o kadar yumuşak dokunuyor ki, neredeyse hiç temas etmiyorlar. "Aklıma birkaç fikir geliyor."

Midemde derin bir sıcaklık hissediyorum ve dudaklarına gülümsedikten sonra kollarımı boynuna dolayıp onu bir kez daha öpüyorum.

Gerçek şu ki, beni buraya geri dönmeye ikna etmek için çok fazla şey gerekmez. Hiç de fazla bir şey gerekmez.

ON SEKİZ TRINA

MAC ve ben onun evine gittik — çok düzenli, ama dekorasyonu biraz sadeydi — ve geç saatte kraker, peynir ve soğuk etlerden oluşan bir atıştırmalık yedikten sonra, Mac beni eve bıraktı. Veda öpücüğümüz uzun ve tatlıydı, ve şimdi kapıma yaslanıp hala onu düşünüyorum.

Bunu yaptığımı inanamıyorum.

Bir haftalık taşınma, çocukları meşgul etme, terapi düzenleme ve genel olarak temizlik ve eşya yerleştirmeye geçen yoğun günlerin ardından, bu geceki gibi bir cumartesi gecesi geçireceğimi hiç beklemiyordum. Karanlık evimde dururken dudaklarım neredeyse alışılmadık bir şekilde kıvrılıyor ve mutlu olduğumu fark ediyorum. Hatta mutluyum.

Bu mutlu his Pazar günü de devam ediyor, çocuklar, annem ve ben sabah ortasında kahve ve atıştırmalık için Four Cups Café'ye gidiyoruz. İçeri girer girmez çocuklar tezgaha doğru koşuyorlar ve gözlerim masalardan birinde bir kutunun etrafında toplanan bir gruba kayıyor.

"Ooh, burada ne var?" Annem beni geçip araştırmaya gider.

Dorothy omzunun üzerinden bakıp ona eliyle işaret eder. "Şuna bak!" Elinde, minicik, narin sapından tuttuğu, el yapımı güzel bir espresso fincanı sallamaktadır. Annem omzunun üzerinden bakıp bir fincan tabağı alır. Yumuşak şeftali rengindedir ve üzerinde mermer levhanın damarları gibi altın varak çizgiler vardır.

O tabağı tanıyorum.

Kalbim çarpıyor. Kahretsin! Mac'in *çömlleklerini* görünce kalbim deli gibi atıyor. Neyim var benim?

Simone ve Candice kutunun üzerine eğilmiş, heyecanla sohbet ediyorlar. Simone, yeni kupalardan birini açarken "Harika" diyor.

Çocukları takip edip köşedeki masaya oturttu, onlara muffin ve küçük sıcak çikolatalar verdim. Katie boyama kitabını getirmiş, Toby ise kitap okuyor. En azından birkaç dakika meşgul olacaklar. Masaya geri dönüp Mac'in sanatsal çömlleklerini hayranlıkla seyrediyorum.

"Bunlar da ne?" Agnes'in sesi omzumun arkasından geliyor. Kapının eşiğinde ellerini beline koymuş, 1,45 metrelik boyuyla herkese tepeden bakıyor.

Dorothy gözlerini deviriyor. "Git pislik çukuruna, Agnes."

"O lağım çukuru sana bol bol aşk romanı sağlıyor," diye cevaplar Agnes. "Her hafta senden sipariş üstüne sipariş alıyorum, ama okuduğun müstehcen kitapları yargılıyor muyum?"

Bu retorik bir soru olmalı, ama Dorothy burun kıvrıyor. "Öyle görünüyor."

Agnes kitapçıyı işletiyor ve üst kattaki kütüphanede bulunan binlerce kitaba bakılırsa, işini bu kasabanın kadınları üzerine kurduğunu tahmin edebiliyorum. Agnes yanımdan geçip ellerine büyük fincanlardan birini alıyor. Kaşlarını kaldırarak fincanı inceliyor, birkaç kez çevirip bana bakıyor. "Senin erkeğin gerçekten güzel fincanlar yapıyor."

Neredeyse boğuluyordum. "Erkeğim mi?"

Agnes gözlerini devirdi. "Biri Trina'yı bu ızdıraptan kurtarsın artık. Sorun yok. Mac'le yatabilirsin. Kimse seni yargılamaz. Hatta, ikinizin de aşk acısı çeken gençler gibi kasabada dolaşmamanıza hepimiz seviniriz."

"Biliyor musun Agnes, bu otuz beş yıldır senden duyduğum ilk mantıklı şey." Dorothy, Agnes'in ona attığı ölümcül bakışı tamamen görmezden gelerek, kutudan bir fincan daha çıkarıp hayranlıkla inceliyor.

Candice gülmemeye çalışıyor gibi görünüyor. Simone ise hiç çaba göstermiyor, sadece kutuya doğru kahkahalar atıyor. Ben ise yüzüm kızardığı için kafamın alev almaması için çabalıyorum.

"Moralin mi bozuk?" omzumun yanında derin bir ses duyulur.

Çığlık atarım.

Mac gülüyor, ona dönüp baktığımda gözleri parlıyor. Masadaki bayanlar sessizleşir, kağıtların hışırdaması ve çömlleklerin tıkırdaması aniden kesilir.

Cildim çok gergin hissediyorum. Mac'in ellerinin bana lezzetli şeyler yaptığı hayaller görüyorum ve şu an bu tür hayaller kurmak için doğru zaman değil.

Bir şey söylemem gerek. Mac *burada* ve bana bir soru sordu. Dudaklarına bakmayı kes. Tanrım, az önce dudaklarını yaladı. Az önce mini bir orgazm mı yaşadım? *Ağızına bakmayı kes.* "Hayır! Mızımızlanmıyordum. Meşguldüm." O, ellerini pantolonumun içine soktuğundan beri on iki saat boyunca gerçekten çok meşguldüm. Ağızımı...

"Oh, lütfen." Agnes burun kıvırdı.

Dorothy, iki kadının on yıllardır sürdürdüğü kan davasına aykırı bir davranışla, yüksek sesle kahkaha atar. "O haklı, tatlım," der bana.

Yanaklarım yanıyor. Bir an için gözlerimi kapatıyorum, isyan eden bedenimin kontrolünü yeniden ele geçirmeye çalışıyorum ve sonunda Mac'in bakışlarıyla tekrar karşılaşıyorum. "Sen... çömlek mi yaptın?" Başparmağımı kutuya doğru uzatıyorum.

Pürüzsüz.

Fiona tezgahın arkasından yanımıza gelir. "Hatırladın mı, seramik ustalık sınıfından sonra bahsetmiştim? Mac'ten kafe için yepyeni tabak takımları sipariş ettim." Mac'in elini sıkar ve birkaç ay sonra evleneceğini bilmeme rağmen, kıskançlık duygusu yine de içimi kemirir.

Bende bir sorun var. Bu durum kontrolden çıkmış.

Mac çömlekçilik kıyafetini giymemiş. Artık tam bir motosikletçi gibi, siyah kot pantolon ve botlar giymiş, yıpranmış tişörtü güçlü göğüs kaslarını ortaya çıkarmış.

Ağızım ne zaman bu kadar kurudu?

Boğazımı temizliyorum. "Ah, kafe için yeni kupalar sipariş etmişsin. Tabii ki." Fiona'ya başımı sallıyorum. "Şimdi hatırladım. Yerel zanaatkarları bu kadar desteklemeniz harika." Küçük sohbetler böyle mi yapılır? Doğru mu yapıyorum? Gülümsemem tuhaf mı görünüyor? Ellerimi ne yapacağım? Burası ne zaman bu kadar ısındı?

"Aslında ilk siparişin geri kalanında bana yardım edecek birini bulmayı umuyordum. Tabii numunelerden memnun kaldıysan." Mac, başını sallayan Fiona'ya bakar.

"Daha mutlu olamazdım. En önemli kadınların onayı var, değil mi?" Fiona arkasındaki masaya bakar.

Dorothy gülümser. "Harika iş çıkardınız, Bay Blair. Keşke çömlekleri kafeye taşımaya yardım edebilseydim, ama saate bakın!" Çıplak bileğine bakar. "Margaret'i görmem lazım. Grove'da Hamish ile buluşacağız. Agnes?"

"Ne diyebilirim ki? Susadım. Bir şeyler içmem lazım. Seninle gelirim."

"Yapacak işlerim var," diyor Simone abartılı bir iç çekişle. "Teslim tarihine geç kaldım."

"Allie evde beni bekliyor," diye ekler Candice.

"Çocuklara bakmam lazım," diye bağırır annem, Katie ve Toby'ye başını sallayarak.

Fiona'ya bakınca neler olduğunu anlıyorum. Bana tuzak kuruyorlar.

"Korkarım burada kalmam gerek," diyor Fiona kederli bir ifadeyle. "Birinin kasada çalışması lazım." Uzaklaşmaya başlıyor ve omzunun üzerinden, "Trina, Mac'e yardım eder misin?" diyor.

Evet, umurumda olur. Kadınlara bakıyorum ve kendimi tamamen ihanete uğramış hissediyorum.

Bu adamın sadece varlığıyla bile midemi nasıl düğümlediğini anlamıyorlar mı?

Belli ki farkında değiller, çünkü Dorothy ve Agnes neredeyse veda bile etmeden kapıdan çıkıp otele doğru yöneliyorlar. Fiona tezgaha geri dönüyor, Simone ve Candice ise çömlek kutusunu mutfığa geri taşıyarak benim ölümcül bakışlarımdan kaçınıyorlar. Annem bana göz kırpmıyor, sonra çocukların masasına gidip Katie'nin başına bir öpücük konduruyor. Çocuklara bir şeyler söylüyor, onlar da başlarını kaldırmadan veda ediyorlar.

Görünüşe göre bensiz de hayatta kalacaklar.

Kalbim çarparken, Mac'e dönüyorum. "Sanırım bu durumda sen ve

"

"Ne şanslıyım."

Yüzüm kızarır, ama içten içe çok sevinirim. Kapıyı işaret ederim.

"Önden
yolu göster."

HAYIR DİYE BİLİRDİM. Hayır demeliydim.

Değil mi?

Mac, stüdyosuna açılan büyük, oluklu demir kapıyı açtığı anda bu gerçek bana çok net bir şekilde anlaşılıyor. Gözlerim çalışma tezgahına takılıyor, o noktaya, vücudumu yaslayıp Mac'in bana hayatımın en iyi orgazmlarından birini yaşattığı noktaya.

Mac nereye baktığımı görmüş olmalı ki, boğazını temizledi. "Burada olmaktan rahatsız mısın?"

İyi mi miyim? İyi miyim? Burada olmakla dolaylı olarak orgazm oluyorum, ama evet, iyiyim.

Rahat bir gülümseme deniyorum ve bunun bir yüz buruşturma gibi görünmemesini umuyorum. "İyiyim, Mac."

Sözlerim üzerine vücudundaki gerginlik biraz azalır ve bana şimdiye kadar gördüğüm en seksi gülümsemeye karşılık verir. "Tamam o zaman." Gözleri dudaklarımda kalır, sonra boğazını temizler. "İşe koyulsak iyi olur."

Şeftali ve altın rengi tarzında tasarlanmış kupalar, espresso fincanları, tabaklar ve her türlü çömleklerin bulunduğu rafa doğru yürüyoruz. Duvara, yarısı işaretlenmiş el yazısı bir liste asılı. Mac yanıma yaklaşıyor, vücudunun ısısı yanımda bir cehennem gibi. "Okul yılı başlamadan önce siparişlerinin ilk yarısını yetiştirmek için acele ediyorum," diyor ve ben onun sözlerine kaşlarımı çatıyorum. Neden okul yılının başlamasını bu kadar önemsiyor? Bu, onun bu konuyu ikinci veya üçüncü kez dile getirişi. "Bu, şimdiye kadar aldığım en büyük siparişlerden biri ve önümüzdeki birkaç ayda çalışacak çok fazla zamanım olmayacağını biliyorum. Bayanların numuneleri beğenmesine sevindim."

"Çok güzeller," diye cevap veriyorum. Okul yılı hakkındaki yorumunu soramadan, Mac odanın köşesinden bir kutu alıp bana getiriyor ve yolculuk sırasında kırılmaması için çömlekleri kağıda nasıl saracağımı gösteriyor.

"Önce düz olanları yaparsak, kutuyu biraz daha sıkı doldurabiliriz," diyor, bir yığın kağıt alıp raflardan birine koyuyor. Onun keskin ve verimli hareketlerle bir tabağı sardığını izliyorum ve ben de aynısını yapmaya başlıyorum.

Birkaç dakika sessizce çalışıyoruz, tabakları kutuya istifliyor ve her şeyi sıkıca paketliyoruz. Kutu neredeyse dolduğunda, Mac kutuyu taşıyor.

onu kaldırıp kapıya yaklaştırır ve köşeden başka bir kutu alır. Bu sırada ben başka bir raftan büyük bir vazo alıp elimde çeviririm. Vazonun kocaman, yuvarlak bir gövdesi ve narin bir ağzı vardır. Zengin, kraliyet mavisi sırla kaplıdır ve üzerinde beyaz benekler vardır, tıpkı yıldızlı bir gece gökyüzü gibi.

Çok güzel.

Nasıl oldu bilmiyorum ama Mac'in eserine hayranlıkla bakarken, arkamdan yeni bir kutu ile geldiğini duymadım. Kutuyu yanıma koyduğunu da görmedim. Tek bildiğim, elimde bir sanat eseri tuttuğum ve Mac'in bunu çıplak elleriyle yaptığına inanmadığım.

Mac'in parmaklarının - ya da belki bir tür aletin - kil dönerken bastırıldığı izleri görebiliyorum. Eserdeki ellerinin izlerini *hissedebiliyorum* ve bunda bir tür sihir var.

Kevin yetenekliydi. Resimlerini beğeniyordum ve aldığı övgüyü hak ettiğini biliyordum. Ama bu vazoyu elimde tutarken, Mac'in bu imkansız, abartılı şekle soktuğu kile dokunurken, kalbim sıkışıyor. Belki de Mac'in gülümsemesi çok kolaydır ve benim onunla birlikte çömlek yapmaya çalışmamdan çok keyif alır. Benim de bundan keyif almamı ister. Sanatını benden saklamaz.

İkisi arasındaki fark çok belirgin. Kevin'ın stüdyosunda olmak bana her zaman ait olmadığımı hissettiriyordu. Hoş karşılanmadığımı hissediyordum. Burada olmak ise, başka hiçbir yerde olmak istemediğimi hissettiriyor.

Sonra belimin alt kısmında sıcak bir el hissediyorum ve birden gerçekliğe geri dönüyorum. Sıçıyorum ve üzerinde gece gökyüzü resmedilmiş o güzel, şişkin göbekli vazo elimden kayıyor. Vazo yere düşüp beton zeminde parçalanırken bağırmaya bile vaktim olmuyor. Vazonun parçaları, kıymıkları ve kırık parçaları stüdyonun yarısına kadar dağılmış durumda.

Nefes nefese, dizlerimin üzerine çöküp onu toplamaya çalışıyorum, sanki onu tekrar birleştirebilecekmişim gibi. Sanki Mac'in güzel ve mükemmel bir eşyasını yok etmemişim gibi. Sanki beceriksizliğim vazodan daha büyük bir şeyi, anlayamadığım soyut bir duyguyu parçalamamış gibi.

Büyük bir çömlek parçası aldığım da gözlerim yaşlarla doluyor, yaptığım dağınıklık karşısında nefesim boğazımda kalıyor. "Özür dilerim," dediğimi duyuyorum. "Çok özür dilerim, Mac. Çok, çok özür dilerim. İsteyerek yapmadım. Elimden kaydı, ben..."

Gözyaşlarımı tutmak için elimden geleni yaparken, dudaklarımdan titrek bir nefes kaçıyor. Belki de Kevin bu yüzden değerli tuvaleri yakınımda istemiyordu.

"Hey." Yumuşak, derin bir kelime. "Hadi." Mac elimden parçayı alır ve dikkatsizce bileğini sallayarak yere atar, sonra elimi tutar. Beni ayağa kaldırır ve kollarına sarar.

Onun gücüne, sıcaklığına ve güvenliğine kendimi kaptırıyorum, titreyerek gömleğine özür diliyorum. "Çok güzeldi ve ben onu mahvettim," diye fısıldıyorum. "Çok üzgünüm."

Mac yavaşça, derin bir kahkaha atıyor. "Önemli değil, Trina. Gerçekten. Benim kaç tane şeyi kırdığımı bilseydin, özür dilemezdin. Bu, çömlekçi olmanın gerçeklerinden biri. Birçok şey kırılır. Birçok şey çarktan veya fırından mükemmel olmayan bir şekilde çıkar. Bu işin doğası böyle."

Başımı geriye yaslayıp yüzüne bakıyorum, çünkü doğruyu mu söylüyor bilmek istiyorum. Gözlerinde sadece sıcaklık görüyorum. Öfke yok. Üzüntü yok. Bana kızgın olduğunu gösteren hiçbir şey yok.

Nefesimi bıraktığımda, Mac kollarıyla beni sıkıca sarar. Sonra, o güzel, yetenekli ellerinden birini alır ve başparmağıyla yüzümdeki gözyaşlarını siler. "Ağlama."

Parmaklarım sanki hayatım pahasına ona tutunuyormuşum gibi gömleğine kıvrılmış. Eli sıcak, rahatlatıcı ve ben hafif bir nefes veriyorum. "Üzgünüm, Mac. Çok beceriksizce davrandım."

"Özür dilemeyi bırak. Vazo umurumda değil. Vazo eğriydi ve boynu çok inceydi, toz toplamaktan başka bir işe yaramazdı." Gözleri tekrar bana dönüyor ve omuzlarını silkiyor. "Dorothy ve Margaret'in Ocak ayında beni zorla katılmaya ikna ettikleri bir sergi için hazırladığım bir deneme parçasıydı, yani o vazoyu kimse görmeyecekti zaten." Gülümsüyor. "Ve ücretli bir parça olsaydı bile, yine de umursamazdım."

Bana aptal, hafifmeşrep ya da kafası boş bir kadınmışım gibi bakmıyor. Eski kocamın yaptığı gibi her hareketimi yargılamıyor.

Mac bana sanki başka kimse yokmuş gibi bakıyor. Bakışları dudaklarıma düştüğünde koyulaşıyor.

Tanrım, bu bakışı seviyorum. Yirmi dört saat bile geçmeden buraya geri döndüm, çocukları anneme bırakıp bu delicesine seksi adamla baş başa vakit geçirebilmek için. Bu... yanlış, değil mi? Daha sorumlu davranmam gerekirdi.

Ama bu düşünceleri aklımda tutmaya çalışmak, sisin dallarını kavramaya benziyor. Bu adama neden aşık olmamam gerektiğini tam olarak hatırlayamıyorum. Onunla çıkmanın neden kötü bir fikir olduğunu tam olarak hatırlayamıyorum. Boşanmış olmam kimin umurunda? Kevin bizi birlikte görünce sinir krizi geçirmiş olması kimin umurunda? Evlendiğim yumuşak, sorumluluk sahibi ve sözde sevgi dolu adamla hiçbir alakası olmaması kimin umurunda? Ben de hayatımın tadını çıkaramaz mıyım?

Bir, iki saniye onun bakışlarını karşıladım ve ikimiz de kıpırdamadık. O anda hala onun kollarında olduğumu fark ettim ve buradan hiç ayrılmak istemediğimi anladım.

Sanki o da aynı anda fark etmiş gibi, sırtıma dolanmış kolu daha da sıkılaştır. Mac gözlerini indirir ve yanağımdaki eli çeneme kayar, sonra geri çekilip saçlarıma dolanır.

Bunu bu kadar çok istememem gerektiğini bilsem de, yine de buna çaresizce ihtiyaç duyduğumdan, küçük bir inilti çıkarırım. Onun kendine özgü sevgisine açım. Onu arzuluyorum. Onu arzuluyorum.

Mac başını eğdi ve ağzını ağızıma yaklaştırdı. Dudakları benim dudaklarımı nazik bir hareketle okşadı. Bu bir öpücükten çok, bir soru gibiydi.

Dudaklarım açıldığında ve ellerim omuzlarına gittiğinde, o cevabı anlar.

Ardından gelen öpücük, bir serbest bırakma gibidir. Bir barajın yıkılması gibi. Beni tutuşu, sıkıca sarılması, dudaklarımı ayırması ve dilini ağızımda dolaştırması vahşidir. Sanki o da benim gibi bunu yapmayı hayal etmiş gibidir.

On iki saatten biraz fazla bir süre ayrı kaldık, ama sanki onun dudaklarını yıllardır tatmamışım gibi hissediyorum.

Neden kendimi tutayım ki? Neden işleri yavaştan alayım ki? Onun lastiğini değiştirdiğini gördüğüm andan itibaren neden her gün kollarına atlamadığımı hatırlayamıyorum. Vücudumu ateşe veren bu hissi nasıl görmezden gelebilirim? Onun kollarında olmak bir son ve bir başlangıç gibi hissettirirken nasıl direnebilirim?

"Trina," diyor, alt dudağımı ısırarak. "Seni istiyorum."

"Biliyorum." Ellerim saçlarına dolanıyor, hafifçe çekiyorum. "Ben de seni istiyorum."

O inliyor. "Sen birkaç hafta önce Grove'a geldiğinden beri her gün seni düşünüdüm. Seni düşünmeden duramıyorum."

"Tanrım, ben de," diye iç çekerek dudaklarını tekrar buluyorum.

Kendini benden ayırır, beni tutarken gözleri çılgınca parlar. "Yatağa gel benimle."

Bu bir davet, bir soru ve bir emirdir. Hayır dersem, kendimi çekip ona şimdi durmasını söylersem, beni dinleyeceğini biliyorum. Sorumlu bir anne olabilirim. İffetli bir boşanmış kadın. Kendime odaklanabilirim — ya da hayatımın kırık parçalarıyla yapmam gereken her neyse ona odaklanabilirim.

Ama bunu istemiyorum.

Kendimi inkar etmekle yeterince zaman harcamadım mı? On üç yılımı, benim zevkimi hiç umursamayan bir adamla geçirmedim mi? Mükemmel bir eş, mükemmel bir anne olmak için elimden geleni yapmadım mı, ama karşılığında aldığım tek şey ezici bir yalnızlık ve hızlı bir boşanma oldu?

Bunu hak etmiyor muyum? Düşüncesizce, ateşli ve sadece benim için olan bir şey

beni

m *Evet*, karar verdim. Hak ediyorum.

için? Ve böylece, başımı sallıyorum. "Seni istiyorum, Mac. Hemen şimdi."

Nefesini bırakıyor, beni tutarken bir anlığına gözlerini kapatıyor sonra elimi tutup beni stüdyodan çıkarır, parçalanmış vazo ayak seslerimizle ezilir.

ON DOKUZ TRINA

Mac büyük elini benimkine doladığında ve beni evine götürdüğünde, yapmamamız gereken bir şey yapıyoruz gibi uzak bir his uyandırıyor. Yani, Four Cups'tan birkaç kutu çömlek almaya geldik. Geri dönmezsek herkes fark eder. Çocuklarım annemle birlikte bekliyor. Henüz öğlen bile değil, bunun bir önemi yok ama güneş ışığı tüm bunları daha skandal hale getiriyor.

Giriş holünü ve oturma odasını geçip, mutfak solundaki koridora doğru kararlı adımlarla yürüyoruz. Mac'in yatak odası devasa bir kral yatakla dolu. Yastıklar yüksekçe yığılmış, yatak düzgünce yapılmış. Kapıyı ayağıyla kapatan Mac, beni kendine çekip bir kez daha öpüyor.

Bu odanın dışında dünya yok oluyor. Tüm dikkatim, Mac'in elinin aşağıya inip popomu kavramasına, benim ona eridiğimi hissettiğinde inlemesine odaklanıyor. Dünyada ikimizden başka kimse yok.

Heart's Cove yok. Eski kocam ve ayrılığımızın karmaşası kesinlikle yok.

"Seni düşünmeden duramıyorum," diyor Mac, sesi boğuk. "Her lanet gün."

Kelimelerin boğazından koparılma şekli vücudumu esnek hale getiriyor. Hırkamı omuzlarımdan kaydırıp bir kenara atıyor — ve en sevdiğim kaşmir süveterime kötü davrandığı halde itiraz etmemem, ne kadar uçuşuma sürüklendiğimin kanıtı.

Oradan, giysilerimiz yırtılıp atılır. Ellerimi göğsünde gezdiriyorum, göğüs kaslarına serpilmiş kılların pürüzlülüğünü hissediyorum ve dudaklarımı onun teninde gezdirmeye dayanamıyorum. Avucunu omurgamdan yukarı doğru kaydırıp enseme kavlıyor ve ben de bunu hissedince parmaklarımı omuzlarına doluyorum.

Kot pantolonumun düğmesi açılır ve Mac'in eli yine pantolonumun içine girer.

Oh, *bunu* kesinlikle özlemişim. Bacaklarım titremeye başlar ve gözlerim kapanır; beni ayakta tutan tek şey önümdeki adamdır.

Neden birbirimizden uzak durduk? Beni bu kadar eritebilen bir erkekle daha önce hiç tanışmamıştım. Hiç kimsenin kollarında kendimi bu kadar değerli hissetmemiştim. Dondurma yedikten sonra beni buraya getirmesi için ona yalvarmalıydım. Motosikletinin gidonunu parmağımla okşadığım anda, onunla sevişmek istediğimi anlamalıydım.

Ama belki de tüm bu haftalar boyunca beklediğim için dokunuşları daha da heyecanlı geliyor. Açgözlü parmakları beni titretmek için her yeri buluyor. Pantolonunu pençelerimle aşağı çekiyorum, o da aynısını yapıyor.

Birlikte çıplak kaldığımızda, hala yatağın yanında dururken, Mac beni kendine çekiyor ve başını boynumun kıvrımına eğiyor, nabzımın attığı yere yumuşak, aç öpücükler konduruyor. Sonra hızlı bir hareketle beni kaldırıyor ve yatağın üzerine yan yatırıyor, vücudunu benimkinin üzerine koyuyor.

Onun ağırlığını seviyorum. Teninin benim tenime değmesini, bacaklarının benim bacaklarımın arasında olmasını seviyorum. Elinin boynumdan göğsüme, göğüslerime ve kalçalarımın kıvrımlarına kadar kaymasını seviyorum.

"Çok güzelsin," diyor ve ben de öyle hissediyorum. Uzun zamandır ilk kez kendimi güzel, mükemmel ve tapılası hissediyorum.

Mac vücudumun uzunluğu boyunca aşağı kayıp bacaklarımı omuzlarına doladığında, içimde hiç tereddüt ya da utangaçlık kalmaz. Dudakları merkezime dokunur, dili yavaş, şehvetli bir keşfe başlar ve geri dönüşün olmadığını bilirim.

Sırtım kavislenip elim onun saçlarını çekiştirmeye başladığında, bilincim geri geliyor, kısa, geçici bir düşünce, bacaklarımın arasında bir erkeğin diliyle hiç bu şekilde orgazm olmadığımı hatırlatıyor. Elbette zevk aldım, ama hiç bu kadar ileri gitmemiştim...

Parlak ve yoğun bir orgazm beni sarar. Mac'in adını haykırıyorum ve o da inleyerek cevap verir, ama başını kaldırmaz

sonra, ağır göz kapaklarıyla, kemiksiz bedenime bakar ve yatağının başucundaki komodine doğru yürür.

Dişleri prezervatif ambalajını yırtıyor. Güçlü elleriyle sert penisine geçiriyor. Sonra tekrar üstüme çıkıyor, göğsümden dudaklarıma kadar öpüyor.

"Tadın güzel," diye kulağıma fısıldadı, uylukları benimkini daha da açarken. "Hayal ettiğimden daha güzel, ve ben senin tadının cennet gibi olacağını hayal etmişim."

Benim tadımın nasıl olacağını merak etmiş. İhtiyacım olan şey içimi parçalamak. Ellerimi omuzlarına koyup kalçalarımı sallıyorum, daha fazlasını istiyorum. "Seninki de öyle."

Göğsünden bir inilti yükselir, sanki gece karanlığında stüdyosunda yaptıklarımızı hatırlıyormuş gibi. Sanki o da -ben onun önünde dizlerimin üzerinde, o da ağzıma girerken- uzun zamandır hayalini kurduğu başka bir şey gibi. Sonra girişime dokunur, başını kaldırıp gözlerime bakar ve yavaş, sabit bir hareketle içime girer.

İçimde bir erkeğin olması nasıl bir his olduğunu unutmuştum. Ya da belki

—ve bu daha olasıdır—bu kadar iyi hissettirebileceğini unutmuştum. Beni bu kadar güzel doldurabileceğini ve genişletebileceğini.

Mac her santimetrede yüzümü dikkatle incelerken, her ifademi izlerken, kaydederken, ben kendimi bırakıyorum. Kalçalarımı sallıyorum, ellerimle onu itiyorum, yönlendiriyorum, daha fazlasını istediğimi gösteriyorum.

Dirsekleri omuzlarımin üzerine gelerek yatağa dayanır, iri vücudu benim üzerime eğilir ve bana verir. Uzun, sert itişler beni yıldızları görmeme neden olur. Tenimiz birbirine yapışır, dudakları benimkini tatmak için aşağıya doğru eğilir. İkinci orgazmım acımasızca içimi kaplar ve Mac bana katıldığında, sertliği içimde zonklarken adımı haykırarak ağıladığımı fark ederim.

Orgazmım o kadar yoğun ki, ciğerlerimdeki nefesi kesiyor. Kondomu doldurduğunu hissediyorum ve keşke beni dolduruyor olsaydı diyorum, ve başka bir zevk titremesi içimi kaplıyor. Bu asla yanlış olamaz. Tamamen mükemmel olmaktan başka bir şey olamaz.

Hareket etmeyi bıraktığımızda, hala birbirimize bağlı ve iç içe, elim ter damlalarıyla kaplı sırtında kayıyor. Kendini kaldırıyor ve

dirseklerini yere dayayıp bana bakar, gözleri okunamaz, sonra üzerimden kalkar ve banyoya gidip kendini yıkar ve prezervatifi atar.

O yokken birkaç dakika boyunca yatakta uzanıp son birkaç haftayı anlamaya çalışıyorum — onun dokunuşuna ne kadar çabuk bağımlı hale geldiğimi — ve geri çekilmem gerekip gerekmediğini merak ediyorum. Farkında bile olmadan bana verebileceği acıdan kendimi korumak için.

İşleri yavaştan almalıyım.

Sonra Mac tekrar ortaya çıkar, hala çıplak ve her şeyi görkemli bir şekilde sergileyerek yatağa tırmanır, beni doksan derece çevirir, böylece yatakta doğru şekilde uzanırım ve ikimizin üzerine battaniyeyi çeker. Bir bacağını benim bacaklarımın üzerine atar ve kolunu başımın altına geçirirken, diğer kolunu belime dolayarak beni tamamen Mac'in içine hapseder.

Günün ortasındayız ve güneş yarı kapalı panjurların arasından parlak bir şekilde içeri giriyor. Mac'le yatakta olmak o kadar lüks bir his ki, onun sıcaklığına ve gücüne kendimi kaptırmaktan başka bir şey yapamıyorum.

"Gitmemi ister misin diye merak ediyordum, ama sanırım cevap hayır."

Kolu ve bacağı sıkılaşıyor. "Hayır."

Dudaklarım gülümsüyor.

"Ne kadar kalabilirsin?"

"Teslim etmemiz gereken birkaç kutu çömlek yok mu?"

Mac inler, beni bir kez daha sıkar, sonra "Tamam" diye homurdanır ve beni bırakır.

Ama gerçek ne?

Onun kollarında kalmayı tercih ederim.

YİRMİ MAC

NEDEN kendimi bundan mahrum bırakıyorum? Sadece seksten değil, Trina'yı kollarımda, yatağımda hissetmekten de. Yere atılmış giysilerimi giyerken, Trina'ya verebileceğim her şeyi neden vermediğimi hatırlamakta zorlanıyorum. Yıllarca yalnız kalmam gerektiğine inanmıştım, ne düşünüyordum ki? Bundan daha iyi ne olabilir ki?

Trina hırkasını silkeler ve giyer, aynamın önüne geçerek kıyafetlerini ve saçlarını düzeltir. Arkasına yaklaşır ve ellerimi kalçalarına kaydırarak boynunun omzuyla birleştiği yere bir öpücük kondururum. "Mükemmel görünüyorsun."

"Sanki az önce seks yapmışım gibi görünüyorum," diyor, aynada gözlerime bakarak.

Gülümsüyorum. "Ben de az önce öyle demedim mi?" Onu her gün böyle görmek istiyorum — dağınık, yeni sevişmiş gibi.

Son birkaç düzeltme ve çantasındaki makyaj malzemeleriyle makyajını tazeledikten sonra, Trina bana dönüp başını sallar. "Hazırım."

"İkinci raunt istemediğinden emin misin?" Kaşlarımı kaldırıp dağınık yatağa bakıyorum.

"Sen kötüsün," diye azarladı, dudaklarının köşelerinde bir gülümseme belirdi. Trina'nın burnunun ucunu öptüm ve onu stüdyoya geri götürdüm. Yerdeki kırık çömlek parçalarını süpürdükten sonra, Trina ve ben Four Cups için kalan siparişi kısa sürede paketledik ve kamyonetimin arkasına yükledik. Sessizce

sessizce şehre geri dönüyoruz.

Kafeye vardığımızda Fiona, Simone, Jen ve Candice oradadır. Sanırım Trina ve ben ayrıldıktan sonra yoğun programları boşalmıştır. Fiona bize yardım etmek için dışarı çıkarken bu düşünceyle gülümserim.

kutuları, Trina'ya birkaç meraklı bakış atarak. İçeri girdikten sonra, bayanların kutuları açmasına yardım ediyorum.

"Bu parçalar muhteşem, Mac," diyor Candice, yeni kupalardan birini elinde çevirerek. "İyi fikir, Fiona." Diğer kadına gülümsüyor. "Four Cups'a çok yaklaşıyorlar."

"İşinizi yaptığınız için teşekkür ederim," diyorum gülümseyerek. "İkinci parti ürünleri Ekim sonuna kadar, üçüncü partiyi ise yıl sonuna kadar teslim etmeliyim."

Gerçek şu ki, ekstra para hoşuma gidiyor. Sipariş ettikleri özel çömleklerin tutarı beş haneli rakamları çoktan aştı, bu da motosikletime biraz bakım yapabileceğim ve belki de gözümün kaldığı yeni çömlek çarkını alabileceğim anlamına geliyor. Okul yılı boyunca sınıfım için alacağım birkaç şeyden bahsetmiyorum bile.

Çömleklerimin çoğu atölyemdeki raflarda duruyor. Bu parçaların iyi bir şekilde kullanılacağını bilmek güzel. Kadınlara çömlek kutularını mutfığa götürüp yıkamalarına yardım ederken, Trina'nın bakışlarının üzerimde olduğunu fark ettim. Yanakları kızardı ve bana tatlı bir gülümseme attı.

O anda, öğle güneşi Trina'nın saçlarını altın rengi bir parıltıyla kaplarken, yalnız kalma konusundaki inancımı unutabileceğimi düşünüyorum. Benim olmam gereken yer burası. Onunla birlikte.

Babamın nasıl hayatına devam edebildiğini, nasıl mutlu olabildiğini anlıyorum. Annem gittiğinde yaşadığı cehennemden sonra bile yeniden aşkı arayabildiğini anlıyorum. Kendini bu tür bir acıya açabildi. Çünkü Trina gibi biri ödülse, bu riski almaya değer değil mi?

Kamyonetime geri döndüğümde Trina da peşimden geliyor, aracın yanında duruyoruz, etrafımızda neler olup bittiğinin farkında değiliz. Onun yanındayken bu hep oluyor; onun hareketlerini, ışığın yüzünün her açısını nasıl yakaladığını, kıyafetlerinin vücuduna nasıl sarıldığını ve gözlerinin benimkileri nasıl aradığını ezberlemek kadar önemli başka hiçbir şey yok sanki.

"Ee," diyor, gözlerini benimkilere dikerek.

"Ee," diye tekrar ediyorum.

"Eğer burada seninle durmaya devam edersem, bunun sonu gelmez." Kafeye bir bakış atıyor ve ben de onun bakışını takip ediyorum.

Dört sahibi de utanmadan bize sırtıyor. Simone el sallıyor. Gülerek Trina'ya dönüyorum. "Sanırım o tren kaçtı." Dudaklarını ısırtıyor.

"Plan ne?"

Parmaklarımla saçlarımı tararım. "Şey..."

Sözler dilimin ucunda. Ona, hayatımda ilk kez, onu hayatıma davet etme düşüncesinin beni korkutmadığını söylemek istiyorum. Aslında bu tam olarak doğru değil. Beni korkutuyor, ama ona sırtımı dönmeme yetecek kadar değil.

Trina, bana yalnız olmayan bir gelecek hayal ettiren ilk kadın. Bu kadına hislerimi itiraf etmek kaçınılmaz gibi geliyor. Kelimeler dudaklarımdan dökülüyor ve tek istediğim ona onunla tanışmanın bir aydınlanma olduğunu söylemek. Bunu ona şimdi söylersem ne kadar deli gibi görünürüm? Birbirimizi zar zor tanıyoruz.

Ben *How I Met Your Mother* dizisindeki Ted'im. Biraz yavaşlamam lazım.

Ama düşüncelerimi toparlamaya çalışmadan, biri bize doğru yürüyor. "Mac," diyor Belinda, durarak kollarını kavuşturuyor. Alnında fırtına bulutları beliren kadına bakarken, damarlarımdan buz gibi bir su akıyor.

"Belinda." Kafamda panikle dolaşırken yüzümü dikkatlice ifadesiz tutarak başımı salladım.

Belinda ile konuşmak istemiyorum. Onunla yattığım zamanki ben, şu anki ben değilim. Okul yılı boyunca bir anneyle flört edip, her şey bittiğinde onun yatağıma gireceğini bilen bir adam değilim. Bir daha asla böyle bir şey yapmayacağım. O an, bunun ilk ve tek seferlik bir şey olduğunu biliyordum ve sonraki yıllarda ona daha açık davranmalıydım. Ona ilgilenmediğimi söylemeliydim, benim hakkımda kötü dedikodular yaymaması için bunu söylemenin bir yolunu bulmalıydım.

Trina ikimizin arasında bakışlarını gezdiriyor ve bunun kaba bir davranış olduğunu biliyorum ama onu tanıtmıyorum. Belinda'nın konuyu kapatmasını umuyorum.

Ama o kadar şanslı değilim. Eski sevgilim Trina'ya bakar ve kaşlarını kaldırır. "Sen yenisi misin?"

"Yeni olan mı?" Trina kaşlarını çatarak sorar. Bana bakar, sonra tekrar Belinda'ya. "Affedersiniz? Ne demek istediğinizi anlamadım."

"Onun flört edip, sevişip, işini bitirdikten sonra bir kenara atacağı yeni anne."

Trina'nın gözleri fal taşı gibi açılır.

"Belinda," diye homurdanırım. "Trina'ya öyle konuşma lan. Bana bir iyilik yap ve git, tamam mı? Aramızda olanların geçici olduğunu biliyorsun, burada durup bana hakaret etmeye hakkın yok."

Belinda burun kıvrır. "Neredeyse bir yıl boyunca benimle flört edip, benimle yatıp, sonra bir daha benimle konuşmamak mı? Okul etkinliklerinde yıllarca beni görmezden gelmek mi? Sen buna sıradan mı diyorsun?"

"Belinda..." Sözünü kesmeye çalışırım ama konuşmama izin vermez.

"Sana söyleyecek tek bir şeyim var, bayan," diyor Belinda Trina'ya. O eğilir, sözleri bıçak gibi keskindir. "Zamanını boşa harcama." Bana son bir kez bakarak, kadın burun kıvrır ve uzaklaşır.

Kafe penceresinden Candice'in iri gözlerine bakıyorum ve Fiona'nın Simone'a bir şey sormak için eğilirken kaşlarını çatıldığını görüyorum. Kahretsin.

Trina yanımda donakalmış. Belinda'nın köşeyi dönmesini izliyor, sonra yavaşça gözlerini bana kaldırıyor. "O kimdi?"

Yutkunup uzun bir nefes veriyorum. "O... Onu eski sevgilim bile saymam. Bir kez birlikte olduk. *Bir kez*, Trina, ve bu dört yıl önceydi."

Kaşları alçaldı. "Bekar annelere mi ilgi duyuyorsun, ne? 'Yeni olan' derken ne demek istedi?"

"Ne? Hayır, ben..."

"Burada her şey yolunda mı?" Lottie kapıda durmuş, kollarını kavuşturmuş. Yüzündeki ifade ancak "*anne ayı*" olarak tanımlanabilir.

"Her şey yolunda anne," dedi Trina, yanakları kızararak. "İçeri gir."

"İyi görünmüyor." Lottie kaşlarını kaldırarak beni baştan aşağı süzer, bu sefer Grove'un otoparkında olduğu kadar takdirle değil. Saldırmaya hazır görünüyor.

"Anne, lütfen. Bir dakika içinde içeri girerim."

"Peki." Lottie kapıyı kapatır, ama kapının eşiğinde durup bakmaya devam eder.

Trina ona bakar, sonra penceredeki diğer dört kişiye göz atar. Onlar hızla uzaklaşır, bize bakmıyormuş gibi davranırlar. Trina bana döner, derin bir nefes alır ve yavaşça nefesini verir. "Konuşmamız gerektiğini düşünüyorum, ama bunu seyircilerin önünde yapmak istemiyorum."

Elini tutup sıkıca tutuyorum. "O kadın benim için hiçbir şey ifade etmiyor, Trina. Bir kez birlikte yattık ve ona karşı dürüst olmak yerine ondan kaçındığımı itiraf ediyorum. İş yerinde tepki ve çatışmadan çok korkuyordum." Trina kaşlarını çatıyor, ama konuşmadan, parmak eklemlerini dudaklarıma götürüyorum. "Sen benim için ondan çok daha fazlasını ifade ediyorsun. O benim geçmişimden bir anlık bir anı, söz veriyorum."

Birkaç saniye boyunca gözlerimin içine baktı ve gördüğü şey onu tatmin etmiş olmalı ki, derin bir nefes alıp başını salladı. "Hepimizin bir geçmişi var." Zayıf bir gülümseme. "Eski kocam bir pislik ve iki çocuğum var, yani benim de yüküm yok değil."

Onu kendime çekip, izleyicilerimizden biraz uzaklaşmak için kamyonetimin diğer tarafına götürdüm ve alnımı alnına yasladım. "Bugün yaptığımız şey, tüm yüklerimize geldi, sana söz veriyorum."

Gözlerini devirdi, ama yanakları kızardı. "Bu sözlerle beni tek gecelik bir ilişkiden fazlasıymışım gibi hissettirmiyorsun, Mac."

"Peki ya bu?" diye fısıldayarak, elimi yanağına koyup dudaklarımı dudaklarına yaklaştırıyorum. Ona, henüz kelimelerle ifade edemediğim her şeyi göstermeye çalışarak, yavaş ve derin bir öpücük veriyorum. O, içimde uyandırdığı tüm duyguları. Yeniden birleşmeye başlayan tüm eski yaraları.

Tekrar ayrıldığımızda Katrina biraz sersemlemiş görünüyor. Bir adım geri çekiliyor, başını sallıyor ve bana seksi bir gülümseme atıyor. "Öpüşmede çok iyisin. Bu tehlikeli." Parmağını kaldırıp göğsüme dokunuyor. "Ama konuşmamız bitmedi. Ciddi bir konu hakkında konuşmaya çalıştığımda beni seksle oyalayabileceğini sanma."

"Sen bu kadar seksi ve dikkat dağıtıcı olmayacağına söz verirsen, ben de seksle dikkatini dağıtmayacağım."

Trina gözlerini devirerek homurdanır, ama dudaklarında hafif bir
Dud gülümseme belirir.

akla

rı. "Belinda ile olan her şeyi sana anlatacağım. Akşam yemeği
Yarın mı?" diye soruyorum. "Bana istediğin her şeyi sorabilirsin. Ben
açık bir kitabım." Bu sözler ağzımdan çıkar çıkmaz, bunların tamamen
doğru olduğunu fark ettim. Trina'nın, tek babamla nasıl büyüdüğümü
bilmesini istiyorum. Annem gittiğinde ne kadar acı çektiğimi, babam ve
kardeşim dışında kimsenin yanımda kalacağına güvenmediğimi
bilmesini istiyorum. Ona, hayatımda ilk kez bunun değişebileceğini
hissettiğimi söylemek istiyorum.

Trina dudağını ısırır, tereddüt eder, ama sonunda başını sallar.
"Evet. Bunu isterim."

Son bir öpücüğün cazibesine karşı koyamıyorum. Hızlı ama derin
bir öpücük ve umarım bu öpücük beni yarın akşama kadar idare eder.
"Yedide seni alırım."

"Yedi buçukta yapabilir misin, böylece banyo ve yatma rutinini
halledebilirim?"

"Yedi buçuk." Gülümsayarak, rahatlamış bir şekilde, arkadaşları
ve ailesi tarafından etrafı sarılan kadının içeri girmesini izledim, sonra
kamyonetime geri döndüm ve derin bir nefes aldım.

Trina'ya Belinda'dan bahsedeceksem, ona annemden de
bahsetmem gerekecek. Başka bir kadınla hiç paylaşmadığım
geçmişimdeki birçok gerçeği yüzleşmem gerekecek, ama yarın okulun
ilk günü için hazırlanmak üzere eve dönerken, bunun değeceğini
biliyorum. Çünkü Katrina Viceroy için kendimi savunmasız bırakmaya
değer olduğunu hiç şüphe duymadan biliyorum.

YİRMİ BİR TRINA

KIZLAR ve annem, Katie ve Toby hala kafede oldukları için dışarıda olanlarla ilgili kısa ve belirsiz bir açıklamayı kabul ediyorlar. En zor soruları atlatmayı başarak çocuklarımı alıp eve dönüyorum. Sonra öğle yemeği hazırlamak, yarın için sırt çantalarını hazırlamak, okul malzemelerine çocukların isimlerini yazmak ve okul yılının başlamasından önceki Pazar günü yapılması gereken bin bir son dakika işi var.

Sonunda, çocuklar yataklarına girip annem yatak odasında kitap okurken, mutfığa gidip buzdolabını açıyorum ve içinde en az bir buçuk bardak kalmış bir şişe beyaz şarap alıyorum. Az önce yaşadığım gibi bir günün ardından kendimi tamamen şımartmış hissederek bir bardak şarap dolduruyorum ve mutfak tezgahına yaslanarak bir yudum alıyorum.

Mac Blair ile seks yaptım.

Vay canına. Şarabım kuru ve biraz ekşi tadı var — muhtemelen yeni bir şişe açmalıydım — ama dün gece ve bu sabah olanları zihnimde tekrar tekrar canlandırırken omuzlarımı gevşetiyor. Mac yatakta dinamit gibi. Patlayıcı. İnanılmaz.

En inanılmaz olan şey ise kendimi suçlu hissetmemem. Kevin ile evli olduğum tüm yıllar boyunca, kendim için bir şeyler yaparken, zevk aldığım şeyler yaparken hep içimde bir tür kötü his vardı. Sanki tüm varlığım *onun* hayatını kolaylaştırmak için yapılandırılmış gibiydi. Sürekli çocuklarla ilgilenir, onun resim yapmaya vakit bulmasını sağlardım. Etkinliklerde giyinip süslenir, her zaman kibar bir eş olarak onun yanında dururdum. Ev işlerini yapar, part-time çalışırdım ve her zaman bunları *onun* için yaptığımı hissederdim.

Dün gece ve bu sabah, kendim için bir şeyler yaptım ve bu bana bir aydınlanma gibi geldi.

Sonra kafedeki kadını düşünüyorum. Onun *sözleri...* *Sıradaki kişi* o. Annelerle flört etmekle ilgili o yorumu yaptığında Mac'in yanımda nasıl gerginleştiğini, sonra da yarın akşam, konuşmak için zamanımız ve yerimiz olduğunda, bilmem gereken her şeyi bana anlatacağına dair verdiği sözde yüzünde okunan samimiyeti düşünüyorum.

Belki ona geçmişimi anlatırım. Annemle birlikte büyüdüğümü, babamın ben yirmili yaşlarındayken öldüğünü, Kevin ile evlendiğimi ve onun gibi bencil bir adamla evli olmanın getirdiği tüm acıları anlatabilirim.

Ona içimde bir çekirdek olduğunu, bu küçük tohumun daha büyük bir şeye dönüşmeye başladığını söyleyeceğim. Sanki sonunda kim olduğumun yüzeyini kazıyormuşum gibi, evet, bunu kendi başıma yapabileceğimi keşfediyorum. Ve belki de stilistik işine başlayabilirim! Kim demiş ki, takdir etmeyen bir erkeğin kolunda bir aksesuar olmak zorundayım? Neden kendim ve çocuklarım için bir şeyler yapamayayım?

Yarın, Mac ile aramızdaki şeyler değişecek ve ben buna hazırım.

Sessiz ayak sesleri dikkatimi merdivene çeker ve Katie'nin pijamalı vücudunun aşağı indiğini görürüm. Başını merdiven korkuluğunun etrafından çıkarır ve beni görünce donakalır. Sonra, tamamen görünür hale gelerek, kızım dudağını ısırır.

"İyi misin, Katie?" Şarap kadehimi tezgahın üzerine bırakıp koridora doğru yöneldim. Katie yarı yolda bana yetişti ve kollarını bana doladı. Başını karnıma gömerek yüzünü benden sakladı. "Ne oldu, tatlım?"

"Korkuyorum," diye fısıldadı.

Onu nazikçe kanepeye götürdüm, oturdum ve onu yanıma yatırdım. "Neden korkuyorsun? Gece lamban mı söndü?"

Kafasını sallıyor, vücudu benimkine göre çok küçük. Katie sert ve bağımsız bir kişiliğe sahip ve bazen onun ne kadar genç olduğunu unutuyorum. Yürümeye başladığından beri etrafta koşturuyor, yüzünde her zaman yaramazlık yazıyor.

Ve sonra, şu anda olduğu gibi, bana sokulup geldiği zamanlar oluyor ve bu, kalbimi sıkıca bir top haline getiriyor.

"Anlat bana," diyorum, elimle yavaşça saçlarını okşayarak. "Okul," diyor sonunda.

"Okula gitmekten mi endişeleniyorsun?"

Katie hiçbir şey söylemeden başını salladı.

"Ama geçen yıl okulu çok sevmiştin Katie. Bu yıl da farklı olmayacak."

"Bu okulda kimseyi tanımıyorum!" Oturur, ela gözlerini bana diker. "Ya hepsi bana kötü davranırsa? Ya öğretmenim beni sevmezse?"

Kaşlarımı çatarak, içimdeki duygu fırtınasının yüzüme yansımaması için çaba gösteriyorum. Bu da nereden çıktı şimdi? Katie kendine güvenen, *mutlu bir* çocuk. Katie o kadar kolay arkadaş ediniyor ki, hepsinin isimlerini hatırlamaya çalışırken başım ağrıyor.

"Öğretmenin seni sevecek, tatlım," diyorum ona, ama kızım ikna olmuş gibi görünmüyor. Bu yüzden, dizine hafifçe vurup ayağa kalkıyorum ve henüz bakmaya fırsat bulamadığım okuldan gelen çok sayıda e-postayı okumak için telefonuma yöneliyorum. Bu, yarınki işim olacaktı.

Bak, süper anne olmam gerektiğini biliyorum. Bu konulara hakim olmam ve Katie ile Toby'nin yeni okuluyla ilgili her şeyi ezbere bilmem gerektiğini biliyorum, ama bilmiyorum. Şu anda anne suçluluğunun beni yiyip bitirmesine izin vermemek için elimden geleni yapıyorum, özellikle de kayıt yaptığımızda okuldan aldığım e-postaları aramak için telefonumu elime aldığım da.

"Şimdi," diyorum, Katie'nin yanına oturarak, "öğretmenin hakkında neler bulabileceğimize bir bakalım, *tamam* mı?" E-postalarımı gözden geçirip Heart's Cove İlköğretim Okulu'nu arıyorum. Yarım düzine e-posta çıkıyor; en sonuncusunda her iki çocuk için bir hoş geldin paketi var.

E-postayı açıyorum, eki tıklıyorum ve yüklenmesini bekliyorum. "Gergin olmak normaldir, biliyorsun," diyorum Katie'ye. "Ben de her yıl okul başladığında gergin olurdum."

"Öyle miydin?"

"Mm-hmm," diyorum. "Ama her şey yoluna girecek. Bir sürü yeni arkadaş edineceksin."

Katie ikna olmamış bir şekilde dudaklarını büküyor.

Dikkatimi tekrar telefona çevirip, ekrandaki küçük yazıyı yakınlaştırıyorum. "Şimdi, başlıyoruz. İkinci sınıfa geçiyorsun..."

"Biliyorum," diyor Katie gözlerini devirerek.

Gülümsememi saklayıp okumaya devam ediyorum. "Ve öğretmenin Bay Bl..." Donup kalıyorum.

O isim.

Tekrar okudum, değişmemişti.

Kalbim o kadar hızlı atmaya başlar ki nefesimi tutmak zorunda kalırım, ama o isim hala ekranımda büyük, siyah harflerle bana bakmaktadır.

Blair.

Gözlerimi kısarak, ekrandaki isme o kadar sert bakıyorum ki, bulanıklaşmaya başlıyor. *Bay Blair.* Hala orada.

Olamaz. O değil. Mac değil.

Katie yanıma dokunuyor. "Öğretmenimin adı ne?" "Bay Blair," diyorum sessizce.

Katie kanepede geriye yaslanarak ayaklarını uzatıyor, küçük elleri karnının üzerinde birbirine dolanmış. Böyle kambur durduğunda tıpkı babasına benziyor ve bu, göğsümde bir acı hissi uyandırıyor. Olabilecek evliliğimin anıları, cildime dağılmış binlerce küçük iğne gibi beni deliyor.

Ama dikkatimi tekrar ekranımdaki korkunç görüntüye çeviriyorum. Hamish, değil mi? Ya da Lee? Bir akrabası. Mac değil.

Her ne kadar zihnimin bir köşesinde, bana anlattığı her şeyi hatırlasam da. Çocukları seviyor, "tabii ki". Okul yılı başladığında çok meşgul oluyor, ama kendi çocuğu yok. Yarın için yapması gereken çok hazırlık işi var... *çünkü okul yılı başlamadan önceki gün.*

Aman Tanrım.

Bu sabah kızımın ikinci sınıf öğretmeniyle yattım. Dün onunla oral seks yaptım. Hayır, oral seksten çok daha pis bir şeydi. *Dizlerimin üzerine çöktüm ve onun sikini yaladım.*

Oh hayır.

Ekrandaki isim bana alaycı bir şekilde bakıyor. Kızımın ikinci sınıf öğretmeniyle yattım. Kahretsın. Hayır, hayır, hayır.

Ama en kötüsü ne biliyor musun? Çok hoşuma gitti. Her gece geri gelip bunu tekrar tekrar yapmak istedim.

Ve yarın, kızıma toplama ve çıkarma öğretecek.

Bu olamaz. Göğsüm o kadar sıcak ki yanıyor, ama iyi anlamda değil. Boğazımı tırmalıyor, gerçeği bir kenara itmeye çalışırken görüşümü bulanıklaştırıyor. Hemen sonuca varıyorum. Mac öğretmen değil.

"Nasıl biri?" diyor Katie, ayakları hala düzenli bir ritimle sallanıyor, yüzündeki korku kaybolmuş.

"Şey..." Titreyen ellerimle ekranıma dokunarak okulun web sitesini açtım ve sayfalar arasında tıklayarak personel sayfasını buldum.

Katie oturur, ellerini omuzlarıma koyar ve benimle birlikte ekrana bakar.

Genç ve yaşlı, erkek ve kadın yüzleri arasında gezinirken, başka biri olmasını diliyorum. Başka bir Bay Blair olmalı. Mac olamaz.

Ama sonra onu görüyorum, motosikletli sert adamdan hiç de benzemiyor, şık mavi bir gömlek giymiş, saçları geriye taranmış, yakışıklı yüzünde geniş bir gülümseme var.

Katie ekrana yaklaşır ve dudağını ısırır. Başını yana eğip bir an onun yüzünü inceler, sonra geriye yaslanır. "Arkadaş canlısı görünüyor."

"Uh-huh," diyorum uyuşmuş bir şekilde. "Öyle."

Bana ne kadar lezzetli olduğumu söylerken gerçekten dost canlısıydı. Ağzımda olan penisini ne kadar sevdiğini söylerken. İçime o kadar derine girmişti ki nefes alamıyordum.

Süper dost canlısıydı.

Sonra ne olacağını tam olarak bilmiyorum. Katie sakinleşir ve ben onu yatağına geri yatırırım. Aşağı kata inerim ve unutulmuş şarap kadehime bakarak, saniyeler geçtikçe giderek daha fazla dehşete kapılırım.

Sonra kendimi sakinleştirmeye çalışıyorum. Sorun yok. Değil mi?

Saçmaladık... Ne olmuş yani? Biz yetişkiniz. Şarap kadehimi geriye doğru eğip, ekşimiş şarabın kalanını içine döküyorum, tezgaha yaslanıp, avuçlarımı kadehin iki yanına koyarak altın rengi sıvıyı izliyorum.

Sonra dikleşiyorum, çünkü bir gün önce tam olarak aynı pozisyonda duruyordum, ama Mac'in eli pantolonumun içindeydi.

Arkamı dönüyorum, ellerimi saçlarıma arasına geçirip sıkıca çekiyorum. Tamam. Tamam, sorun yok. Bu okul yılı başlamadan önce oldu

ve bu sıradan bir şey. Katie onun sınıfındayken uygun bir ilişki sürdürebiliriz. Her şey yolunda. Biz yetişkiniz, birlikte olduk ve şimdi uygunsuz olduğu için buna son vermeliyiz.

Sonra tekrar dönüp boşluğa bakıyorum, çünkü aklıma yeni ve korkunç bir düşünce geliyor:

Mac biliyor muydu?

Sonra aklıma geldi. O kadın, benim "yeni gelen" olduğumu söylemişti. Onunla yatıp kalktığı yeni anne, hatta onunla yattığını itiraf etmişti.

O böyle mi davranıyor? Öğrencilerinin anneleriyle yatıyor mu?

Bunca zamandır benimle oyun mu oynuyordu?

YİRMİ İKİ MAC

TRİNA dün gece mesajlarıma cevap vermedi ve yeni öğrencilerimin sınıfa gelmesi için hazırlanırken, bu konuyu fazla düşünmemeye çalışıyorum.

Dün gece meşgul olduğunu söyledi. O bir anne. Tabii, dün sabah birlikte olduk ve o benim adımı inleyerek söylediği anı aklımdan çıkaramıyorum, ama ikimiz de meşgul insanlarız. Her mesaja cevap vermemek normaldir. Bu akşam yemeğe çıkacağız, ona Belinda'dan bahsedeceğim ve her şey yoluna girecek.

İşte böylece pazartesi sabahı kendimi sınıfımda buluyorum, tüm çocukların isim etiketlerinin uygun masalara yapıştırıldığından ve kapımdan girmek üzere olan yedi yaşındaki çocukların fırtınası için her şeyin hazır olduğundan emin oluyorum.

Öğretmenliğe ilk başladığımda, lise öğretmeni olmak istediğimi düşünüyordum. Daha büyük çocuklarla çalışmayı ve onların geleceğine hazırlanmalarına katkıda bulunmayı tercih edeceğimi düşünüyordum. Hatta seramik yapmayı sevdiğimi keşfettiğimde, tam zamanlı olarak sanat öğretmeyi bile düşündüm.

Küçük çocuklarla iyi anlaştığımı fark etmem çok uzun sürmedi. Sanırım üniversitedeki ikinci yılımdı, bir okulda birinci sınıfta staj yapan bir öğretmen adayıydım ve küçük bir kızın adını yazması istendiğinde ağlamaya başladığını gördüm. Diğer tüm çocuklar bunu zaten biliyordu ve o paniklemişti. Onun yanına oturdum ve adının harflerini (Laura) yazmasını öğrettim, sonra yüzünün gözyaşlarından coşkuya dönüşmesini izledim. Sonra bulabildiği her kağıda adını yazmaya başladı. Masalara. Duvarlara.

Küçük çocukların gözlerindeki hayranlığı hiç unutamadım. Onlara ders vermek, dünyaya gerçekten bir katkıda bulunduğumu hissettiriyor.

Bir hareket dikkatimi kapıya çekti. Küçük bir kız, kapıya yapıştırdığım isim listesini işaret etti ve omzunun üzerinden bakarak heyecanla ağlamaya başladı

. "Katie Paulson yazıyor! Bu benim sınıfım!" Gözleri sınıfa, sonra bana kayıyor. "Merhaba, Bay Blair."

"Merhaba Katie," diyorum gülümseyerek, az önce söylediği ismi tekrar ederek. Adımı zaten biliyor olmasına hoş bir sürprizle karşılık veriyorum ve masaların arasında onun isim etiketini aramaya başlıyorum. Katie'yi sınıfın önüne oturtmuşum galiba, çünkü okula yeni geldi ve nasıl bir öğrenci olacağını bilmiyordum. Ama bunu doğrulayamadan, gözlerim kapıda duran annesine takılıyor ve kulaklarımda bir çınlama başlıyor.

Katrina orada duruyor, yüksek bel mavi keten pantolonu ve ipeksi beyaz bluzuyla her zamanki gibi göz alıcı ve güzel görünüyor. Yumuşak kıvrımlı saçlarını kulağının arkasına sıkıştırarak beni izliyor, gözleri hiçbir şey belli etmiyor.

O çok güzel görünüyor. Kalbim duruyor. Dün söyleyebileceğim tüm kelimeler bir anda aklıma geliyor, ama dudaklarımdan çıkamıyorlar.

"Trina," sonunda pamukla dolu boğazımdan zorlukla çıkıyor. "Sen..."

"Merhaba, Mac." Gözlerini kırıştırıyor, sonra elini Katie'nin omzuna koyuyor.

dondurulmuş gibi duruyor.

Boğazımı temizliyorum. "Sırt çantayı kancaya asabilirsin Katie, sonra masalarda isim etiketini bul. Sınıf arkadaşların yakında gelecek."

Katie kaşlarını çatıyor, gözleri benimle annesi arasında gidip geliyor.

Küçük çocukların bir başka özelliği de *her şeyi* fark etmeleridir.

Kahretsin.

Kahretsin, kahretsin, kahretsin.

"Hadi git tatlım." Trina Katie'yi nazikçe itti. "Bay Blair ile konuşmam gerek."

Bir dakika önce çok heyecanlı olan Katie, kaşlarını çatarak dudağını ısırır. "Tamam," der, sesi emin değilmiş gibi, ama sırt çantasını duvardaki kancalardan birine asar ve masaların arasında dolaşarak adını aramaya başlar.

Bir an tereddüt ettikten sonra, Trina'ya yaklaşıyorum. Kapının eşiğinde duruyor, kaçmaya hazır gibi görünüyor. "Dün mesajlarıma neden cevap vermediğini şimdi anlıyorum," diyorum, hafif bir tonla konuşmaya çalışıyorum ama başaramıyorum.

Göğsüm acıyor, boşluk hissediyorum. Trina, benden daha fazlasını istememi sağlayan ilk kadın. Birkaç dakika önce, onunla bir gelecek hayal ediyordum. Artık onun çocuğu benim sınıfımda olduğuna göre, nasıl bir geleceğimiz olabilir ki?

Trina ile çıkamam. Bu tamamen uygunsuz olur. Sadece bu da değil, çocuklar bunu öğrenirse Katie'ye zorbalık yapabilirler. Ebeveynler bana farklı gözle bakabilir. Bu, kariyerimi etkileyebilir.

Ve Katrina ile aramızdaki ilişkiler bozulduğunda, ki bu kesin olacak, yıllarca garip bir durum olacak. Tıpkı Belinda ile olduğu gibi.

Bu da Trina ile benim aramda filizlenen her neyse... daha başlamadan bittiği anlamına geliyor.

Trina boğazını temizledi. "Eve döndüğümde okul gazetesinde adını gördüm..." Gözlerini kaçırdı, nefes aldı ve tekrar bana baktı. "Dünkü kadın. Senin öğrencilerinden birinin annesi miydi?"

Sesinin bu kadar küçük çıkmasından nefret ediyorum. Yüzünün her çizgisine kazınmış pişmanlıktan nefret ediyorum. Benim hakkımda böyle hissetmesinden nefret ediyorum.

Ama en çok da, haklı olmasından nefret ediyorum.

Boğazımdaki yumru konuşmamı imkansız hale getiriyor, bu yüzden tek yapabileceğim başımı sallamak. Elimi eline sokup onu kendime çekmek istiyorum, ama yapamıyorum. Bu yüzden, onun karşısındaki eşikte durup doğru kelimeleri arıyorum.

O uzun bir nefes verir ve gözlerini kapatır. Konuştuğunda sesi o kadar kısık ki, sözlerini zar zor duyabiliyorum. "Biliyor muydun?"

"Hayır," diye cevap veriyorum, sesim sonunda geri geliyor. "Şu ana kadar farkında değildim. Yemin ederim. Soyadının Viceroy olduğunu sanıyordum. Sınıf listesinde bu ismi görseydim tanırdım..."

"Kevin'ın soyadını hiç almadım," der sonunda, gözlerini tekrar bana çevirerek. "Bak, Mac..."

Bir çocuk koridorda koşarak gelir ve neredeyse Trina'nın bacaklarına çarpacak olur. "Bay Blair! Bay Blair! Sizin sınıfınıza girdim!" Ricky, beyaz sarı saçlı, çok zeki bir çocuktur. Babası Rick Sr. bazen Grove'da takılır. Rick içeri koşup Katie'yi selamladıktan sonra masalarda adını aramaya başlarken, ben babasına elimi uzatırım.

"Uzun zaman oldu," der babası gülümseyerek. Gözleri Trina'ya kayar, bakışlarında açık bir ilgi vardır. Onu baştan aşağı süzer ve tek istediğim onu boğazlamaktır. Bu adamı yıllardır tanıyorum. Onunla sayısız bira içtim. O bir arkadaşımıdır ve Trina'ya bakmaya cüret ettiği için yüzüne yumruk atmak istiyorum.

Bu çok kötü.

O kadar kötü ki, komik bile değil.

Onu istiyorum ama ona sahip olamıyorum. Ama başka kimsenin ona sahip olmasını da istemiyorum.

Rick, her zamanki gibi çekici tavrıyla Trina'ya gülümser. "Gergin görünüyorsun. Bazen okulun ilk günü çocuklardan çok biz ebeveynler için daha zor oluyor diye düşünüyorum."

Trina elini kaldırıp zarif saçlarından bir tutağı kulağının arkasına koyarken, Rick'in gözlerinin onun yüzük parmağına kayarak, evlilik yüzüğünün olduğu yerde kalan soluk ten rengini fark ettiğini fark ettim. Aniden duruşu değişti, omzunu kapı çerçevesine dayayarak ona gülümsedi.

Ve onu öldürmek istiyorum. O anda, hayvanlardan pek de farklı olmadığımızı anlıyorum, çünkü Trina'ya sahip olma içgüdüğü içimde yükseliyor, neredeyse karşı koyamayacak kadar güçlü. Ona sadece Trina'ya bakışından dolayı yumruk atardım.

Yani, ne oluyor lan?

Yavaş, uzun bir nefes alıp veriyorum. Kendimi toplamam lazım.

Ama bunu nasıl anlamlandırmam gerekiyor? Hayatımda ilk kez istediğim kadın, resmen, tamamen yasak bölge.

Dikkatimi tekrar iki ebeveyne çevirdiğimde, Trina'nın hiç ona benzeyen zayıf bir kahkaha attığını duydum. "Biliyorum. Okul yılı boyunca başını ağrıtmadıkları için mutlusun, ama yine de onların uzaklaştığını görmek zor." Sınıfın içine, sanki ben orada değilmişim gibi, Ricky ve Katie'nin masaya eğilmiş, herkes gelene kadar çocukları oyalamak için bıraktığım yapı taşlarıyla oynadıkları yere bakıyor. Trina başını sallıyor ve Rick'e gülümsüyor. "Özellikle de çocuklar için bu çok kolay görüldüğünde."

Rick, her zamanki gibi çekici bir şekilde gülüyor, sonra bana bakıyor. Yüzümdeki öfkeyi görünce kaşları seğiriyor, ama

bir şey söylemez. Trina'ya bakar. "Four Cups Caf 'de kahve alacaktım. Sen de gelir misin?"

Yeter. Kariyerim canı cehenneme. İşim canı cehenneme. Bu adamla burada, koridorda kavga edip geleceğimi mahvedeceğim. İtibarımı inşa etmek için harcadığım onca yılı boşa harcayacağım, çünkü başka bir adamın Trina'ya benim gözümün önünde çıkma teklif etmesini izlemeye tahammülüm yok. Hayatta olmaz.

Bu hafta sonu olanlardan sonra olmaz. Motosikletimin arkasında bana sarıldığını hissettikten sonra olmaz. Eski kocasıyla tanıştıktan ve yüzündeki acıyı gördükten sonra olmaz. Onun için bunu düzeltmek, birlikte daha iyi olabileceğimizi göstermek istediğimi fark ettikten sonra olmaz. Onu güldüren adam olmak istiyorum. Onun yanında olan adam olmak istiyorum.

"Bay Blair! Ricky motosikletiniz olduğunu söyledi." Katie gözleri fal taşı gibi açılmış bir şekilde ayağa fırlar. "Bu doğru mu?"

"Doğru, Katie," diyorum, öğrencilerin yanına gitmem gerekse de kapının yanında duruyorum. Ama kafam çok karışık. Trina'nın vücudunu kucaklamak ve ona yakın olmak için ellerim kaşınıyor. Rick'e yöneltmek istediğim tüm öfkeyi içimde tutmaktan boğazım yanıyor.

"Seni bırakayım," diyor Trina bana. "Konuşmamızı başka bir zaman devam ettirebiliriz." Sesi... *soğuk*. Cevabımı beklemeden, omuzlarını dikleştirip yüzüne sahte bir gülümseme takınıyor ve Rick'e bakıyor. "Kız kardeşim Four Cups Caf 'nin ortak sahibi. Aslında beni bekliyor."

Rick açgözlü bir şekilde sırtıyor, sonra kolunu koridorda aşağı doğru sallayarak "*önce sen*" işareti yapıyor. İkisini birlikte uzaklaşırken izliyorum, dilimde sadece kül tadı var ama bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yok, çünkü Trina en erken okul yılı sonuna kadar benim için resmi olarak yasak bölge.

Ve geçmiş tecrübelerime bakılırsa? Bu durum daha da kötüye gidecek.

Sonra başka bir çocuk kapıya gelir ve bu sefer sahte bir gülümseme takınmam gereken kişi benimdir.

Bugün uzun bir gün olacak.

YİRMİ ÜÇ JEN

İŞTE DURUM ŞÖYLE. Amanda, Fallon'ın eski sevgilisi, gerçekten çok iyi biridir. Bu, Heart's Cove'a ikinci gelişi ve benim tarif kitabımdan çok heyecanlanıyor. Arkadaşlarım dışında, o benim bir numaralı destekçimdir.

Örneğin bu sabah. Kafeye geldi ve beni mutfakta buldu, kitabın son halinin taslaklarını göstermek için. Yemek stilistlerini ayarladı ve medyada görünme konusunu konuşmaya başladı.

Bana inanıyor.

Ve ona kızdığım için kendimi tam bir aptal gibi hissediyorum.

Hızla boşalan vitrine taze kruvasanlar koyup, Amanda'nın muzlu ekmeğimi tattığı mutfağa geri döndüm.

Geldiğimde başını kaldırdı. "Kakule eklemek harika bir fikir, Jen. Bu, şimdiye kadar yediğim en iyi muzlu ekmeklerden biri."

Gülümsemeden edemiyorum. İnsanlar benim pastacılıkta iyi olduğumu söylüyorlar, ama gerçek bir profesyonelin bana *yeterince* iyi olduğumu söylemesi farklı bir şey. Bu sektörde başarılı olacak kadar iyi. Gerçek, yayınlanmış bir pasta şefi olacak kadar iyi. Muzlu ekmek gibi tarifler benim için o kadar kolay ki, birkaç dakikada hazırlayabiliyorum, ama o bana herkesin bu beceriye sahip olmadığını fark ettirdi.

"Oldukça basit bir tarif." Omuz silkiyorum.

Amanda muzlu ekmek dilimini masaya koyar ve parmaklarını silkeler. "Bunu yapmayı bırakmalısın."

Kaşlarımı çattım. "Neyi yapmayı?"

"Konuşurken kendini küçümsemeyi. Kendini tanıtmaktan çekinmemelisin."

Yüzümü buruşturuyorum ve Amanda gülüyor.

"Aslında, bu bana bir şeyi hatırlattı. Gelecek yıl Heart's Cove'da iyi bir tanıtım fırsatı olacak."

Midem düğümleniyor. Bu konuda içimde iyi bir his yok. "Öyle mi?"

Bir anlığına bana bakar, sanki tepkimi ölçmeye çalışıyormuş gibi. Sarı saçlarını omzunun üzerinden atar ve bana parlak bir gülümseme atar. "Gelecek yıl burada bir TV programı çekilecek. Bir pasta yarışması! Yarı profesyonel ve profesyonel pastacılar için."

İçimde endişe artıyor. "Ne?"

"Çekimler dört hafta sürecektir. Seçtiğin bir takım arkadaşıyla eşleşeceksin, bu yüzden yarışmaya seninle birlikte katılacak birini bulmamız gerekiyor. Kitabın çıkmış ve sosyal medya hesapların hazırsa, bu sana çok fazla ücretsiz reklam sağlayabilir. İnsanlar seni kesinlikle sevecek. Bu mükemmel, Jen."

"Hayır. Mükemmel değil. Bir reality şova katılmak istemiyorum."

"Bu bir reality şov değil. Çok profesyonel bir program. Kitabını tanıtmak için büyük bir avantaj sağlayacaktır."

"Emin değilim, Amanda..." Kaşlarımı çattım. "Kamera önünde iyi değilim."

"Bunu bir deneme olarak gör." Gülümsüyor. "Başvuru formunu incelemen için e-postana gönderdim. Ben zaten doldurdum."

"Bekle..."

"Jen, bu kitabın başarılı olmasını istiyor musun?"

diye homurdanırım. "Tabii ki."

"Sen yeteneklisin. Tariflerin de var. Bizim sana sadece profilini vermemiz gerekiyor." Tabletini eline alır ve listesindeki maddeleri tek tek işaretlemeye başlar. Bu kitap ışık hızıyla ilerliyor. O her şeyi bir araya getirirken, ben tariflerin geliştirilmesine yetişmekte zorlanıyorum.

Onun birkaç tarifi gözden geçirip, benim notlarımla karşılaştırarak iki kez kontrol etmesini ve memnuniyetle başını sallamasını izliyorum. Televizyona çıkma düşüncesi beni altıma işemeye zorlasa da, kararlılığımın zayıfladığını hissedebiliyorum. Amanda işinde çok iyi ve Fallon olayı olsa da ona güveniyorum. Belki de haklıdır. Belki de her türlü reklam iyi reklamdır.

Belki bir pasta yarışması... *eğlenceli* olur. Hayatımda hiç bir şey kazanmadım! Ya kazanırsam?

Boğazımı temizledim. "Peki, bu yarışmada... ödül var mı?"

Amanda tabletinden başını kaldırır ve bana parlak bir gülümsemeyle bakar. "Elbette var. Kendi işine yatırabileceğin yüz bin dolar."

Masanın kenarını sıkıca tutuyorum. "Peki ödül... Onu alabilir miyim?" Four Cups Café'ye bağlı güzel bir küçük fırın hayalim gözümün önüne geliyor. Özel pastalar yapabilirim. İşimi büyütebilirim. Bir fırıncı çırağı işe alabilirim.

Amanda bana gülümsüyor. "Görüyorsun, senin bu yönünü seviyorum Jen." Ben kaşlarımı çatınca, tabletini bırakıp kolumu sıkıyor. "Yeteneklerine karşı inanılmaz bir özgüvenin var. Bir yarışmadan bahsediyorum ve sen kazanabileceğinden hiç şüphe duymuyorsun. Şimdi, bu özgüveni kitabının tanıtımına da yansıtmanı istiyorum."

Kaşlarımı çatıyorum. "Bu farklı bir şey."

"Değil, ama bunun üzerinde çalışacağız." Amanda göz kırpar ve ben hafifçe burun kıvrırım.

Evet, ondan hoşlanıyorum. Söyledim, tamam mı? Fallon'un eski kız arkadaşından hoşlanıyorum, ona hala aşık olduğumu bilsem bile. Ona hala hisleri olduğu için aralarına giremeyecek olsam bile. Hayat boyu süren bir hayali kovalamak daha iyi değil mi?

Yüz bin dolar... bu hayatımı değiştirebilir.

Birkaç kısa an için, sadece eğleniyorum. Birkaç yıl önce, bir teknoloji şirketinde ofiste çalışıyordum ve farklı bir şey yapmayı hayal ediyordum. İşimi bırakıp pasta şefi olmak için eğitim aldıktan sonra, birkaç kasaba ötedeki prestijli bir Michelin yıldızlı restoranda iş buldum. Harika bir deneyimdi, ama çok yorucuydu. Patronum, saçmalıklara tahammülü olmayan, ödüllü bir Fransız şefi. Çok şey öğrendim, ama Four Cups ile kendi işimi kurduğum için mutluydum.

Artık daha da büyük bir şey inşa edebilirdim.

Sevdiğim bu kasabada, yakında (umarım) binlerce insanla paylaşılacak tarifler geliştireceğimi hiç hayal edemezdin. Belki on binlerce. Belki milyonlarca.

"Bu ne?" diye soruyor Amanda.

Omzumun üzerinden bakınca onu buzdolabının yanında, hazırladığım plastik ambalajlı keklerle bakarken görüyorum. "Oh, bu Fiona ve Grant'in düğün pastası için deneme yapıyorum."

Amanda dikleşir, gözleri fal taşı gibi açılır. "Düğün pastası mı yapıyorsun?"

Başımı sallıyorum ve endüstriyel bulaşık makinesine koymak için istiflediğim bulaşıklara geri dönüyorum. "Evet. İki farklı lezzet istiyorlar, bu yüzden ikisi için de uygun bir krema bulmaya çalışıyorum."

"Jen." Amanda sinirli görünüyor, ben de ona tekrar bakıyorum.

"Evet?"

"Düğün pastası yaptığından hiç bahsetmedin.

Çikolatalı katlı pastayı yaptın, ama bundan bahsetmedin.

Kaşlarımı çatarak yaptığım işi bırakıyorum. "Tamam..." Başımı eğiyorum. "Bunu yapmam mı gerekiyordu?"

O gülüyor. "Evet! Evet, söylemeliydin. Pastalar kitabının bir bölümünü oluşturuyor, hatırladın mı? Katlı pasta tarifi harika bir ek olurdu. Gördün mü? Kendini tanıtmakla kastettiğim şey bu. Bu tür şeylerden *bahsetmelisin*. Normal insanlar arkadaşlarının düğünleri için pratik pasta yapmazlar!"

Amanda bana gülümser ve düğün pastası için fotoğraf stilinden bahsetmeye başlar. Bana, sosyal medyada bir dizi paylaşım yapabileceğimizi, insanlara temel pasta süslemeyi öğretebileceğimi ve kitabımı referans gösterebileceğimi söyler. Heyecanla doludur... benim için.

Ve o zaman Fallon'ı uzaklaştırmakla doğru kararı verdiğimi anladım. *Bir kez öpüştük. Ne olmuş yani?*

Amanda Fallon'un eski kız arkadaşıysa ne olmuş?

Fallon etrafta olduğunda Amanda'nın kirpiklerini biraz daha fazla kırpması ne önemi var?

Bana ilgi göstermeden önce onu şehre davet etmişse ne olmuş?

Bu kitap, zayıf bir anında beni bir kez öpen bir adamdan daha önemli değil mi? Sonunda, *sonunda* istediğim bir şeyin peşinden gitmem gerekmez mi?

Ama bu düşünce aklımdan geçer geçmez, arka kapı açılır ve Fallon içeri girer. Amanda on dakika önce geldiğinde

bir mola vermesi gerektiğini söyleyerek dışarı çıkmıştı. Şimdi ikimize bakıyor, gözleri bir an benimkilerde kalıyor ve sessizce başını sallıyor.

Sonra tekrar ocağın başına geçer, kahvaltı siparişi geldiğinde ekrana bakar ve binlerce kez yapmış biri gibi rahatlıkla Benedict yumurtası hazırlamaya başlar.

Ve ona karşı hiçbir şey hissetmediğimi, onun benim için önemli olmadığını kendime söylemiş olsam da... Lanet olsun, o yanımda olduğunda kalbim yine de hızla atıyor.

Onun varlığı beni bu kadar etkilememeli. O gemi çoktan yola çıktı. Ben seçimimi yaptım.

O zamandan beri işler değişti. Neredeyse hiç konuşmadık, ama eskisi gibi rahat, sessiz bir şekilde değil. Sessizliğimiz gergin, ağır. Bana kızgın. Korkaklığımdan, aramızdaki geçici şeyi sürdürmeme kararımdan kızgın.

Amanda'ya bir göz attığımda yanaklarının kızardığını görüyorum. Üstünü düzelterip bakışlarını Fallon'da tutuyor ve kalbim sıkışıyor. Ona doğru yürüyor, kalçasını tezgaha dayıyor ve mutfağın gürültüsünden duyamadığım yumuşak sözler söylüyor. Yanakları kızarmış ve eli, flörtöz ve şehvetli bir hareketle gömleğinin üstünü okşuyor. Sonra Fallon bir şey söyledi ve Amanda çok uzun ve çok yüksek sesle güldü, eliyle Fallon'un koluna dokundu.

Hayal etmiyorum. Hâlâ ona takıntılı.

Bu da onların yoluna çıkmamam gerektiği anlamına geliyor. Fallon ne kadar onunla birlikte olmak istemediğini yemin etse de, bunun bir önemi yok — çünkü bu kitabı gerçeğe dönüştürebilecek kişi o. Ve Fallon'a olan bu çekiciliğime boyun eğersen, her şeyi kaybetme riskini göze alırım.

Yıllarca tek başıma yaşadım. Üniversitede üç yıl kısa bir süre bir erkek arkadaşım olsa da, hayatım boyunca erkek olmadan yaşadım. Her zaman böyle olmanın daha iyi olduğunu düşündüm. Her zaman bağımsız olmadım mı?

Ama bu, istemediğimi bile bilmediğim bir şeyden vazgeçiyormuşum gibi geliyor.

Mutfaktan çıkmam gerektiğinden, sadece bir anlığına da olsa, evin ön tarafına gidip vitrin stokunu kontrol ediyorum.

Yine. Trina'nın tanımadığım bir adamla içeri girdiğini görmek için tam zamanında geldim. Adam, umut dolu, flörtöz bir gülümsemeyle kapıyı ona açıyor.

Tanrım. Bir tane daha. O kadın, iyi bir beslenmeye ihtiyaç duyan kayıp köpek yavruları gibi erkekleri peşinden sürüklüyor. Onlara yaptığı etkiyi farkında mı acaba? Adama hiç aldırmadan tezgaha doğru yürüdüğü halinden, onun varlığının farkında bile değil gibi görünüyor.

YİRMİ DÖRT TRINA

Buradan çıkmam LAZIM. Bu baba - adı neydi? - durmadan benimle flört ediyor. Arabasıyla önüme geçti ve kapıyı açık tutmak için kapının yanında bekledi. Tabii ki bu çok tatlı, ama ben ona ilgi duymuyorum. Mac'i sert bir motorcu kız değil de ikinci sınıf öğretmeni gibi giyinmiş görmek beni hala sarsıyor.

İçeri girdiğimizde kahve dükkanını taradım, kız kardeşimi aradım, onu görmeyince biraz rahatladım. Bu, kaçmak için bir bahanem olacağı anlamına geliyordu. Tezgaha geldiğimde Fiona'ya gülümsedim. "Merhaba. Candice'i gördün mü?"

"Simone'la birlikte üst katta," diye cevaplar Fiona. "Her zamanki gibi mi?" Kahve makinesini işaret eder.

Ben de başımı salladım. "Teşekkürler."

Cüzdanımı çıkarmak için uzandığımda, baba araya girer. "Ben hallederim," der gülümseyerek. "Biz ebeveynler birbirimize destek olmalıyız."

"Oh, sorun değil," diye itiraz ediyorum, ama o çoktan kartını çıkarmış ve Fiona'ya uzatıyor.

Fiona bana kaşlarını kaldırır, ama neyse ki hiçbir şey söylemez.

Bu adamla Four Cups'a gelmeyi kabul ettiğimde Mac'in yüzündeki ifade tam anlamıyla şok ediciydi, ama ne yapabilirdim ki? Kız kardeşimi görmeye gitmemek mi? Sahte bir bahane uydurmak mı? O gidene kadar görünmeyecek bir yerde garip bir şekilde beklemek mi?

Aslında... evet, muhtemelen öyle yapmalıydım.

Sven bana her zamankiAmericano'mu uzatırken, gözleri yanımdaki adama da kayıyor. Hiç şüphe yok ki, bir saat içinde herkes bana bu küçük görünüşüm hakkında sorular soracak. Konuyu değiştirmek için çaresizce, göğsünde parlak *Heart's Cove Hottie* yazısı olan yeni pembe gömleğine başımı sallıyorum. "Yeni gömlek mi? Bu gömleğin kolları yırtık değil."

"Fiona bana profesyonel olmam gerektiğini söyledi," diye cevaplar.

"Oh lütfen," diye alaycı bir şekilde Fiona. "Nasıl savaşıcağımı bilirim."

Sven sadece gülüyor, bu da bana Rick'e dönme fırsatı veriyor! Adı Rick. Tanrıya şükür. "Rick, seninle tanışmak çok güzeldi, ama gerçekten kız kardeşimle konuşmam gerekiyor. Beni bekliyor."

"Tabii ki. Bak, ben de seni arayabilir miyim diye umuyordum..."

"Kahve için çok teşekkürler. Gitmem gerek. Hoşça kal!"

Aptal, panik ve kaba hissederek kaçıyorum. Ama dürüst olmak gerekirse, şu anda ihtiyacım olan son şey, çocuğumun sınıfından bekar bir babanın beni daha fazla kahve randevusuna davet etmesi. Mac'in tepkisini hayal edebiliyorum.

Dur, hayır. Mac'in tepkisi umurumda değil. Mac kızımın öğretmeni. Titriyorum. Sadece düşüncesi bile yanlış, yanlış, yanlış geliyor.

Kahve, paket servis kabından dışarı dökülürken, kafenin yanındaki parlak kırmızı kapıya doğru ilerliyorum ve üst kattaki kütüphaneye çıkan merdivenleri tırmanıyorum. Simone'un kocası Wes, burayı ona hediye olarak yenilemişti. Bu, şimdiye kadar duyduğum en romantik şeylerden biri. Geçenlerde onların düğünü için kasabaya gelmiştim ve Kevin'dan ayrıldığımdan beri ilk kez gerçekten eğlenmişim.

Kafe üstündeki kütüphane elbette özel bir mekan. İç kapıyı açtığımda, Simone pencere kenarında dizüstü bilgisayarında bir şeyler yazarken, Candice ise başka bir masada ekranına kaşlarını çatmış bir şekilde bakıyor. Ben içeri girdiğimde başını kaldırıyor ve rahatlamış bir ifadeyle, "Tanrıya şükür. Bu tabloya bir dakika daha bakmak zorunda kalsaydım, patlayacaktım. Ben muhasebeci *değilim*. Kevin için yıllardır bunu nasıl yaptığını bilmiyorum, Trina. Gözlerim şaşı oluyor."

Simone burun kıvırdı. "Jen veya Fiona'ya bırakmanı söylemiştim. Güçlü olduğun işleri yap, Candice."

Kız kardeşim içini çeker, sonra bana başını sallar. "Ne oldu? Garip görünüyorsun."

Kaşlarımı çatarak kıyafetime bakıyorum. Bu sabah kendimi sevimli bulmuştum. Bir saatten fazla bir süre kıyafetim üzerinde kafa yorarak acı çekmiştim. Kızının öğretmenini görmeye giderken giyilecek uygun kıyafetler için bir el kitabı yok.

"Kıyafetlerini kastetmedim, Trina. Yüzünü kastediyorum. Özellikle de yüzündeki ifadeyi." Candice bana doğru bir adım atar. "Ne oldu?"

"Kıyafetini kastetmedim Trina. Yüzünü kastettim. Daha spesifik olarak, yüzündeki ifadeyi." Candice bana doğru bir adım atar. "Ne oldu?"

"Mac, Katie'nin öğretmeni."

Simone yazmayı bırakır ve başını bana doğru çevirir. Candice'in yüzü donmuştur.

Terli avuçlarımı robin yumurtası mavisi renkli keten pantolonuma silerim, sonra kollarımı genişçe açarım. "Cumartesi günü onunla, şey, belki, bir nevi... birlikte oldum."

Simone'nin vücudunun geri kalanı bana dönüyor. Candice'in gözleri biraz açılıyor.

Boğazımı temizliyorum. "Ve belki dün de onunla yatmışımdır."

Sessizlik cevap veriyor.

Şimdi ellerim vücudumun önünde birbirine sıkıca tutunuyor. Simone'ye bakarak çekiniyorum. "Bir şey söyle."

Simone tereddüt etmeden cevaplar, "Nasıl geçti?"

Ellerimi yanlarıma indiriyorum. "Bilmek istediğin bu mu?"

Simone'un dudakları seğiriyor. "Şey... evet?"

Candice boğazını temizledi. "Mac Blair'in *okul öğretmeni* olduğu konusuna geri dönebilir miyiz? Bunu nasıl biliyorduk? Birbirinize işiniz hakkında soru sormadınız mı?"

"Bunun için *beni* mi suçluyorsun?" Sesim tiz çıkar ve Candice ellerini havaya kaldırır.

"Hayır. Hayır, tabii ki hayır. Sadece merak ediyorum. Ona işini hiç sormadın mı?"

Çaresizce omuz silkiyorum. "Konu hiç açılmadı."

"Tavşanlar gibi sevişmekle meşguldüler," diye araya girer

Simone. Ona sinirli bir bakış atarım.

O sadece sırtıyor. "Ne yapacaksın?" Simone dirseğini masasına dayıyor, kaşlarını kaldırıyor.

"Ne yapabilirim?" diye soruyorum. "Ondan ayrılmam gerek." "Ne?" Bu sefer Candice çığlık atıyor. "Neden?"

"Onun Katie'nin  ğretmeni olduğunu duymadın mı?" Kollarımı kavuşturuyorum.

"Tamam." Simone ayağa kalkar ve mutfağa doğru yürür. "Bunu bir saniye düşünelim." Mini buzdolabından bir kutu diyet soda çıkarır, açar ve dönerek tezgaha yaslanır. "Katie'ye ders veriyor, değil mi?"

Başımı sallarım.

"Peki okulun öğretmenlerin velilerle çıkmasına karşı bir politikası var mı?"

"şey..." Kaşlarımı  attım. "Muhtemelen. Bilmiyorum ama..." Candice'e destek için baktım. "Bu yanlış *geliyor*... değil mi?"

Candice irkilir. " yle gibi, Simone."

Simone i kisini yudumlar ve i ini çeker. "Biliyorum. Ama o çok *seksi*, anlıyor musun? Ve geçen gün kafede sana nasıl baktığını gördüm, sana öyle konuştuğu için pislik eski sevgilinin kafasını koparmaya hazır olduğunu gördüm. Ben sadece... Senin için bunu istiyorum."

Pencereden dışarı bakarak uzun bir nefes veriyorum. "Ben de bunu istiyorum."

"Okul yılı bitene kadar bekleyemez misin?" diye sorar Candice umutla. "Ondan hoşlandığını söyleyebilirsin, ama Katie'ye ders verirken onunla çıkmak istemediğini de söyleyebilirsin."

Dudaklarımı ısıırıyorum, sonra Mac'in huzurunda dudaklarımı ısırdığımda gözlerinin kararmasını düşününce dişlerimin arasından kayıp gitmesine izin veriyorum. "Sanırım  yle. Ama demek istediğim, o kadar uzun süre beklemek ister mi ki?"

"Ne, birkaç ay mı?" Simone burun kıvrır. "O kadar zaman çabucak geçer. Üç yıldır bu şehirdeyim ama sanki geçen hafta gelmişim gibi geliyor."

Parmaklarımı alnıma sürterek omuzlarımı dikleştiriyorum. "Tamam. Bu akşam onunla konuşacağım. Katie'ye ders verdiği sürece onunla çıkmaktan rahatsız olduğumu söyleyeceğim, ama okul yılı bittikten sonra aramızda hala bir kıvılcım olup olmadığını görmek istediğimi de söyleyeceğim."

" zg n m, Trina. Onu gerçekten sevdiğini anlayabiliyorum." Candice yanıma gelir ve kolunu omuzlarıma dolandır. "Eğer seni gerçekten seviyorsa, anlayacaktır."

Gülümsemeye çalışıyorum, ama Mac'in beni gerçekten sevip *sevmediğini* merak etmeden duramıyorum. Ya o sadece bir ilişki arıyorsa? Ya beni beklemek için yeterince sevmiyorsa? Ya o kadın haklıysa ve ben sadece onun flört etmek istediği yeni anneysem? Ya ona beklemesi için ricada bulunursam ve bu çaresizce görünürse?

Çünkü şu anda böyle hissediyorum. Çaresiz. Sevgiye açım. Evliliğim beni o kadar tüketti ki, bir gün daha atlatabilmek için bana iyi davranacak birine ihtiyacım var.

"Ya o sadece bir teselli ise?" diye soruyorum kendime. "Belki de en iyisi budur."

Candice ve Simone birbirlerine bakışıyorlar. Simone, tezgahın üzerinde unuttuğu sodasını bırakıp yanıma yaklaşıyor. "Belki öyle, ama hepimiz sana nasıl baktığını gördük. Grove'daki o geceyi hatırlıyor musun? İkinizi izlemek bile beni utandırmıştı."

"Evet," diye cevap veriyorum, ama ikna olmuş değilim.

Grove'daki o gece sanki başka bir evrende yaşanmış gibi geliyor. O zaman farklı bir insandım. O gece bekar bir anne değildim, kız arkadaşlarımla dışarı çıkan ve hiçbir şeyi umursamayan bir insandım. Birkaç saatliğine yükümden kurtulmuştum, ama şu anda hayatımın gerçeği bu değil.

Kapı açılır ve Fiona içeri dalar. Kapı pervazına tutunur ve bana şaşkın gözlerle bakar. "Tamam, o kimdi? Bu adamları nereden buluyorsun? Cidden Trina, seksi erkekleri toplama konusunda yeteneğin var."

Kız kardeşim bana kaşlarını çatarak bakar. "Bir dakika, ne? Bir tane daha mı var?"

İnlerim. "O sadece Katie'nin sınıfındaki bir baba. Bu sabah Mac'in önünde bana çıkma teklif etti gibi bir şey yaptı."

Bir an sessizlik olur, sonra Simone kahkahayı patlatır. "Kızım, sen tam bir felaketsin. Yürüyen bir felaket."

İnlerim ve kanepelerden birine düşerim. "Hatırlatma."

"Beni yanlış anlama," diyor Simone, yanıma otururken. "Sen tam bir felaketsin. *Keşke* benim hayatım da paramparça olsaydı da senin kadar düzenli ve çekici olabilseydim. Ama" — ıslık çalıyor — "kendine hiç kolaylık göstermiyorsun."

Omuzlarım çöküyor, yüzümü elimle kapatıyorum. Ama dudaklarım seğiriyor ve kısa süre sonra kendimi gülüyor buluyorum.

Evet, ben bir felaketim. Ama yine de, yıllardır hiç olmadığım kadar mutluyum. Çocuklarım bu sabah yeni okullarına hemen uyum sağladılar. Kevin'ın alaycı yorumları artık her gün bana yöneltilmiyor. Elbette, annemle birlikte yaşıyor olabilirim, ama okuldayken sahip olduğumdan daha fazla arkadaşım ve desteğim olan yeni bir şehirdeyim.

Kızımın öğretmeniyle çıkarak bunu gerçekten mahvetmek istiyor muyum?

Hayatıma daha fazla drama ve kalp kırıklığı mı davet etmek istiyorum?

Onu seviyorum, ama ya hiçbir şey yoksa? Ya o sadece bir teselli ise ve bizim aramızdaki şey sadece yüzeysel bir çekim ise?

Kanepeye çöküyorum, yapmam gerekenin yapmak istediğim şeyin tam tersi olduğuna eminim — ve yapmam gereken şey Mac ile olan ilişkiye veda etmek. Kendime odaklanmak. Çocuklarıma odaklanmak.

Hayatıma devam etmeliyim.

YİRMİ BEŞ MAC

BUGÜN hayatımın en uzun günüydü. Çocuklar alınana kadar, sınıftaki bir sandalyeye çöküp uzun bir nefes verdim.

Katie iyi bir çocuk. Korkusuz, mutlu ve sadece bir gün içinde yarım düzine en iyi arkadaş edindi. Onda annesini o kadar çok gördüm ki işime odaklanmam zorlaştı.

Belki Trina ile çıkmak o kadar da kötü olmazdı. Belki bir şekilde bunu yürütebilirdik. Ama biri bunu öğrenip Katie'ye farklı davranmaya başlarsa, kendimi asla affedemezdim. İtibarımı sonsuza kadar mahvedebileceğim gerçeğini saymıyorum bile. Uzun bir nefes verip arkama yaslandım ve tavandaki fayanslara bakarak bu durumdan çıkmanın bir yolunu aradım.

Mantıklı olan şey, Trina'ya birbirimizi görmemizin uygun olmadığını söylemek ve ayrılmak olurdu. Ama bunu düşünmek bile midemi bulandırıyor. Trina gibi bir kadınla daha önce hiç tanışmadım. Eski kocası ona hakaretler yağdırırken nasıl irkildiğini düşününce, hemen onun evine gidip güvende ve mutlu olduğundan emin olmak istiyorum.

Daha önce hiç böyle bir şey yapmak istememiştim. Hiçbir kadının mutluluğunu, güvenliğini, *ruh halini* Trina'nınki kadar önemsememiştim.

Cumartesi günü stüdyomda ve Pazar günü yatağımda olanlardan sonra, her gece onun yanında yatıp sabahları onun yanında uyanmak isteyen adam olmak istediğimi biliyorum.

Ama bunun için gerçekten işimi bırakmaya hazır mıyım? Bu okulda itibarımı kazanmak için harcadığım onca yılı, yeni bir ilişkiden çıkan bir kadın için feda etmeye hazır mıyım? Gerçekten bir ilişki *istiyor* muyum?

Her zaman kendime, yalnız kalmanın daha iyi olduğunu söylemişimdir. Belinda'dan sonra, işimden mümkün olduğunca uzak durmaya yemin ettim.

Telefonum titriyor. Ekrana bakıyorum ve bir mesaj görüyorum. Trina konuşmak istiyor.

İç çekerek ona cevap yazıyorum. Onu hala yemeğe çıkarmak istemem kötü bir şey mi? Onu tekrar görmek için hala çaresizim. Ona tekrar dokunmak için.

Ama Trina akşam yemeğini reddediyor. Bunun yerine, çocuklar yattıktan sonra benim evimde buluşacağımızı söylüyor. Böylece sonraki birkaç saat boyunca, evimi toparlıyor, kıyafetlerimi yarım düzine kez değiştiriyor, bir bira içiyor ve sürekli kıpır kıpır duruyorum — tüm bunları yaparken bir yandan da bu durumu aşmanın bir yolunu bulmaya çalışıyorum. Trina ile birlikte olmama izin verecek bir şey bulmaya çalışıyorum.

Ama her şey Belinda ile olanlara geri dönüyor. Birlikte olduktan sonra geçen dört yıl boyunca yaşadığımız garip durumlar ve ona hislerim hakkında dürüst olamadığım tüm anlar.

Trina'ya o hatayı tekrar yapmayacak kadar saygı duyuyorum.

O okulda iyi bir isim kazanmamı sağlayan yıllarca süren emeklerimi boşa harcamamak için kendime saygı duyuyorum. Ebeveynlerle çıkamam.

O bana yolda olduğunu mesaj attığında, kendimi sakinleşebileceğim bir yere gitmek için stüdyoya doğru yürürken buluyorum — ama sonra çalışma tezgahına bir bakış atıp hemen dışarı çıkıyorum. Birkaç gece önce orada yaptıklarımızı düşündüğümde sakinleşemiyorum. Hiç de bile. Bu yüzden ana eve geri dönüp bir bira daha açıyorum.

Bir dönümlük arsa üzerinde üç yatak odalı bir bungalovda yaşıyorum. Komşularımı rahatsız etmeden akşam geç saatlerde müzik dinleyerek çömlek yapabileceğim kadar تنها, ama okul dönemi boyunca işe gidip gelmem için sadece yirmi beş ya da otuz dakika uzaklıkta olacak kadar da yakın. Yirmi yıldır burada yaşıyorum. Mobilyaların çoğu yerel zanaatkarların elinden çıkmış, ama çok az sayıda. El yapımı çömlekler, tabaklar ve kupalar dışında, çoğunlukla minimalist biriyim.

Yine de, kanepemdeki birkaç yastığı düzeltip uzun bir nefes alıyorum, her saniyenin bir öncekinden daha yavaş geçtiğini hissederek.

Zorlukla çalışan motorun sesi, Katrina'nın hurda arabasının yaklaştığını gösteriyor. Kalbim hızla atıyor ve bir kez daha saçlarımı elime alıp, kapı zili çalana kadar mutfakta volta atıyorum.

Kendimi hazırlamak için saatlerce vaktim olmasına rağmen, onu kapımın eşiğinde görmek beni yine de neredeyse yere seriyor. Her bir mükemmel kıvrımını saran diz boyu siyah bir elbise giymiş. İnce askılar elbiseyi omuzlarında tutarken, renkli bir şal kollarından sarkıyor. Uzun gümüş bir kolye önünden sarkarak gözlerimi göğüslerine çekiyor. Bir an için gözlerimi kapatıp, onun mükemmel gözyaşı şeklindeki göğüslerine dokunmanın nasıl bir his olduğunu unutmaya çalışıyorum ve içeri girmesi için kenara çekiliyorum. Kokusu bile muhteşem ve onu kendime çekip yüzümü boynuna gömmek için tüm inançlarımı bir kenara atma dürtüsüyle mücadele ediyorum.

İşin canı cehenneme. Nezaketin canı cehenneme. Bu gece onunla kalabilmek için yarın istifa ederim.

Topukları parke zeminde tıklarken, eli çantasını çıplak omzuna daha yüksekte tutarken, birlikte olamayacağımız tüm nedenleri kendime hatırlatıyorum.

Profesyonelce olmaz. Uygunsuz olur. Katie'yi incitebilir, onu üzebilir ya da alay konusu haline getirebilir. Diğer ebeveynler ayrıcalıklı muameleye kızabilir. Fısıltılar, sorular, dedikodular olur. Bir daha asla ciddiye alınmam.

Trina sonunda derin bir nefes alır ve bana döner. "Bunun olmasını beklemiyordum."

Burnumdan kuru bir homurtu çıkar ve kendimi kıpırdanmaktan alıkoymak için enseme ovuştururum. "Ben de."

O dudağını ısıyor, ben ise iniltiyi zorlukla bastırıyorum. Onunla tanıştığımdan beri her gün önümde diz çökmüş halini hayal ediyorum. Pazar gecesi hazırlık çalışmalarımı zar zor bitirebildim çünkü onu aklımdan çıkaramıyordum. Çarşaf larım hala onun kokusunu taşıyor. Şu anda bile, aklımdaki her şey birlikte olamayacağımızı haykırırsa da, onun yanında geçirdiğim her saniye sikim şişiyor.

Trina yutkunur. "Mac," diye başlar. "Bak. Ben... Seni tanımak gerçekten çok güzeldi, ama kızıma ders verirken seni görmekten rahatsızlık duyuyorum."

Aynı fikirde olsam da, bütün gün kendimi aynı şeye ikna etmeye çalışsam da, onun sözleri yine de beni derinden etkiledi. Başımı sallayarak bunu gizledim. "Evet, aynı fikirdeyim."

Benden gözlerini ayırıp duvara bakıyor. "Doğru." Trina'nın omuzlarında, boynunda, önünde sıkıca kenetlenmiş ellerinde gerginlik var.

Bundan nefret ediyorum. Benden uzaklaşmasını görmekten nefret ediyorum. Ona sarılayıp, her şeyi unutmasını ve benimle olmasını söyleyememekten nefret ediyorum.

"Dinle, Trina..." Derin bir nefes alıyorum. "Senden hoşlanıyorum." *Yüzyılın en hafif tabiri*. "Ama..." Dişlerimi sıkıyorum, doğru kelimeleri arıyorum.

"O kadın," diye sözümü keser Trina. "Tek kadın o muydu?" Gözleri benimkilere bakar.

Başımı sallarım. "Senden önce."

Trina gözlerime bakıyor, sonra uzun bir nefes veriyor. "Peki, ne yapacağız?"

Boğazıma bir yumru oturur. Bu, ona pazartesi sabahına kadar hayatımda ilk kez onunla bir gelecek görebildiğimi söylediğim andır. Kendimi onu hayatıma sokmak istediğimi görebiliyordum. Açılmak. Çocukluğumdan beri kilitli tuttuğum tüm savunmasız yanlarımı ona göstermek.

Ama sessizliğim onu yıpratmış olmalı, çünkü Trina acı bir nefes veriyor. "Bunu yapmasak olmaz mı? Konuyu dolandırıp birbirimizi incitmeden ayrılmaya çalışsak olmaz mı? Birkaç haftadır tanışıyoruz. Eğlendik. Birlikte olduk. Artık bitti."

Geri çekiliyorum. Ne söylemeye çalıştığımı düşünmem için bana birkaç saniye bile zaman tanımıyor mu? Kafamdaki karışıklığı çözmemeye izin vermiyor mu? Bu duyguların gerçek olup olmadığını anlamama izin vermiyor mu?

O da herkes gibi. Benden uzaklaşmaya fazlasıyla hazır. Kaçmak için ilk bahaneyi kullanıyor.

Dişlerimi sıkıp başımı sallıyorum. "Evet. Öğrencilerin ebeveynleriyle çıkmam." Sözlerim sert, kırılmalı. Tadı acı ama söylemesi iyi geliyor. Sanki kendimi bir zırhla sarıp, yalnızlığın güvenliğine çekiliyorum.

Trina'ya ihtiyacım yok. Kimseye açılmam gerekmiyor. Kendi başıma başarmadım mı? Şimdiye kadar mükemmel bir şekilde mutlu olmadım mı?

O seksi ve sevişmesi eğlenceliydi, ama benim için bu kadar. Hep öyleydi, hep öyle olacak.

Bu yüzden kollarımı kavuşturup Trina'nın bakışlarıyla karşılaştığımda, gözlerim sertleşir. Tüm duygularım bastırılır, beni rahatsız etmeyecekleri derinlere gömülür.

Trina'nın gözlerinde bir şey parlar. Kalıcı bir hüznün, derin bir acı. Ama gördüğüm kadar çabuk kaybolur ve o sadece çenesini kaldırır. "Anlıyorum. Artık zamanını daha fazla almayacağım." Bana sıkı bir gülümseme verir, sonra dönüp gider.

Onun sırtını görmek, göğsümde bir şeyleri parçaladı. Parmaklarımın arasından kayan kum, rüzgarda yakalayamadığım bir koku hissi.

Onu kaybediyorum.

"Trina," diye başlıyorum, ama ne söyleyeceğimi bilmediğimi fark edince duruyorum.

Gerçek şu ki, onun gitmesine izin vermek doğru olan şey. Onun için işimi kaybetmeye değer mi? Onun için itibarımı feda etmeye değer mi? Yıllarca tek başıma, istediğim gibi bir hayat kurmak için harcadığım onca zaman... Trina, kurduğum her şeyi yok etmeye değer mi?

Soruları nasıl çevirirsem çevireyim, tek cevap hayır.

Bu riske değmez. Trina ile bir ilişki karmaşık olur ve felaketle sonuçlanır. Şu anda ne kadar kolayca uzaklaştığına bir bak.

Trina'nın gözleri yaşlı olsa da ve ağzımı kapalı tutmak beni öldürüyor olsa da, başka seçeneğim olmadığını biliyorum. Bana bir kez daha bakıyor, dudaklarını sıkıştırıyor ve başını sallıyor, sonra kapıdan çıkıp arabasına geri dönüyor.

Aynen böyle, daha başlamadan bitti.

En kötüsü neydi? Haklıydım. Tam da tahmin ettiğim gibi, o uzaklaştı.

YİRMİ ALTI TRINA

Kırık bir kalp gibi hissettiren bir şeyle karşılaştığımda, normal, mantıklı bir kadının yapacağı şeyi yaparım: Yolun kenarına çekip ağlarım, sonra yanaklarımı silerim ve saçımla radikal bir şey yapmaya karar veririm.

İşte böylece elimde mutfak makası ile alnıma yeni bir kakül kesiyorum. Tamamen uygunsuz ve ne yazık ki çok sıkıcı olan makası dik tutarak, kuaförlerin yaptığı gibi kakülü dikey olarak kesmeye çalışıyorum. Sonra kendime büyük bir hata yapmadığımı kanıtlamak için bir süre saçımı düzeltip şekillendiriyorum.

Ertesi sabah, aşağı kata indiğimde annemin kaşlarının yukarı kalktığını görünce, yaptığım şeyden pişman olmaya başladım.

"Bu ne zaman oldu?" diye sordu ve Bay Fuzzles sabırsızca miyavlayarak kedi maması kabına geri döndü.

"Ne, saçım mı?"

Annem bana eğlenceli bir bakış attı. "Evet, tatlım. Saçın. Altı yaşından beri saçını kesmemiştin."

"Bu doğru değil." Kendime bir fincan sade kahve dolduruyorum. "Üniversitede sürekli saçımı keserdim."

"Uh-huh." Su kabını yeniler ama başka bir şey söylemez.

O andan itibaren sabah, çocuklar, kahvaltı, sırt çantaları ve okula bırakma telaşıyla geçer. Onları okul kapısına bırakırım ve Katie'nin, yeni arkadaş grubuna kabul edilmiş bir grup çocuğa doğru koşmasını izlerim. Toby hala arka koltukta.

Arkamı dönüp bakıyorum. "İyi misin tatlım?"

"Sen ve babam neden boşandınız?"

Oh, tanrım. Bu soru beni hazırlıksız yakaladı, her ne kadar bunun geleceğini bilsem de. Buraya taşındığımızdan beri Toby kendinde değil. Kediye evlat edindiğimizde neşelendi, ama şimdi

yine depresif bir ruh haline girmiş gibi görünüyor. Geçen hafta görüştüğümüz terapist, Andrea adında genç ve nazik bir kadın, bunun normal olduğunu söyledi, ama yine de içim acıyor.

Hayatımdaki *her şey* kalp kırıklığıyla mı bitecek? Bir kez olsun hiçbir şey kolay olamaz mı?

Boğazımda büyüyen yumruyu yutkunarak okul kapısına bakışlarımı çevirdim. "Biz..." Doğru kelimeleri bulmak için durakladım. Ona yalan söylemek ya da gerçeği saklamak istemiyordum, ama eski sevgilim hakkındaki hislerim ne olursa olsun, onu Kevin'a karşı kıışkırtmak da istemiyordum. Bu yüzden, iç çekerek elimden geleni yaptım. "Yetişkinlerin sorunları vardı ve artık evli kalmak istemediğimize karar verdik. Bunun seninle ve Katie ile hiçbir ilgisi yok. Hem baban hem de ben seni hala tüm kalbimizle seviyoruz."

Toby'nin dudakları ince bir çizgiye dönüşür ve arabadan inmeye hiç niyetli değildir. "Babamın suçu, değil mi? Seni inciten bir şey yaptı. Buraya taşınmadan önce ağladığınızı gördüm."

"Ben..." Ah, kalbim. Elimi uzatıp Toby'nin bacağına koyuyorum. "Tatlım, ben iyiyim. Babanı çok sevdiğim için üzgündüm. Ama şimdi daha mutluyum."

"Biliyorum." Kollarını kavuşturur ve çenesini bana doğru uzatır. "Babam bir dahaki sefere geldiğinde hafta sonunu onunla geçirmek zorunda mıyım?"

Dudaklarımdan bir iç çekiş daha kaçır ve oğluma hafifçe başımı sallarım. "Evet, Toby. Üzgünüm, ama mahkeme her ay bir hafta sonu ikinizi de alabileceğini söyledi. Sizi yanımda tutarsam, ne kadar istesem de başım belaya girebilir."

"Peki ya *benim* isteğim ne olacak?"

Oğlumun bacağını sıkıp ona yumuşak bir gülümseme atıyorum. "Babanıza bir şans verelim, tamam mı? Çarşamba günü Andrea'ya bu konuyu sorabiliriz."

"Babam terapinin işe yaramadığını söyledi."

"Ne zaman söyledi bunu?" Sesim tizleşir. O *pislik!*

"Dün gece telefonda ona bundan bahsettiğimde." Toby emniyet kemerini çözdü. "Ama yine de gitmek istiyorum. Andrea iyi biri."

Okul zili çalar ve Toby kapısını açar. Katie'nin yaptığı gibi koşarak uzaklaşmak yerine, Toby pencereye vurur. Camı indiririm ve o da pencereden içeri uzanarak bana sarılır.

Sonra, "Yeni saç stilini beğendim," der ve bana küçük bir gülümseme atıp okula doğru koşar.

Sonuç olarak, kendimle oldukça gurur duyuyorum. Eve geldiğimde sadece yirmi dakika kadar ağladım.

ORADAN İTİBAREN, rutin hayat beni sürükler. İş aramaya başlarım, her hafta yarım düzine başvuru gönderirim. Aklımın bir köşesinde, stilistik iş fikrini sorgularım. Ama bunu yapamam. Bu işte iyiyim, elbette, ama kendi işimi kuramam. Kimse beni işe almaz. Yeterince iyi değilim. İmkânı yok.

Bu yüzden, başvuru üstüne başvuru gönderiyorum ve hiçbir cevap alamıyorum. Çocuklar her türlü aktiviteye yazılıyorlar — Toby futbol ve karate, Katie futbol ve piyano dersleri — ve bu aktiviteler için onları alıp götürmem gerekiyor. Alışveriş yapmam, odaları temizlemem, yemek hazırlamam gerekiyor.

Katie'nin sınıfına gitmekten kaçınıyorum ve o da beni okul kapısında bırakmaktan çok mutlu. Toby, babası ikimize de bu konuda alaycı yorumlar yapsa da, terapist Andrea'ya gidiyor. Oğlumun babasının baskısına boyun eğmemesinden gurur duyuyorum.

Mac ve ben konuşmuyoruz ve bu en iyisi. En azından kendime böyle söylüyorum. Ve ne zaman kendimi zayıf hissedip telefonumu alıp onun numarasını çevirmek ve kulağımda onun derin, sıcak sesini duymak istesem, bana söylediği şeyi hatırlıyorum.

O, öğrencilerin ebeveynleriyle çıkmaz.

Yumuşatma yok, açıklama yok, bana karşı hisleri olduğunu gösteren hiçbir işaret yok. Sadece sert ve soğuk bakışlar ve arkamda kapanan kapısının mandalı.

Çocukları okula bırakırken tanıştığım, onun motosikletini gösterip ne kadar seksi olduğunu söyleyen diğer anneleri düşünmemeye çalışıyorum. Sadece çocuklarımin annesi olmaya ve erkekleri tamamen unutmaya çalışıyorum.

Erkekler zaten çok uğraştırıcı. Acıya değmez.

Bazı geceler, uyku gelmediğinde, Mac'in motosikletinin arkasında, dünyadaki hiçbir şeyi umursamadan asfaltın üzerinde uçarken hissettiğim duyguyu düşünüyorum. Onun öpücüğünü, ellerinin vücudumda bıraktığı izleri düşünüyorum... ve onu özledim.

Birkaç hafta geçer. Varlığım bir dizi yaklaşan dönüm noktasına bölünür, çünkü hayatımı olduğu gibi yaşamaktansa geleceği düşünmek daha kolaydır. Planlanması gereken tatiller, antrenman yapılması gereken çocukların spor etkinlikleri, Kevin'ın ziyaretlerine hazırlanmak vardır.

Bir sonraki ziyareti Eyll'n son hafta sonu. Eski kocam çocukları Cumartesi sabahı alıyor ve bunu söylemekten nefret ediyorum ama iyi görünüyor. Çocuklar ayakkabılarını giyerken kapının eşiğinde duruyor ve bana aşık olduğum gülümsemelerinden birini atıyor. "ocuklar benimle birlikteyken onları okzleme."

"İmkansız."

Kevin'ın gözleri kırışır. "Sen her zaman harika bir anne oldun."

Ne? Bu... bir iltifat mı? şu anda bana nazik mi davranıyor? Kaşlarımı çatarak, niyetini anlamaya çalışıyorum.

Kevin benim ifademi görür ve sessizce i çeker. "Ciddiyim Katrina. Sen olmasaydın bunu başaramazdım."

Minnettarlık mı? Ne tür bir alternatif evrene girmişim ben?

"Hazır!" diye bağırır Katie, kollarını belime dolayarak. "Hoşça kal anne!"

"Uslu olun." Ona birpck verip Toby'yi kucağıma alıyorum. O, babasına şüpheli bir bakış atıp benim kucaklamamı kabul ediyor. Sonra ocuklarımla eski kocamla birlikte gitmesini izliyor, kapıyı kapatıyor ve hayatımda ne halt ettiğimi merak ediyorum. Boşluk hissiyle mücadele etmek için evi baştan aşağı temizliyorum. Annem, hayatım buna bağlıymış gibi tuvaleti fırçalarken beni bulduğunda, elimden tuvalet fırçasını alır ve beni küvete doğru iter, duş alıp evden çıkmam için sert talimatlar verir.

Bir saat sonra kendimi Four Cups Caf'ye girerken buluyorum.

Kevin ocuklar ile birlikte oradaydı. Harika.

Gitmekzereydim, ama eski kocam adımla seslendi. Döndüğümde, bana doğru koşuyor. Çok sevdiği keten gmleklerinden birini giymiş ve kolunda küçük bir boya lekesi var. Kot pantolonu uzun, ince bacaklarına sarkıyor, buruşuk bir erkeklik havası var. Mac'in sahip olduğu kas gücü ya da saf seksapeli yok, ama yine de ona neden aşık olduğumu biliyorum. Görünüşü yüzünden.

Ŗu anda bana verdiği gibi, tüm dikkatini bana verdiği gibi. Bu anda beni nasıl resmedeceğini merak ettiğini *biliyorum*.

Kevin gözlerini kırpıştırıyor ve gözleri bana odaklanmış gibi görünüyor. "Toby bana gelecek hafta önemli bir futbol maçı olduğunu söyledi. Okulun en büyük rakibiymiş."

"yle," diye yavaşça cevap veriyorum. Gözlerim, başını bize doğru eğmiş bir şekilde duran Fiona'nın bulunduğu tezgaha kayıyor.

"Peki, benim gelmemde bir sorun olur mu diye merak ediyordum."

Kaşlarımı çatıttım. "Toby'nin futbol maçına mı gelmek istiyorsun?" Bu adam da kim? "Çocukların hiçbir etkinliğine gelmedin ki."

Kevin'ın dudakları utançtan aşağı doğru çekiliyor. "Belki de bunun ne kadar büyük bir hata olduğunu fark ediyorum." Kaşlarını kaldırıyor. "Ee? Gelirsem sorun olur mu? Ve belki gelecek hafta sonu maçıdan sonra kutlama yapmak için çocukları bir geceliğine alabilir miyim?"

Dudaklarımı ısırıyorum. Velayet anlaşmamıza göre, hayır, kararlaştırdığımız zamanlar dışında çocukları bir gece bile alamaz. Peki ya etkili ebeveynlikle ilgili tüm konuşmam ne olacak? Toby'nin en çok ihtiyaı olan şey bu iken, Kevin'a Toby'ye iyi bir baba olma şansı vermek ne olacak?

Kevin etrafta olduğunda oğlumun gözlerindeki şüpheyi hiç sevmiyorum.

Böyle bir şey Toby'nin tam da ihtiyaı olan şey olmaz mı?

Derin bir nefes alıp başımı sallıyorum. "Elbette Kevin. Toby buna bayılacak."

Eski kocam bana gülümsediğinde, göğsümde garip bir his uyandı. Sanki daha önce hissettiğim şeylerin yankısı gibiydi. Kevin'a karşı hissettiğim katmanlarca duyguların fiziksel bir hatırası. Kevin'a karşı *hissettiğim* duyguların mı?

Hayır. Tanrım, herkes eski kocamın bir pislik olduğunu bilir. Ben bile biliyorum.

Ŗu anda duygusal olarak çok karışık bir durumdayım ve yalnız kalmaya alışkın değilim. Belki de Mac'ten ayrılmak iyi bir şeydi. Kendi ayaklarımın üzerinde durmaya alışmam gerekiyor.

Kevin bana sarılacakmış gibi eğildi, sonra pişman bir gülümsemeyle kendini durdurdu. "zgnm. Ben sadece... Teşekkürler." Başını salladı, sonra

çocukların yanına geri döner.

Fiona elinde kahveyle yanımda belirir. "Müesseseden, kızım. Muhtemelen burada kalmak istemeyeceğini düşündüm.

"O kadar belli miydi?" Kahvemi yudumlarken gözlerimi eski kocam ve çocuklarıma çevirdim. Katie kucağında oturuyor, Toby ise bir şeye gülüyor.

Mükemmel bir ailenin anlık görüntüsü.

Kafamı sallayıp fincanımı kaldırdım. "Teşekkürler, Fi."

Ve sahip olabileceğim aileye son bir kez bakarak, kafeden çıkıp kafemi soğuyana kadar dolaşarak kafamı boşaltmaya çalışıyorum.

İşe yaramadı.

YİRMİ YEDİ TRINA

TOBY'NİN FUTBOL maçı cuma öğleden sonra okuldan sonra ilkokulda, bu yüzden okul bittikten sonra oraya gidiyorum. Katie'yi okul sonrası bakım grubundan alıp, dışarı çıkarken elinden tutuyorum. Topuklu botlarım asfaltta tıklıyor, binanın etrafından dolaşıp okulun yanındaki sahaya doğru ilerliyorum. Katie oyun alanına doğru koşuyor ve sahanın kenarında Kevin'ı görünce midem düğümleniyor. Eski kocama doğru yürüyüp başımı sallıyorum. "Gelmişsin."

"Şaşırmış gibisin." Gözleri yumuşar. "Ama muhtemelen bunu hak ediyorum."

Öz farkındalık mı? Az önce pişmanlık gibi bir şey mi söyledi?

Tamam. Bu durmalı.

Neler oluyor? Four Cups Café'ye girip bana fahişe diyen pislik nerede? *Ondan* nefret etmek kolaydı. Doğru kararı verdiğimi açıkça ortaya koydu. Kevin, aşık olduğum adamı hatırlatan bu adam, unutmak istediğim şeyleri hatırlatıyor, örneğin evlendiğimiz ilk günlerde ne kadar mutlu olduğumu.

"Baba!" Katie oyun parkından koşarak geliyor. Kızım babasının bacaklarına atlayıp kollarını doluyor ve ona gülümseyerek bakıyor.

"Merhaba, küçük canavar." Kevin gülümseyerek onu kucaklayıp havaya kaldırır ve daireler çizerek döndürür.

Duygular boğazımı tıkıyor ve ikisine sırtımı dönüyorum. Hepimizin bir arada olduğu günlerin üzerinden gerçekten bir yıldan az zaman geçti mi? Görünüşte mutlu, uyumlu bir aileydik. Hayatım nasıl bu kadar kısa sürede bu kadar hızlı ve tamamen çökebildi?

Kevin ve Katie'den uzaklaşırken, gözlerim bir adamın okul kapısını itip açarak sahaya doğru koştuğunu görür.

Olamaz.

Mac, atletik şort giymiş, beyaz çoraplarını sert baldırlarına kadar çekmiş ve omzuna futbol toplarıyla dolu büyük bir file çanta asmış. Bu bir film olsaydı, tuhaf bir *Baywatch* yeniden yapımı olurdu, ama dar mayolu plaj güzelleri yerine, sadece futbol koçu üniforması giymiş Mac bana doğru yavaş çekimde koşuyor.

Mac'in beni gördüğü anı tam olarak görüyorum. Tam o anda kaldırımındaki küçük bir çıkıntının üzerinden atlaması gerekiyor ve ayak parmağı çıkıntının kenarına takılırken gözleri fal taşı gibi açılıyor. Bu sefer masaya çarpıp her yere bira dökmek yerine, Mac hızlıca tökezleyerek dengede kalıyor ve bir anlığına gözleri hala üzerimdeyken yönünü değiştirip takımına doğru ilerliyor.

"Bay Blair!" Katie yüksek sesle bağıırır. Kevin, Katie'yi yere indirir ve Katie kolunu öğretmenine doğru uzatır. "Baba, bu Bay Blair!"

Mac ona el sallayıp gülümser, ama yaklaşmaz. Topların bulunduğu file çantayı yere bırakır ve açar, diğer koç ise çocuklara ısınmaya başlamalarını söyler. Toby, bize bakmadan bile, konilerin arasından bir topu sürmeye başlar.

Gözlerim yine Mac'e kayar, sonra Kevin'a geçer.

Eski kocam, elini hala Katie'nin omuzlarında tutarken Mac'e bakarak kaşlarını çatıyor. "Tanıdık geliyor," diyor Kevin.

Gözlerimi kapatıyorum. Lütfen, *lütfe*n onu kafeden tanımamış olsun.

"Çünkü fotoğrafı internette var," diyor Katie babasına. "Okulun ilk gününden önce annem bana göstermişti."

"Muhtemelen haklısın, evlat," diyor Kevin, ama Mac'e son bir kez sorgulayan bir bakış atıyor, sonra bakışlarını Toby'ye çeviriyor. "Kardeşin çok iyi."

"Takımın en iyisi," diyor Katie. "Geçen hafta üç gol attı."

Kızımın sesi arka planda kaybolur. Mac sahaya koşar ve çocukları çalıştırmaya başlar, ellerini çırpar ve

Onları sıralara dizip, ısınma için sprint ve egzersizler yaptırıyor. Grup yaklaşıyor ve Mac'in bir top alıp bir sonraki egzersizi göstermeye başladığını izliyorum.

Tabii ki futbol oynayabilir. Bu adamın yapamayacağı bir şey var mı? yapamayacağı bir şey var mı?

"Trina," arkamdan biri sesleniyor. Dönüp baktığımda, Katie'nin sınıfından Rick'in

Katie'nin sınıfından bir baba. Bana sıcak bir gülümsemeye bakar, sonra bakışlarını Katie ve Kevin'a çevirir ve adımları yavaşlar. Oğlu Ricky yanında durur, gözleri büyük çocukların oynadığı sahaya dikilmiştir.

"Merhaba Rick," diyorum nazikçe, ama içimden çığlık atıyorum. Neden buraya geldi ki? Mac neden buraya geldi? Kevin başka bir şehirde güvendedeyken, neden ikisi de *geçen* maçta gelmediler? Bakışlarımı sahaya çeviriyorum ve panikleyen beynimde söyleyecek bir şey arıyorum. "Hangisi senin?"

"On iki numara," diye cevaplar Rick, işaret ederek. "Nate." Oğlu Ricky'nin kafasını okşar ve sahada duran bir futbol topunu gösterir. "Git top oynayın."

Ricky kızıma bakar. "Oynamak ister misin, Katie?"

"Oynayabilir miyim, anne?" Bana bakar.

"Tabii ki."

İki çocuk koşarak uzaklaşır ve ben bir tarafımda eski kocam, diğer tarafımda benimle kahve içmek isteyen adam ve birkaç hafta önce yattığım kızımın ikinci sınıf öğretmeni ile kalırım. Öğretmen, sahadan takımın yedek kulübesine doğru koşarak uzaklaşır.

Harika.

"Diğer maçlarda seni görmedim," diyorum Rick'e, yüzümde hoş bir gülümsemeye.

"Nate'in annesi genellikle okul dışı etkinliklerle ilgilenir, çünkü ben çoğu gece geç saatlere kadar çalışırım. Bu akşam izinliydim, bu yüzden Nate'i desteklemek için gelmem gerektiğini düşündüm."

"Ne güzel." Gülümsüyorum. *Harika*. Bu hafta sonunun teması bu olmalı.

Mac koşarak yaklaşır ve midem sıkışır. Şortla çok yakışıklı olduğunu fark ederim. Belirgin baldırları, güçlü uylukları. Gösterişli bacakları. Yaklaşık altı metre uzakta durup bana bakan Mac

çocuklara bir tür paslaşma alıştırmaları yaparak topu atarken koşturmak başlamlarını söylüyor. Gözleri bana kayıyor ve ben başka yere bakıyorum.

Kevin boğazını temizler.

Ah, tabii.

"Ben Katrina'nın kocasıyım," diyor Kevin Rick'e elini uzatırken ve ben neredeyse anevrizma geçiriyorum.

"Eski kocası," diye düzeltiyorum ve ona ölümcül bir bakış atıyorum, ama o bunu tamamen görmezden geliyor. İki adam önümde el sıkışıyor. Ben onların arasında garip bir şekilde dururken, birkaç saniye boyunca tuhaf bir erkek bakışması yaşanıyor.

Burnumdan nefes alıp ağızımdan veriyorum, ellerimi sabit tutmak ve kıpırdamamak için mücadele ediyorum. Her şey yolunda. Her şey mükemmel, harika bir şekilde yolunda. Biz sadece çocuklarımızın spor yapmasını izleyen bir grup ebeveyniz. Tamamen normal bir etkileşim. Endişelenecek bir şey yok.

Mac'e bakıp tekrar göz teması kuruyorum.

Kahretsin.

Sadece bir saat. Dayanmam gereken süre bu kadar. Toby'nin oyunu bitmesine bir saat kaldı, sonra çocuklarıma bir öpücük verip onları babalarının yanına gönderebilir ve buradan çok uzaklara kaçabilirim. Umarım Mac ile konuşmak zorunda kalmam.

Mac önümdeki çocuğa sert bir şekilde topu atıyor. Çocuk topu yakalıyor ve ayağıyla kontrol altına alıyor, Mac alkışlıyor. "Aferin Nate."

Yine Mac'in uyluklarına bakıyorum. Hareket ettiğinde kaslarının kasılma şekli. Nasıl hamle yaptığı ve şortunun yukarı kayarak daha soluk tenini, uyluklarının üst kısmındaki seyrek, kaba tüyleri ortaya çıkardığı. Birkaç hafta önce o bacakları tamamen çıplak görmüştüm. Şortun sakladıklarını da görmüştüm.

Bakmayı bırakmalıyım. Sadece... başka yere bak. *Hemen* başka yere bak.

Oh, Kevin bana kaşlarını çatıyor. Harika. Çocuğumun futbol koçunu dikizlediğimi mi gördü?

Not: Mac neden burada ki? Diğer maçlarda koçluk yapmıyordu! O yüzden sormak zorundayım: Neden ben? Neden bugün? Neden şimdi?

Ve neden her zaman bu kadar yakışıklı olmak zorunda ki?

Boğazımı temizleyip Rick'e bakıyorum, sonra ona ne iş yaptığını soruyorum. Ama Mac'in bacaklarını düşünmekle o kadar meşgulüm ki, onun cevabını duymuyorum. Bu yüzden, kaçmak için çok geç olana kadar yüzüme doğru gelen futbol topunu görmüyorum.

Mac bir saniye geç duyduğum bir uyarıda bulunur.

Mermiler tam yüzümün ortasına isabet etti ve ben kığımın üstüne düştüm, başımı arkamdaki yere çarptım. Burnumdan şiddetli bir acı yayıldı ve gözlerim hemen yaşarmaya başladı. O anda bağırıışlar ve gürültüler duydum ve bir tarafımda eski kocamın yüzünü, diğer tarafımda Rick'in yüzünü gördüm.

"İyi misin Trina?" diyor Kevin, yüzünde gerçek bir endişe ifadesi var. Huh. Ne dersin?

"Evet." Oturmaya çalışıyorum ama düşme nedeniyle başım çok ağrıyor ve hareket eder etmez burnumdan kan akmaya başlıyor.

O sırada Mac, etrafımda toplanmış olan küçük ebeveyn grubunu kenara itip, gözleri fal taşı gibi açılmış bir şekilde yanıma çömelir ve kolunu omuzlarıma dolamıştır. Onu durduramadan, ağırlığını değiştirir, tişörtünü yırtıp çıkarır ve kanı tutmak için burnumun altına tutuşturur.

Onun kokusu geliyor. Tanrım. Mac yanımda tişörtsüz, bir kolunu omuzlarıma dolamış, diğer eliyle tişörtü burnuma tutuyor. Sadece birkaç hafta oldu ama onun dokunuşunu özledim. Kokusu. Sesi. Kollarında kendimi güvende hissetmeyi özledim. Bir an gözlerimi kapatıyorum, sonra Kevin'ın sesini duyuyorum.

"O iyi," diyor sinirli bir şekilde. "Geri çekil dostum."

"Neren ağrıyor?" Mac, eski kocamı görmezden gelerek sorar.

"Çoğunlukla gururum," diye cevap veriyorum, burnuma kadar gelen tişörtün sesini boğarak, çünkü Mac'in üstsüz olduğunu söylemiş miydim?

Bana o seksi yarı gülümsemesinden birini atıyor ve içim titriyor.

"Uzan." Bu Kevin'dan geliyor. O da tişörtünü çıkarıyor

. Neden? Neden böyle bir şey yapsın ki? Gömleğinin düğmelerini açıp başımın arkasına sıkıştırıyor, artık üzerinde sadece ince bir fanila var. Mac'e öfkeyle bakıyor. "O tekme neydi öyle? Onu incitmeye mi çalıştın?"

"Siktir git," diyor Mac.

Mac'in kolu omuzlarımdan çekiliyor ve Kevin yardımsever bir şekilde kendi kolunu onun yerine koyuyor. Şu anda burada çok, çok fazla testosteron var.

Kevin kolunu omuzlarımdan etrafına sıkıca dolayarak beni kendine doğru çekiyor. Mac bu harekete çenesini sıkıyor, ama endişeli bir şekilde gözlerime bakıyor.

"Ben iyiyim," diyorum, ağzımda kan tadı var. "Gerçekten."

"Düşerken kafanı vurdun. Beyin sarsıntısı olup olmadığını kontrol etmem gerek." Mac, eski kocamın omzumu okşamasını görmezden gelir ve gömleğini burnumdan çekip ağrıyan yüzümü yoklar.

Ben irkilirken, Kevin Mac'in yüzüne yaklaşır. "Yeterince yaptın. Geri çekil. Siktir git."

"Çocuklar, etrafta çocuklar var," diyorum. "Bu kadar küfür etmeyin." Bir düdük çalar ve Mac yukarı bakar. "Siktir."

"Git," diyorum ona. "Ben iyiyim."

Mac tereddüt eder, sonra Kevin'ın uyluklarımdaki eline ve diğer kolunun sırtıma dayandığını görür. Geri çekilir, gözleri bulanıklaşır. Sonra başını sallar. "Bir gözetmeni ilk yardım çantasını almaya gönderdim. Başka bir şeye ihtiyacın olursa... Lütfen." Sonra ayağa kalkar, kenardan fermuarlı bir kapüşonlu sweatshirt alır ve orada bulunan tüm annelerin büyük hoşnutsuzluğuna rağmen, muhteşem çıplak gövdesini örter.

Kevin'ın kollarından kurtuldum. "Gösteriş yapmayı bırak."

"Kaç parmağımı gösteriyorum?" İki parmağını kaldırır ve ben gözlerimi deviririm.

"İki." Orta parmağımı kaldırdım. "Peki ya ben?"

Şaşırtıcı bir şekilde, Kevin gülümser. "İşte evlendiğim kadın."

Ne? Katie görünene kadar Kevin'ın bakışlarını tutuyorum, küçük kaşları çatılmış. "İyi misin anne?"

"İyiyim, tatlım."

Bana bir öpücük verir, sonra Kevin'ın kollarına atlar. Kevin onu kollarını ve bacaklarını kendine dolayarak kucağına alır ve kalbim yine bir kez daha titrer.

Ondan boşanmakla hata mı ettim? Çok mu aceleci davrandım? Çocukların aileleriyle birlikte büyüme şansını ellerinden aldım, peki ne için? İnsanlar birbirlerini aldatma konusunda sürekli affederler. Belki de evliliğimizi kurtarmak için daha fazla çaba sarf etmeliydim.

Çocuklarımın babasının, şey... *bir baba* olduğunu izlerken, şüphe kalbimi kemiriyor.

Sonra Mac'e bakıyorum ve ne kadar harika, şefkatli ve seksi olursa olsun, asla Katie ve Toby'nin babası olamayacağını biliyorum. Bakışlarımı hissetmiş olmalı ki, omzunun üzerinden bana bakıyor. Hâlâ kanlı tişörtünü tutuyorum ve gözleri kumaştaki kırmızı lekeye kayıyor. Sonra Kevin'a bakıyor, dudaklarını büzüyor ve başka yere bakıyor.

Peki. O zaman bu kadar.

Bana karşı ne hissettiğini açıkça belli etti. Yüzüne gelen futbol topu da fikrini değiştirmede belli ki.

YİRMİ SEKİZ MAC

Katrina'nın evine gitmemin tek nedeni, yüzünün iyi olduğundan emin olmak istememdir. Bu tamamen tıbbi bir neden. O topu tekmeleyen benim; onu kontrol etmesi gereken de benim.

Onun eski kocasının kolunu onun omzuna doladığını gördüğümünden beri midem yılanlar gibi kıvrılmıyor. Beni reddettiği ve onunla kenarda kaldığı için de değil.

O topu tekmelediğimde tam bir aptaldım. Okuldan kaçtığımdan beri her birkaç saniyede bir bana aç gözlerle baktığını görüyordum ve hormonları tavan yapmış aptal bir ergen gibi hava atmak istedim. Isınma antrenmanlarında futbol toplarına gittikçe daha sert vurmaya devam ettim, ta ki o top kramponuma yanlış bir şekilde çarpana kadar.

O topun yüzüne çarptığı ses o günden beri kafamda yankılanıp duruyor.

Bu yüzden, evinin önüne geldiğimde kamyonetin motorunu kapatıp, perdeleri çekilmiş pencerelerden sızan sarı ışığa bakarak derin bir nefes alıyorum. Yolcu koltuğundan marketten aldığım çiçekleri alıp, parmaklarımı saçlarımin arasından geçirerek arabanın kapısını açıyorum.

Bugün, Shitstain Kevin'ın onu teselli ettiğini izlerken fark ettiğim bir şey var: Trina buna değer. Kendimi aşmam, korkularımı yenmem ve ona hislerimi söylemem gerekiyor. Onun öğrencilerimden birinin ebeveyni olması kimin umurunda? Kimin takacağı var ki?

Ben değil, işte kim.

Tamam, bu tamamen tıbbi bir ziyaret olmayabilir.

Bu çiçekler "Yüzüne futbol topu attığım için özür dilerim" demek yerine, "Aslında sana aşık olduğumu düşündüğüm için seni uzaklaştırdığım için özür dilerim" anlamına geliyor olabilir.

Bu düşünce içimi kapladığında yolun ortasında donakalırım. Ben... Trina'ya aşık mı oluyorum?

Elimdeki rengarenk çiçek demetine bakıyorum, dünya etrafımda dönerken onların tatlı kokusunu içime çekiyorum.

Öyleyim. Trina'ya aşığım. Bu duygular için başka ne gibi bir açıklama olabilir ki? O soluk mavi pantolonuyla sınıfıma girdiğinden beri hissettiğim o derin mutsuzluk için? Diğer kadınlara karşı hissettiğim tam anlamıyla ilgisizlik için? Her sabah, gelmeyeceğini bilmeme rağmen, Katie ile birlikte sınıfımın kapısında belirmesini umarak hissettiğim o takıntıya yakın duygu için?

Başka hangi duygu bu kadar harika ve aynı zamanda bu kadar korkunç olabilir ki?

Bu aşk olmalı.

Kendimi vazgeçirmeden önce, kapıya giden son birkaç basamağı hızla çıkıp kapı zilini çalıyorum. Kızların kahkahaları ve Katie'nin çığlığı duyuluyor, kalbim göğsümde deli gibi atıyor. Çünkü şu anda kaburgalarım bir kafes gibi hissediyorum, sanki kalbimin göğsümden fırlayıp Katrina'nın ellerine atlamasını engelleyen tek şey onlarmış gibi.

Sonra kapı açılıyor, başının etrafında altın bir ışık halesi var ve nefesim kesiliyor. O kadar güzel ki, geniş, ela gözleri ve mükemmel gül goncası dudaklarıyla, canımı acıtıyor.

Gözünün çevresinde bir morluk oluşuyor - şüphesiz futbol topundan - ve bunu yapanın ben olduğum için kendimden nefret ediyorum.

"Mac." Beni görünce kaşları kalkıyor, sonra çiçeklere bakıyor.

Çiçekleri ona doğru uzattım. "Senin için." Başka bir şey söyleyemedim.

Tereddütle, narin elini sapların etrafına doladı, sonra tekrar bana baktı. "Teşekkür ederim." Öpmeyi özlediğim dudakları gülümsemeye kıvrıldı. "Bu, yüzüme top attığın için mi?"

Yüzümü başka yöne çevirip enseme ovuşturuyorum. "Bak, ben..."

"Önemli değil." Gülüyor ve bu sesin ne kadar güzel geldiğini duyunca kalbim neredeyse kırılıyor. "Ama senin sayende gözümün çevresi çirkin bir şekilde moraracak. Kapatıcı harikalar yaratır ama bunu bile kapatabileceğinden emin değilim."

"Sana bunu yaptığım için kendimden nefret ediyorum."

"Kes şunu." Çiçekleri burnuna götürdü ve koklarken gülümsedi. "Çiçekler için teşekkür ederim."

Bir duraklama olur ve bunun benim şansım olduğunu bilirim. İşte o anda korkak ağzımı açar ve ona hislerimi söylerim. Onu uzaklaştırdığım için özür dilerim, onun Belinda'ya hiç benzemediğini, nezaket ve profesyonelliği umursamadığını söylerim.

Bu, ona aşık olduğumu söyleyeceğim an, bu onu korkutsa bile, çünkü bu sözleri içimde tutamayacağımı düşünüyorum.

Ama duygularımın yoğunluğuyla sözler ağzımdan dökülmek üzereyken, arkasında bir erkek sesi duyulur. "Trina?"

Trina kapıda donakalır. "Hemen geliyorum," diye omzunun üzerinden seslenir.

"Kapıda kim var?"

Trina bana bir bakış atar ve kısa, keskin bir nefes alışı bana bilmem gereken her şeyi anlatır. Sonra, oturma odasının penceresinin önünden geçen uzun boylu, tanıdık bir adam görürüm ve bu sanki yüzüme bir tokat gibi gelir.

Eski kocası onunla birlikte içeride.

Bu gece eski kocasını eve götürmüştü. Birkaç hafta önce ona fahişe diyen adam. Teselliye ihtiyacı olduğunda kenarda rahatça sarıldığı adam.

"Gitmeliyim," diyor bana ve Shitstain Kevin'a kapıda benim olduğumu hiç söylemediğini fark ediyorum.

"Trina, bekle."

"Çiçekler için teşekkürler. Ben... Şu anda konuşamam. Hoşça kal." Sonra kapı kapanır.

Orada şaşkın bir şekilde duruyorum, Trina eski kocasına ve çocuklarına geri dönerken kilidin kapanma sesini dinliyorum ve ben dışarıda soğukta kalıyorum. Az önce onun kabul edip etmeyeceğinden bile emin olmadığım bir demet çiçeği tutan ellerime bakıyorum. Ellerim titriyor.

Kamyonetime binip Grove'a gittiğimi fark etmiyorum bile, ta ki ağır ahşap kapıları itip içeri girene kadar. Kardeşim bardan başını kaldırıp kaşlarını çatıyor, ben de en yakın tabureye oturuyorum.

"İçki," diyorum nefes nefese. "İçkiye ihtiyacım var."

Lee bana içki getirmiyor. Geniş avuçlarını yıpranmış ahşap bar ve bana "Ne lanet

Sana ne oldu?

"Bana bir içki getir Lee," diye terslerim.

"Hayır. Bu haldeyken olmaz. Hiçbir zaman alkolle başa çıkmaya çalışmadın. Neyin var, söyle bana."

"O *onunla* birlikte," diye tıslıyorum. "Ona geri döndü. Onu uzaklaştırdım ve o eski sevgilisine geri döndü." Saçımı çekerek, olanları anlamaya çalışıyorum. "Ve ben onu seviyorum. Ona aşığım. Onu düşünmeden, onu hayal etmeden, yüzümü saçlarına gömmek nasıl bir his olduğunu hatırlamadan duramıyorum ve o *onunla birlikte*. Sorunum bu."

Lee bardan kalkar ve tek kelime etmeden içkimi getirir. Çift porsiyon yapar.

YİRMİ DOKUZ TRINA

KEVİN'E YALAN SÖYLEDİM. Ona, futbol maçındaki olaydan sonra benim iyi olduğumdan emin olmak için okulun refah kontrolü kapsamında çiçek gönderdiğini söyledim.

Aslında *tam olarak* yalan sayılmaz, ama Mac'in okul adına orada olmadığına eminim.

Uzun bir nefes alıp, odanın diğer ucundaki çiçeklerle dolu vazoya baktım. Pembe güller, birkaç beyaz zambak, fırırlı karanfiller ve buketi dolu ve hayat dolu gösteren yeşillikler.

Kevin buketi gördüğünde, bana kızgın olduğunda yaptığı gibi dudaklarını büzüp aşağı doğru kıvrırdı. Çiçekleri suya koymakla meşgulken dilimde ekşi bir tat hissettim. Sonra Kevin bana, *sordu* değil, söyledi ki, Ocak ayında Heart's Cove'da açılacak pop-up galeride birkaç eserini sergileyeceğini söyledi. Ajansının tavsiye ettiğini, çünkü burada yaşayan çok sayıda sanatçı olduğunu ve kasabanın harika sanatıyla ünlü olduğunu söyledi. Ama çocuklarla fazladan bir hafta sonu geçirebilecek olması harika değil mi, dedi.

Bunu söylediğinde merak ettim: Bu sağlıklı bir ortak ebeveynlik mi, yoksa sınırlarımı aşıyor mu? Hayatıma girmemesi gereken bir yere mi giriyor, yoksa sadece eskisinden daha fazla babalık yapmaya mı çalışıyor? Mahkeme kararından daha fazla zaman vermesini reddetmeli miyim? Bu benim açımdan kindar ve intikamcı bir davranış mı olur? Çocuklar için en iyisi ne?

Bu soruların hiçbirinin cevabını bilmiyorum.

Şimdi, çocukları geceyi geçirmek için kiraladığı eve götürdükten sonra, Bay Fuzzles yanımda kıvrılmış halde kanepeye çökmüşken, Kevin'in sesini duyduğunda Mac'in yüzündeki ifadeyi düşünmeden edemiyorum. Kevin'in sadece emin olmak için geldiğini açıklamak istedim.

sorun yoktu ve çocukların gece için gerekli eşyalarını almaya gittim, ama aynı zamanda orada çok uzun süre beklemek de istemedim, yoksa Kevin gelip kapımın önünde Mac'i görürdü.

Hâlâ Kevin'ın olayı çözdüğünü sanmıyorum. Hâlâ Mac'in kahve dükkanındaki motosikletli adam olduğunu bilmiyor ve ben de öyle kalmasını istiyorum. Özellikle de Mac benimle asla birlikte olmak istemediğini açıkça belirttiği için.

Ancak bu gece, bir an vardı... Kapıyı ilk açtığımda gözlerindeki bakış, onun sadece özür dilemek için burada olmadığını düşündürdü.

Sonra başka bir bakış daha vardı. Kevin'ın sesini duyduğunda ve onu dışarıda tutmak için kapıyı kapatmaya başladığımda bana attığı bakış. Saf, yoğun bir acı dolu bakış. Öfke. Şok.

Elimi pürüzsüz ve düzgün hareketlerle vücudunda gezdirdiğimde, Bay Fuzzles'ın kürkü ipeksi yumuşaklıkta. Kanepeye yaslanıp, kapımın önünde duran Mac'in görüntüsünü kafamdan silmeye çalışıyorum.

Nasıl bu noktaya geldim? Boşanmış ve hayatımın en güzel günlerini yaşamam gerekirken, nasıl oldu da bu iki adam arasında sıkışıp kaldım?

Bir röportajda, efsanevi şarkıcı Cher, erkeklerin tatlı gibi olduğunu söylemişti. "Tatlıları severim, erkekleri severim," demişti. "Ama yaşamak için onlara gerçekten ihtiyacınız yok."

Neden bu iki adam arasında sanki bu benim işimmiş gibi gidip geliyorum? Neden eve çiçek getirdiğimde Kevin'ın yüzündeki ifadeyi merak ediyorum? Neden Mac, çocuklarımın babasının evimde olduğunu fark ettiğinde yüzündeki ifadeyi suçluluk duyuyorum?

Bu adamlara yaşamak için ihtiyacım yok. Kevin olmadan da gayet iyiyim. Son zamanlarda bana ona ilk aşık olduğum tüm nedenleri hatırlatmış olsa da, evliyken ailemizi omuzlarımda taşımak zorunda kaldığım hissi hala içimde canlı.

Ve Mac'e ihtiyacım yok. Beni harika hissettirse de, beni uzaklaştırıp, yakın olduğumda bana gizlice bakmasına ihtiyacım yok. Kızımın ikinci sınıf öğretmeniyle tuhaf, garip bir flörtleşmeye ihtiyacım yok.

İhtiyacım olan şey kendi ayaklarımın üzerinde durmak. Çocuklarıma anne olmak ve onlar büyüdüklerinde gurur duyacakları bir kadın olmak istiyorum.

Kanepeden kalkarak, o çiçeklere son bir kez bakıp kapıya doğru yürüdüm. Gördüğüm ilk ayakkabıları ayağıma giydim. —genellikle bahçe işleri için ayrılmış bir çift spor ayakkabı—ve kapının yanındaki kaseden anahtarları alıyorum. Sonra arabama biniyorum (tabii ki hurda bir araba, ama bir erkek olmadan *kendi başıma* satın aldığım ve bu arada satıcının ilk teklifinden yüzde on beş indirim aldığım bir araba!) ve Heart's Cove'un merkezine doğru yola çıkıyorum.

Four Cups'ın üstündeki kütüphanenin ışıkları yanıyor. Arabayı park edip dışarı atlıyorum, kapıyı tekmeleyerek kapatıp kilitliyorum, sonra merdivenleri ikişer ikişer çıkıyorum. Kapıdan içeri girdiğimde, kız kardeşim ve üç arkadaşı odanın dört bir yanındaki kanepelerde uzanmış çay içip gülüyorlar. Her zamanki gibi.

Hepsi kapıda duran bana bakıyorlar.

"Hayatımda erkeklere ihtiyacım yok," diyorum. "Ne Mac'e, ne de Kevin'a. Bunu kendi başıma yapabilirim."

"Bravo!" Jen kupasını kaldırır. "Onlar, değerlerinden daha fazla sorun çıkarırlar."

Candice oturur ve yüzümü inceler. "Gücünü takdir etsem de, bunun nereden geldiğini merak ediyorum. Ve... yüzünde morluk mu oluşuyor?"

Herkes gerginleşir.

Elimi sallarım. "Mac yüzüme futbol topu attı. Burnum kırılmadı. Bir şey yok."

"Ne yaptı?" Simone çığlık atar.

"Ne zaman? Nasıl?" Fiona bana bakarken kaşlarını çatır.

"Boş ver onu! Az önce bir aydınlanma yaşadım. Yıllardır erkeklerin peşinden koşuyorum ama *onlara ihtiyacım yok*. Onlar sadece tatlı gibi!"

Simone sırtıyor. "Cher. Klasik."

Derin bir nefes alıyorum, ağzımı açıyorum ve ne söyleyeceğimi bile bilmeden konuşmaya başlıyorum. Tek bildiğim, *bir şeyler yapmam* gerektiği. Gurur duyabileceğim biri olmam gerekiyor. Mac ile ilgili tüm düşüncelerimi zihnimin en derin, en karanlık köşesine itip oraya kilitlemem gerekiyor, ya da belki de onları serbest bırakmam gerekiyor. Kevin'ın bazı iyi özellikleri olduğunu kabul etmem gerekiyor, ama o benim için doğru erkek değil.

Ana yemeğe odaklanmam gerekiyor. Kendime.

Ama ağızımdan çıkan sözler beni şaşırtıyor. "Kişisel stil danışmanlığı işine başlıyorum" diyorum ve sonra ağızımı kapatıyorum çünkü, *bu laf da nereden çıktı ki?*

Dört şaşkın yüz bana bakar, ama kısa süre sonra ayağa kalkıp bana her türlü tebrik ve teşvikte bulunurlar. Simone, web sitesi ve sosyal medya konusunda bana yardım etmeyi teklif eder. Fiona, ilk müşterim olmak için gönüllü olur. İstersem kafe tezgahına el ilanları koyabileceğimi söylerler.

Kıkırdayıp ağızımı kapatıyorum, sonra kız kardeşime sıkıca sarılıyorum.

Söyledim. Deneyeceğim. Kendi işimi kuracağım ve başarısız olsam bile, en azından denemeye cesaretim olduğumu bileceğim.

Önüme bir fincan çay ve Jen'in hala geliştirme aşamasında olduğunu söylediği çikolatalı keklerle dolu bir tabak kondu. Masaya oturdum ve Simone'un web sitesi fikirlerini çizmesine izin verdim, zihnim karışmıştı.

Buraya koşarak gelip erkeklerden vazgeçtiğimi açıkladığımda ne beklediğimi bilmiyorum. Ama belki de bu fikir haftalarca, aylarca zihnimde kök salmıştı. Ve beni parlak, coşkulu bir heyecanla dolduruyor.

Yani, evet, bunu her zaman yapmak istemiştim. Ama kendi işimi kurmak? Kendi başıma yola çıkmak? Kevin ile evliyken bu hiç mümkün görünmüyordu. Ben anneydim. Evdeki her şeyi, dişiçi randevularını ve doktor ziyaretlerini halleden kişiydim. Kevin'ın ve benim her aile etkinliği için hediyeler alırdım ve okullar, kreşler ve çocuklarla ilgili neredeyse her şeyle ilgilenirdim.

Denesem bile bir iş kuramazdım.

Peki neden şimdi bu mümkün gibi geliyor? Neden denemezsem sonsuza kadar pişman olacağım gibi hissediyorum?

Mac'in yüzü zihnimde beliriyor, ama onu görmezden gelip moda hakkında düşünüyorum.

Çayım bitip, brownilerim birkaç kırıntıya ve tabağımda çikolata lekelerine dönüştüğünde, Simone web sitesi markası ve logo tasarımı için bir eskiz hazırlamış, ben de

Fiona ile kayıt formları ve danışmanlık ücretleri hakkında konuşmaya başlamıştım.

Ve en iyisi, Mac'i, Kevin'ı, çocukları, annemi ya da yıllardır yapılacaklar listemin en üstünde yer alan binlerce şeyi düşünmüyorum.

Kendimi düşünüyorum.

Jen ve Candice mutfakta, Simone da bilgisayar başında benim markam için bazı fikirler üretirken, Fiona bizi ayıran kanepenin üzerinden uzanıp elimi sıkıyor. "İyi misin?"

Zorla gülümsüyorum. "Evet. Bunu hep yapmak istemişimdir."

Fiona burnundan soluyor. "Stilistik meselesi değil, Trina. Hepimiz senin bunu uykunda bile yapabileceğini biliyoruz. Demek istediğim, *sen* iyi misin? Sanki şu anda bu projeye kendini adıyorsun çünkü başka bir şeyi... başka birini... düşünmemeye çalışıyorsun. Yani, bir erkeğin kazara gözünü morartmasının ardından buraya dalıp erkeklerle işinin bittiğini ilan ettin."

Kıkırdarak güldüm. "Öyle yaptım, değil mi?" "İyi misin?"

Bir nefes verip ona çekingen bir gülümseme atıyorum. "Sanırım... evet. Sanırım öyleyim. Bugün hem Mac'i hem de Kevin'ı gördüm ve bilirsin, ikisi de soyunup bana gömleklerini verirken..."

"Bir dakika, ne?"

"—Orada oturmuş düşünüyordum, bu nasıl oldu? İkisi de şu anda neden bu kadar çaba gösteriyor? Toby doğduğundan ve Kevin hayatımızdan çıktığından beri, ilişkimizin son *dokuz* yılında Kevin neredeydi? Mac, kendine koyduğu aptalca bir kural yüzünden benimle asla birlikte olamayacağını söylerken, onun sevgisi neredeydi?"

Fiona mırıldanıyor. "Hayatında onların gemiyi sallamasına izin verdiğini fark ettin. Hiç hakları olmadığı halde duygularını kontrol ediyorlardı."

"Evet!" Oturup dirseklerimi dizlerime dayadım. "Neden beni rahatsız hissettiriyorlar? Hayatıma öylece girip, aslında olmadığını bildiğim halde, bir şeyleri kaçırmışım gibi hissettiremezler."

"Belki de bir süre yalnız kalman gerekiyor," diye düşünür Fiona.

Yanına bakıp ona gülümserim. "Geçmiş hayatında terapist olmadığından emin misin?"

O burun kıvrır. "Simone üniversiteden beri en iyi arkadaşım. Her şeyi gördüm."

"Kaba!" Simone ofis koltuğunda dönerek bize alaycı bir bakış attı. "Ama doğru." Sonra tekrar dönüp dizüstü bilgisayarında yazmaya başladı.

"Bence harika bir fikir." Candice sağımdaki koltuğa oturur ve bana kararlı bir şekilde başını sallar. "Kendi işini kurmayı hak ediyorsun Trina. Blake'le de bu konuyu konuşabilirim. Hollywood'da stiliste ihtiyacı olan tanıdıkları olabilir."

Gözlerim büyür ve karnımda hemen bir gerginlik hissedirim. "Belki de gerçek bir Hollywood yıldızından daha küçük bir yerden başlamalıyım."

Candice gülümser. "Neden? Neden kendini küçültmeye devam ediyorsun? Yüksel, Trina."

Bu sözler, kızlara veda edip eve döndükten sonra, akşam yemeğinde artıkları yedikten sonra, yatakta uzanıp bu gece verdiğim sözü düşündükten sonra saatlerce kafamda dönüp durdu.

Yüksel.

Bu bir meydan okuma. Bir meydan okuma. Neden tutkumu takip edemem ve bu konuda çok iyi olamam?

Yatağa uzanıp hayatımdaki iki erkeği düşünürken – ikisinin de yüzündeki ekşi ifade, benim onların istediği gibi davranmadığımı fark ettiklerinde – evet, bunun doğru karar olduğunu anlıyorum. Bir erkeğin arkadaşlığından ne kadar hoşlansam da, onların peşinden koşmaya devam edemem.

Bir kez olsun kendime bakacağım. Ve bu harika olacak.

OTUZ TRINA

"MODA İLE UĞRAŞTIĞINI DUYDUM." Agnes, kollarını kavuşturmuş, sert bakışlarla kafedeki masamın yanında duruyor.

Kullanımını öğrenmem gereken tüm arka uç web sitesi panellerini çözmeye çalıştığım dizüstü bilgisayarımdan başımı kaldırıp yaşlı kadına başımı salladım. "Evet."

"Fiona'nın dolabını tamir ettin."

"Şey, 'düzelttim' diyebilir miyim bilmiyorum, ama ona yardım ettim, evet."

Agnes bir anlığına beni inceledi, yüzünde hiçbir ifade yoktu. Kendi stilistim olarak çalışmaya başlayacağımı duyurmamın üzerinden sadece bir hafta geçmişti. Bir logo yaptırdım, basit, tek sayfalık bir web sitesi kurdum ve yepyeni sosyal medya iş sayfaları açtım. Simone ile çalışmaya başlayana kadar onun işinde ne kadar iyi olduğunu bilmiyordum. Bana her türlü sosyal medya stratejisi konusunda koçluk yaptı ve hatta benim için doldurmam için bir iş planı çerçevesi bile oluşturdu.

Sosyal medya sayfalarımda, ünlülerin sokak stilindeki kıyafetlerini başarılı ve başarısız olarak değerlendiren bir dizi video yayınlamaya başladım ve takipçi sayım tüm platformlarda şimdiden bin kişiye ulaştı. Bu çılgınca.

Ve... çok eğleniyorum. Bu, tamamen kendim için yaptığım ilk şey — tabii, Mac Blair ile kısa süreli ilişkimizi saymazsak.

Ama stil danışmanlığı benim işim. Annelik görevleriyle ilgisi yok, sanatla ya da eski kocamla hiçbir alakası yok ve utanmadan kız gibi bir şey. Tıpkı benim gibi. Ayrıca, iş zekamı da kullanabiliyorum. Kevin'ın işine başladığı ve benim ona muhasebe ve yönetim görevlerinde yardım ettiğim zamanları hatırlıyorum. Çok sevmiştim. Birlikte bir şey inşa ediyor gibi hissediyordum.

Ve şimdi... kendim için bir şeyler inşa etme fırsatı buldum.

Agnes başını yana eğip beni işe almak istediğini söylediğinde, bu hem şok hem de mutluluk verici bir haber oldu.

"Kısa, kalın bacaklarım var ve şık görünmekten bıktım," diyor bana.

"Oturun." Ona gülümsüyorum ve huysuz yaşlı kadın gülümsemese de, yüzündeki ifade yumuşuyor.

Giysiler, insanlara güç, özgüven ya da kırılacaklık ve utangaçlık hissi verebilir. Agnes gibi, genellikle dıştan sert görünen bir kadın, tam da yardım etmek istediğim türden bir müşteri.

Ona yeni müşteri anketimi doldurtuyorum, bütçesi ve tarzı hakkında sorular soruyorum ve birkaç gün sonra dolabını incelemek için onunla buluşmayı planlıyorum. Kalkıp gitmek için ayağa kalktığı anda, kanımda bir heyecan dalgası hissediyorum, çok uzun zamandır hissetmediğim bir heyecan.

Başarıyorum. *Gerçekten başarıyorum!* İkinci müşterimi çoktan kazandım!

Agnes kafeden çıktığında yüzümde geniş bir gülümseme var ve telefonum çaldığında, ekranda Kevin'in adı görünse bile gülümsemem tamamen kaybolmuyor. Derin bir nefes alıp, kaydırarak cevap veriyorum. "Evet?"

"Toby'nin bir başka futbol maçını izlemeye gelmek istiyorum ve Katie bana yakında bir piyano resitali olacağını söyledi," diyor eski kocam önsöz yapmadan. "Bana onların programlarını gönderebilir misin? Galerinin açılışla aynı hafta sonu olursa daha da iyi olur."

Hemen halledeyim, Bay Talepkar. Eminim çocuklarımla etkinlikleri sizin programınıza göre yeniden düzenlenebilir.

"Bir saniye. Şu anda dizüstü bilgisayarımı kullanıyorum." Birkaç tıklamayla programı gönderdim. Sonra durakladım ve doğru kelimeleri bulmaya çalışırken hayal kırıklığımı yatıştırmaya çalıştım. "Çocuklar tekrar geldiğin için sana minnettar olacaklar, Kevin."

Aslında söylemek istediğim şey, *denediğin için seninle gurur duyduğum.* Ama bu gerçekten övgüye değer bir şey mi? Bir babanın çocuklarının faaliyetlerine en ufak bir ilgi göstermesi?

Kendi etkinliğiyle aynı zamana denk getirmeye çalıştığını saymıyorum bile. Peki bu gerçekten övgüye değer bir şey mi?

Derin bir nefes aldı. "Evet. Tamam, şehre geldiğimde sana haber veririm. Hafta sonumu yeniden düzenlememiz gerekebilir."

Sonra ben cevap veremeden telefonu kapatıyor ve ben de o adamla hala evli olmadığım için içimden sessizce teşekkür ediyorum. Onun asistanı, annesi ve hizmetçisi olmak zorunda olmadığımı hayat çok daha kolay.

Elbette, bazı iyi yanları da olabilir, ama bundan sonra başka bir kadın bunları takdir edebilir.

O gece futbol maçında zihnimde bir anahtar çevrilmiş gibi oldu. Benden çok şey isteyen bu iki adamı gördüm ve onları omuzlarımda taşımak istemediğimi fark ettim. Şimdi, hiç olmadığım kadar hafif hissediyorum.

Fiona yeni kıyafetlerinden birini giyerek kafeye girer. Kasım ayı yaklaşmıştır ve havada belirgin bir soğukluk vardır. Üzerinde kısa bomber ceket, ipeksi bir fular, kot pantolon ve sevimli süet botlar vardır. Ceketini çıkararak sade ve zarif bir hırka-kamisol kombinasyonunu ortaya çıkarır. Kamisolü tam da ona gösterdiğim gibi giydiğini görünce gülümserim.

Kafede beni görünce kollarını açar ve bana doğru döner. "Ne düşünüyorsun?"

"İki parmak yukarı," diyorum ona.

Fiona bana güven ve özgüven dolu bir gülümsemeyle bakıyor ve kahvesini sipariş etmek ve Sven ile konuşmak için kasaya doğru yürüyor.

Bilgisayarımı kapatıp eşyalarımı topladım ve kızlara veda ettim. Fiona'ya veda ederken ona sarıldığımda, onu artık kız kardeşimin arkadaşı olarak görmediğimi fark ettim; o artık *benim* de arkadaşımı.

Dışarıda yürürken adımlarım hafif, sonbaharın keskin kokusunu içime çekiyorum, sonra bir motosikletin sesiyle kalbim bir anda hızlanıyor.

Kahretsin.

Keşke vücudum bu şekilde tepki vermeseydi. Keşke yüksek sesli bir motor sesi duyduğumda Mac'i düşünmeseydim. Keşke onu hala özlemesem.

Onu özlememem gerekiyor. Güçlü, bağımsız, erkeğe ihtiyaç duymayan bir kadın olmam gerekiyor. Bir süre tatlıdan uzak durmam gerekiyor. Erkek diyetindeyim. Sadece ana yemek. Hamish, Margaret'i

bisikletinin arkasına oturtmuş olarak görünür.

Kafe önünde durduklarında bana el sallıyor ve ben

dizüstü bilgisayar çantamın askısını omzumda yukarı çekip ona hızlıca sarılırım.

"O şeye çok yakışmışsın Margaret." Motosiklete doğru başımı sallarım.

Hamish onaylayarak homurdanır. "O doğuştan yetenekli."

Margaret gülüyor, kaskından dolayı dağınık saçlarını düzeltiyor ve Hamish'in yanağına bir öpücük konduruyor. "Beni bıraktığın için teşekkürler." Göz kırıyor ve kafeye giriyor.

Hamish, hala motosikletinin üzerinde otururken başını sallar. "O kadın beni yeniden genç hissettiriyor."

"Siz ikiniz birbirinize çok yakışıyorsunuz," derim ve bunu içtenlikle söylerim. Gülümser ve veda etmek için nefes alırım, ama Hamish önce konuşur.

"Mac'le hiç vakit geçirmiyorsun."

Bu bir soru değil, bu yüzden bir an bekledikten sonra sonunda başımı sallarım. "Hayır."

"Seninle birlikteyken daha mutluydu."

Lanet olsun. Kalbim keskin bir şekilde sızlar ve yüzümdeki acıyı gizlemek zor olur.

Ama yine aynı hikaye, değil mi? O daha mutluydu. *Mac* için daha iyi olduğu için hayatımı değiştirmeliyim. Ne zaman benim mutlu olma sıram gelecek? Ne zaman benim ihtiyaçlarım öncelikli olacak?

Bir iç çekip Hamish'e en güzel gülümsememi gösteririm. "Belki, ama kaderimizde yokmuş. Görüşürüz."

Yaşlı adam ben uzaklaşırken hiçbir şey söylemedi ve ben buna minnettar oldum.

OTUZ BİR MAC

Trina ile ilk veli-öğretmen görüşmemizi iple çektiğimi söylersem yalan söylemiş olurum. İlk görüşme, futbol topu olayından birkaç hafta sonraydı ve randevu saatine kadar saçımı taradım, gömleğimi düzelttim, sınıfta bir ileri bir geri yürüdüm.

Onu, yüzüne futbol topu attığım günden beri görmemiştim — o akşam, beni sadece bir teselli olarak gördüğünü ve hatta eski sevgilisine geri dönebileceğini açıkça belirtmişti.

Sonra Trina içeri girdi ve nefesim kesildi.

Okul yılı başladığından beri haftalarca, onu öpmek, dokunmak nasıl bir his olurdu diye düşündüm. Onu düşünerek kendime işkence etmek, sonra da bunun için suçluluk duymakla geçen uzun bir döngü oldu. Haftalarca süren rüyalarımda Trina çıplak ve bana doğru uzanmış olarak görünüyordu, uyanınca da çelik gibi sertleşmiş penisim ilgi bekliyordu. Ve ilgilendiğimde, zayıf olduğum, pes ettiğim için kendimi suçluyordum. İki uzun ay boyunca onun tadını hatırlamaya çalıştım, onunla iki çalıntı anın ötesinde bir şey yaşamış olmayı diledim.

Peki ya son iki hafta?

Daha da kötüydü, çünkü şansımı kaybettiğimi biliyorum. Sonuçta Trina beni istemiyor. Son görüşmemizde bunu çok net bir şekilde belli etti.

Boyalı kot pantolon, dantelli yakalı dar beyaz bluz ve koyu mavi blazer giyiyor. O giysileri vücudundan tek tek çıkarmak ve ortaya çıkan kremsi teninin her santimini öpmek istiyorum. Kapıyı kilitleyip onunla vakit geçirmek istiyorum. Uygunluk ve profesyonellik konusunda sahip olduğum tüm inançları bir kenara atmak istiyorum.

Futbol topu olayından sonra bile, vücudumun ona verdiği tepkiyi engelleyemiyorum.

Ama o uzaklaştı. Önce evime geldi, birlikte olduğumuz zamanların eğlenceli olduğunu ama beni bir daha görmek istemediğini söyledi. Sonra ben tüm çekingenliğimi bir kenara atmaya hazır olduğumda, o çoktan eski kocasını seçmişti.

Çok küçük bir masanın yanına koyduğum iki yetişkin koltuğunu işaret ettim. "Merhaba Trina. İçeri gel."

Bana gülümsüyor ve bu, uzun, gri bir kışın ardından bulutların arasından çıkan güneş gibi. Kalbim duruyor ve halının üzerindeki bir kırıksıklığa takılıp tökezliyorum. Düşmeden kendimi toparlayıp oturduğumda, Katie hakkında hazırladığım kağıtları karıştırıyorum.

Trina seksi, topuklu, ayak bileği yüksekliğinde botlar giymiş ve o mükemmel kalçalarını sallayarak sandalyesine doğru ilerliyor. Otururken tüm zarafetini ve kontrolünü sergiliyor, ellerini kucağında birleştiriyor, sanki pahalı bağış toplama etkinliklerinde senatörler ve CEO'larla konuşmak için yetiştirilmiş gibi. Hafifçe iç çekiyor ve başını sallıyor. "Bu tür şeylerde hep gergin olurum. Başım belada gibi hissediyorum." Kapıya doğru başını sallıyor ve bana hafifçe gülümser. "Oğlumun öğretmenini az önce bana onun 'son derece zeki ama dersleri bozmakla uğraştığını' söyledi. Bunu duyunca sanki yanlış bir şey yapıyormuşum gibi hissettim." Sinirli bir şekilde güler ve bir tutam saçını kulağının arkasına atar.

"Katie hakkında sadece iyi şeyler söyleyebilirim."

"Oh, ne güzel." Trina rahat bir nefes alır ve yanakları kızarır.

Onu görmek göğsümü şiddetle sızlatmasına rağmen, gülümsemeden edemiyorum. Futbol maçından bu yana ilk kez, onun yanında vücudumdaki gerginlik azalıyor. Gergin ve stresliydim. Sanki bir parçam eksikmiş gibi. Ya da belki de ona olan ihtiyacımdan deli oluyordum ve onun yanında olmak, kurumuş dilime damlayan bir damla su gibiydi. Gözlerimi onun üzerinde tutarken, o güzel dudaklarını dişlerinin arasına aldığı anda iniltiyi zorlukla bastırdım. Gözlerimi kağıtlarıma indirdim ve boğazımı temizledim.

"**K a t i e**'ye ders vermek çok keyifli. Matematikte çok ileri seviyede ve sınıfta liderlik yapıyor. Şimdiye kadar altı kez sınıf yardımcısı olarak görevlendirdim ve temizlik görevlerini her zaman çok

verimli bir şekilde yerine getirmiştir." Gözlerimi kaldırıp gülümsüyorum. "Görevleri dağıtmakta son derece iyidir."

Trina gülüyor. "Biliyor musun, daha dün, bir buçuk haftadır yapmadığını bildiğim halde, Mr. Fuzzles'ın kum kutusunu temizleme sırasının bende olduğunu bana bir şekilde ikna etti."

"Yönetici adayı." Gülümsüyorum.

Trina sandalyesine yaslanır, omuzları biraz düşer.

Bu çok kolay. Trina ile her zaman kolay olmuştur. Ama bugün... omuzlarında, duruşunda farklı bir şey var. Bu görüşmenin biraz garip geçeceğini düşünmüştüm, ama Katrina hem kendisiyle hem de benimle tamamen rahat.

Doğrusu, bu çok seksi. Ve ondan en kötüsünü beklediğim için kendimi pislik gibi hissediyorum.

Ve kendimi tutamıyorum. Veli-öğretmen görüşmesi planından sapıyorum ve kendime "Nasılsın?" diye sorduğumu duyuyorum.

"İyiyim," diyor, çocuk masasının üzerinden gözlerime bakarak. "Ben, şey, yeni bir iş kurdum... Şey, henüz iş denilebilir mi bilmiyorum, ama iş olabilecek gibi görünen bir proje başlattım." Bana alaycı bir gülümseme atıyor. "Hala eski arabamı kullanıyorum, yani bazı şeyler henüz yenilenmedi."

Ona uzanıp dokunma isteğiyle mücadele etmek için yumruğumu sıkıyorum. "Bu çok iyi. Senin adına gerçekten çok sevindim." Boğazımı temizliyorum. "Bu projeden daha önce hiç bahsetmemiştin, değil mi?"

Yanakları kızardı. "Aslında, futbol maçından sonraki o geceye kadar bunu ciddi olarak düşünmemiştim."

Başımı eğiyorum. "Ben geldiğim gece *mi*?" *Ve sen eski sevgilinle miydin?*

O gülüyor. "Doğrusunu söylemek gerekirse, gelmene ve bana yanlış bir şey yapmışım gibi hissettirdi. Sonra, ilk başta ona kapımı açacak kadar nezaket göstermişken, aynı şeyi hissettirdiği için eski sevgilime kızdım. Sanırım bana ihtiyacım olan itici gücü verdiğin için sana teşekkür etmeliyim. Gözlerini kırıştıtırıp bakışlarını bana çevirdi.

Kalbim sıkışır ve içimde derinlerde, gizli bir yerde acı tatlı bir his filizlenir. Yani... o gece eski sevgilisiyle birlikte değildi?

Yine de, sanki o hayatına devam etmiş gibi geliyor. Sanki ben şansımı kaybetmişim gibi. Bu yüzden, tek söyleyebileceğim şey gerçek. "Özür dilerim." Boğazımı temizliyorum. "O gece senin evine hiç gitmemeliydim ve kesinlikle kendini kötü hissettirmemeliydim, ya da... bizi... ya da herhangi bir şeyi. Özellikle de yüzüne top attığımı düşünürsek."

Trina bana sadece gülümsüyor. "Evet. Özellikle bunu düşününce." Gözleri parlıyor ve onu istiyorum. Onu o kadar çok istiyorum ki, canım acıyor. "O gün neden koçluk yapıyordun ki? Seni daha önce ya da sonra hiç görmedim."

"Diğer koçun acil bir ailevi durumu vardı," diye açıklıyorum. "Onun yerine ben koçluk yaptım. Sadece o gün."

"Ah." Başını sallıyor, yanılıyor muyum, yoksa sesinde biraz hayal kırıklığı mı var?

Belinda ile durum böyle değildi. Okul yılı boyunca flört ederdik, her etkileşimimiz cinsel gerilimle doluydu. Her şey açıktı. O beni istediğini biliyordu, ben de onu istediğimi biliyordum ve ikimiz de birlikte kötü kararlar almaktan çok mutluyduk.

Trina ile birlikte olmak farklı bir his. Nedense, okulun son gününde sarhoş bir seksin onu doya doya tatmin etmeye yetmeyeceğini biliyorum. O benim içime işlemiş durumda. Çocukları hakkında konuşmasını dinlemek istiyorum. Kahkahasını duymak istiyorum. Onun yanında uyanmak ve kollarımı onun vücuduna dolamak, sanki oraya ait olduğunu biliyormuş gibi bana eridiğini hissetmek istiyorum.

Bu yeni projeyi duymak ve elimden geldiğince ona destek olmak istiyorum. İsteddiği girişimci olmasını istiyorum, çünkü kafasına koyduğu her şeyi başaracağını biliyorum. Akıllı olan herkes onun büyük işler başarabileceğini görebilir.

Ama aramızda bir uçurum var. Bu iş var. Bana değmediğimi söylemek için çok aceleci davrandığı gerçeği var. Boşanması, yükü var. *Benim* yüküm var.

Şu anda aramızdaki konuşmanın dostane ama verimsiz olduğu gerçeği var. Trina hayatına devam etmiş gibi hissediyorum.

"Kış boyunca motosikletini kullanıyor musun?" diye soruyor. Kaşlarını kaldırıncı Trina gülümsüyor. "Dışarıda park edilmiş olduğunu gördüm ve şaşırdım. Son zamanlarda oldukça fazla yağmur yağdı. Güvenli olmayacak gibi görünüyor."

"Benim için endişelendin mi?"

Yanakları daha da kızarır ve göğsümde bir umut ışığı parlar.
Belki de beni unutmamış?

Omuzlarını silkiyor. "Sadece merak ettim."

Karnımın derinliklerinde hissettiğim sıcaklığı görmezden gelerek gülümsüyorum. Birlikte olamayız. Karar verdik. Kibar ve uygun davranıyoruz. Her şey olması gerektiği gibi. Eminim o da şu anda benim gibi masamın üzerinde eğilmiş halini hayal etmiyordur. "Kış için garaja kaldırmadan önce muhtemelen bir iki hafta daha motosiklet sürebilirim. Güvenli olmaması bir yana, yağmurda motosiklet sürmek pek eğlenceli değil."

Gülümsüyor ve bir başka sıcaklık dalgası göğsümü delip geçiyor ve aşağıya doğru iniyor. "Çömlekçilik, motosiklet ve yedi yaşındaki çocuklara ders vermek arasında, ıslanıp kirlenmeyi umursamayacak türde bir adama benzemiyorsun."

Sözler dudaklarından çıkar çıkmaz, Trina'nın gözleri büyür ve yanakları kıpkırmızı olur. Omurgamın dibinde bir sıcaklık hissedirim ve yanaklarının kızarması, ona ne kadar ıslak ve kirli olmak istediğimi göstermek için onu kucağıma çekmek istememe neden olur. Sandalyenin kenarlarını sıkıca tutar ve yüzüme sakın bir ifade takınmaya çalışırım. Başaramam. Trina gözlerini bana çevirdiğinde ve yüzümdeki ifadeyi görünce keskin bir nefes aldığını duyduğumda, başaramadığımı anlıyorum. Kızarıklığı

daha da koyulaşüyor ve aramızdaki hava gerginleşiyor.

Aniden ayağa kalkar. "Gitmeliyim."

"Evet." Ben de ayağa kalkarım, elimde tuttuğum kağıtları sıkıca tutup, giderek büyüyen ereksiyonumu gizlerim. Katie'nin sınıfta gösterdiği performansla ilişkin özet raporu ona uzatırım, parmaklarımın onun parmaklarına değmemesine dikkat ederim.

"Teşekkürler." Gözleri benimkilerden kaçır, omuzları gerilir.

Aramızdaki uçurum bizi biraz daha uzaklaştırıyor.

Birlikte olamayacağımız tüm nedenleri bir kez daha hatırlatıyor.

O akşam eve geldiğimde, kendimi stüdyoya doğru giderken buluyorum. Trina'nın sesini unutmak için müziği biraz fazla yüksek sesle açıyorum ve karşımda oturan görüntüsünü, özellikle de ayağa kalkıp kapıya doğru koşan görüntüsünü kafamdan silmek için çömlek çarkının dönüşüne odaklanıyorum.

OTUZ İKİ TRINA

Kız kardeşimin evinde bir sandalyeye çöküyorum. Çocuklarım açık planlı oturma odasında oynarken, annem yanlarında kitap okuyor. Candice'in genç kızı Allie odasında, ben de Candice, Blake ve büyük bir kadeh şarapla mutfak masasında oturuyorum.

O veli-öğretmen toplantısından sonra bütün şişeyi içmem gerekebilir. "Açıkçası Blake, sen ünlü bir aktör olabilirsin, ama bence az önce olanlar için Oscar'ı ben hak ediyorum."

Candice gülüyor. "O kadar mı kötüydü?"

Başımı ellerimin arasına alıp, parmaklarımın arasından çocuklarıma bakıyorum. O küçük süngerler, oyunlarına tamamen dalmış gibi görünseler de, her kelimeyi dinliyorlar. Candice'e tekrar bakıp başımı sallıyorum.

O, az önce nerede olduğumu biliyor. Futbol topu olayından bu yana Mac'i ilk kez gördüğümü biliyor. Onu hala çok fazla düşündüğümü biliyor.

Geçtiğimiz haftalar tuhaf bir tür alacakaranlık kuşağı gibiydi. Günler bir şekilde hem yavaş hem de ışık hızında geçiyor. Hayatımda bir yön belirlediğim için, başlamak için sabırsızlanıyorum ama zaman, ben onu kavrayamadan uçup gidiyor.

Kevin ile ilk evlendiğimiz zamanı hatırlıyorum, sanki bir başlangıç gibiydi. Büyük bir şeyin başlangıcı, hayatımın gerçek başlangıcı gibi. Doğru şeyi yaptığımdan emindim. Belki de bu yüzden, yeni işim, çocuklarımin okullarını sevmeleri, hayatımdaki tüm güzel şeyler beni çok heyecanlandırırsa da, yine de biraz endişeli hissediyorum. Sanki her şey bir anda yıkılabilirmiş gibi.

"Hala neden onunla çıkamadığını anlamıyorum," diyor Blake, Candice'in bardağını doldururken.

"Şşşş," diyorum, çocuklarıma bakarak.

Candice sadece gülüyor ve başını sallıyor. "O inkâr aşamasında, Blake."

"Demek bu ailede genetik bir şey, ha." Kız kardeşime kaşlarını kaldırarak bakar, kız kardeşim ise onun koluna vurur.

"O kadar da kötü değildim." Candice şarabından bir yudum alır ve ona dilini çıkarır.

"Sen beni istediğini kendine itiraf etmeden önce *haftalarca* her gün kafeye geldim." Blake kolunu Candice'in sandalyesinin arkasına koyar ve Candice gülmekten kendini alamaz.

"Tamam. Belki biraz inkar var. Ama Trina'nın durumu farklı." Blake elini salladı. "Sadece yap şunu, Trina. Yani o senin çocuğun..." sesini alçaltır—"öğretmeni." Omuzlarını silker ve sesi normal ses seviyesine döner. "Hayat bu tür şeyleri dert etmek için çok kısa."

"Blake küfür etti!" Katie, oyunundan gözlerini ayırmadan bağırır.

Evet. Her şeyi dinleyen küçük süngerler. Kızıma bir bakış attıktan sonra, bana anlamlı bir gülümseme gönderen Candice'e bakıyorum.

"Katie, bir yetişkin kötü bir kelime söyledi diye sen de söyleyemezsin."

Kızım kaşlarını çatarak bana bakar. "*Ben* söylemedim anne. Sadece *onu* tekrar ettim."

Lanet olsun, bu kusursuz yedi yaşındaki mantığa. Ona en sert bakışımı atıyorum ve kızım yaramaz bir gülümsemeyle cevap veriyor. Toby kız kardeşine, sonra bana bakıyor ve geniş bir gülümsemeyle gülümsüyor. Muhtemelen ikisini de azarlamadığım için kötü bir anne oluyorum, ama o iki gülümsemeyi görmek kalbimi burkuyor. Denesem bile onları azarlayamazdım.

Bunu kalkma işareti olarak alıp, kadehimde kalan şarabı içip çocukları kapıya doğru yönlendiriyorum. Annem arabayı sürmeyi teklif ediyor, bu harika çünkü kendimi hiç iyi hissetmiyorum. Hâlâ eski hurda arabam var, biraz daha istikrarlı bir duruma geldiğimde onu yenileyeceğime yemin ediyorum. Ne zaman olursa olsun.

Akşam rutini bittiğinde ve çocuklar uykuya daldığında, kendimi yatak odamda, yatağa uzanmış tavana bakarken buluyorum.

Bu iyi. Hayat devam ediyor ve ben sonunda bir şeyler yapıyorum. İlerliyorum.

Mac, şık gömleği ve taranmış saçlarıyla saf, yasak bir seks sembolü gibi görünse ne olurdu? Onun karşısındaki küçük masada oturup, yanına gidip üzerine atlasam nasıl tepki vereceğini merak etsem ne olurdu? Toplantı boyunca kalbim deli gibi çarpıyordu ve ona bu kadar yakın dururken kıpırdamadan durmak bana çok zor geliyordu.

Gözlerimi sıkıca kapattım.

Bitti. Ona ihtiyacım yok. O bir tatlı.

Bir iç çekerek, kendimi başka bir şey düşünmeye zorladım ve uzun randevu ve yapılacaklar listemdeki bir sonraki şey Fiona'nın düğünüydü.

Onun gardırobunu düzenlerken, bana resepsiyonda yardım etmemi istedi. Düğün partisi için tüm stil danışmanlığı hizmetlerimi karşılamak üzere cömert bir ödeme teklif etti, ki ben elbette bunu reddetmeye çalıştım. O ve diğer kızlar son aylarda benim için çok şey yaptılar. Fiona ısrarla ödeme yapmak istediğinde, ona hizmetlerimin düğün hediyesi olacağını söyledim. Şimdi Agnes'in dolabına ve Fiona'nın düğününe odaklanmam gerekiyor, umarım bu, veli toplantısında olanları aklımdan uzaklaştırır.

Islak ve kirli olduğumla ilgili o aptalca, *aptalca* yorum yaptığımda Mac'in gözlerindeki bakış. Tüm vücudumun gerilip ısınması. Kendime artık hayatıma devam ettiğimi, yeni projelerimden, çocuklarımdan ve bağımsız hayatımdan mutlu olduğumu söylese de, Mac'in yatağında olmanın nasıl bir his olduğunu hala hatırlamam.

Kendimi bu kadar meşgul tutup motosikletleri, çömlekçiliği, futbol toplarını veya ilkokul öğretmenlerini düşünmezsem, bu okul yılını zarar görmeden atlatabilirim.

Umarım.

OTUZ ÜÇ FIONA

GRANT bana ilk evlenme teklif ettiğinde, büyük bir düğün hayal etmemiştim. İkinci evliliğimin daha sade olması gerektiğini düşünüyordum. Ancak son aylarda bu fikir değişti. Davetli listesi Heart's Cove'un çoğunu kapsayacak kadar uzadı ve Grant kendisi de bunu büyük bir olay haline getirmek istedi.

Böylece kendimi, Bardot yakalı, fildişi rengi, çay boyu bir elbise giymiş, saçlarım karmaşık bir topuzla toplanmış ve ensem arkasına bir duvak takılmış halde buldum. Eski konserve fabrikasından düğün salonuna dönüştürülmüş mekanın giyinme odasında aynaya bakarak derin bir nefes aldım ve kızlara döndüm. "Ne düşünüyorsunuz?"

"Muhteşem," diyor Simone, gözlerinde yaşlarla. "Çok güzel."

"Tebrikler, Fiona," diyor Candice, Simone kadar ağlamaklı. Jen elbisenin eteğini düzelterek kolumu sıkıyor.

Trina, sanki buraya ait değilmiş gibi kenarda duruyor. Henüz anlamadığı şey, onun da bizden biri olduğu. Bana gülümsüyor ve başını sallıyor. "Harika görünüyorsun, Fiona."

"Herkesin kıyafetine yardım ettiğin için teşekkürler, Trina. Sen olmasaydın bu kadar güzel görünemezdik." Ona gülümserim, sonra herkesin kıyafetlerine bakarım. Bir daha asla giymeyecekleri nedime elbiseleri almalarını istemedim, bu yüzden onlara yeşil renkli bir şeyler giymelerini söyledim. Şenlikli ama yine de klasik. Trina harika bir iş çıkardı.

Simone, üzerine oturan, koyu orman yeşili bir elbise ve ona uyan topuklu ayakkabılar giyiyor. Elbisenin kesimi mükemmel, her dikiş sanki onun için yapılmış gibi vücudunun hatlarını sarıyor. Kare yakası elbiseye sofistike bir hava katıyor ve Trina, görünümü tamamlamak için zarif bir altın zincir eklemiş. Simone'un kızıl saçları, elbisenin rengiyle inanılmaz derecede canlı görünüyor, yüzünü çevreleyen buklelerle dağınık bir şekilde toplanmış.

Jen muhteşem görünüyor. Koyu yeşil etek ve üstten oluşan bir takım giyiyor. Kısa kollu, bisiklet yaka üst ona mükemmel oturuyor ve etek yüksek bel ve baldır ortasına kadar uzanıyor. 1950'lerin kraliçesi gibi görünüyor.

Candice, bel kısmı dar ve dekoltesi derin, dalgalı bir elbise tercih etmiş.

Trina'ya yeşil rengi de istediğimi söylediğimde çok şaşırdı. Zengin zümrüt rengine, düz, geniş paça pantolon ve sırt dekolteli beyaz bodysuit giydi. Yeşil küpeler takmış ve yüzünü çok güzel çerçeveleyen uzamış kakülleri harika görünüyor. Bu kadın kağıt torba giyse bile podyumdan yeni inmiş gibi görünebilir.

Sonunda gözlerimi Clancy'ye diktim. Yakında üvey kızım olacak olan Clancy, benimkine benzer bir elbise giyiyordu. Elbise, benimki gibi baldır ortasına kadar uzanıyor ve aynı Bardot yakalıydı, ama onunki yeşil ipekten yapılmıştı. O kadar güzel görünüyordu ki, kalbim sızladı. Son birkaç yılı onunla geçirebildiğim için çok şanslıydım ve kollarımı açarak ona sarıldım.

Clancy, kollarıyla beni sıkıca sararken dudakları titriyor, sonra geri çekilip duvağımı düzeltiyor. "Resmi olarak üvey annem olacağın için çok mutluyum, Fiona."

"Ben de." Sesim duygudan boğuluyor ve Jen'den bir mendil alıp makyajımı bozmadan gözlerimi siliyorum.

En yakın arkadaşlarıma bakarak, küçük bir çığlık attım ve kollarımı açtım. Hayallerimin erkeğiyle evleniyorum. Hayallerimi yaşıyorum ve Clancy öğleden sonra resmi olarak üvey kızım olacak.

Ama bu da önemli. Kız arkadaşlarım, beni yeniden ayağa kaldıran ve Heart's Cove'da Four Cups Café ve onunla birlikte gelen her şeyle bana bir amaç veren kadınlar.

"Hazırım," diyorum.

"Onlara haber vereceğim," diyor Jen, tabletinde bir şeyi işaretlemek için eğiliyor. Ben sormadan, günün organizasyonunu üstlendi ve her şeyin sorunsuz geçmesi için pastacılıkta kullandığı askeri hassasiyeti uyguladı.

Bu kadınları seviyorum.

Mekanın büyük bir kısmı çıplak tuğladan oluşuyor ve her yerde zengin meşe döşeme var. Ana tören, resepsiyon salonunun hemen yanındaki bir odada yapılacak. Sandalyeler düzgün sıralar halinde dizilmiş ve organize bir kemer, sunak görevi görecek. Ben, odanın hemen dışında durmuş, nefes nefeseyim ve karnımda birdenbire kelebekler uçuşmaya başladı. Simone bana son bir kez sarıldıktan sonra odaya girerken gülümsüyorum.

Simone'ye, beni Heart's Cove'a getiren ve Grant'le kalmam için beni teşvik eden kişi olduğu için düğünümüzün nikah memuru olmayı düşünür mü diye sorduğumda, gözyaşlarına boğuldu ve hemen internete girip nikah memuru lisansı için nasıl başvuracağını araştırmaya başladı.

Jen, Grant'in sağdıçları Wes, Fallon ve hatta yıllar önce onu marangozlukla tanıştıran Bay Cheswick ortaya çıktığında dikkatimizi çekti, herkesi sıraya dizdi ve sonra elime bir buket çiçek tutuşturdu. Sonra, Grant'e doğru yürüyerek hayatımın en güzel dakikaları geçti, onun karısı olmaya fazlasıyla hazırdım.

Mesele şu ki, sanki ilk kez gibi hissediyorum. Daha önce evlenip boşandığımı biliyorum, ama bu o kadar doğru geliyor ki, öncekiler bunun yanında sönük kalıyor. Alayımız koridordan ilerlerken, gözlerimi Grant'ten ayıramıyorum. Adam smokin giymek için doğmuş gibi görünüyor. Simone'nin yanında dik duruyor, gözleri yaşlarla dolarken yüzünde geniş bir gülümseme yayılıyor.

Yerlerimizi alıyoruz ve kısa, tatlı bir törenle, en yakın arkadaşım beni en önemli insanlarımin önünde hayallerimin erkeğiyle evlendiriyor.

Simone bize öpüşmemiz için işaret verdiğinde, Grant güçlü kolunu sırtıma doluyor ve beni kendine çekiyor. "Seni çok seviyorum, Fiona," diyor boğuk bir sesle, sonra kimse izlemiyormuş gibi beni öpüyor.

Çıglıklar ve bağırışlar fazla olunca ayrılırız, yan taraftaki resepsiyon salonuna geçeriz ve partiye başlarız.

Kendimi inanılmaz şanslı hissediyorum. Yemekler muhteşem - keskin gözlü Jen'in gözetiminde - ve her konuşma beni ağlatıyor. Özellikle Clancy'nin konuşması. Grant'in kapısına geldiğinde, bu noktaya geleceğimizi hiç düşünmemiştim. Üvey ilişkilerin zor olabileceğini biliyorum

zor olabileceğini biliyorum, ama ikimiz anne-kız kadar yakın, mükemmel bir ilişki kurduk.

Grant elimi tutup beni dans pistine götürdüğünde, başımı omzuna yaslayıp tüm mutluluğumu içime çekiyorum. Grant bizim şarkımızı seçmiş ve biz dans ederken Alabama Shakes'in "I Found You" şarkısının sözlerini dinleyip aşkın her zerremde yayıldığını hissediyorum. Blues tarzında, ruh dolu bir şarkı ve beni ağlatıyor.

Sonra ayrıldık ve Simone, Candice, Jen, Clancy ve Trina beni kucaklamak, dans etmek ve benimle birlikte tezahürat yapmak için oradaydılar. O kadar çok ağladım ki berbat görünüyor olmalıyım, ama umurumda değil. Hayallerimin erkeğiyle evlendim, düğünüm mükemmel geçti ve en çok değer verdiğim tüm insanlar kutlama için buradalar.

Konuşmalar ve akşam yemeğinden sonra pasta var. Jen, çikolata ve vanilya katmanları, çikolata ganaj ve ahududu dolgusu ile süslenmiş, şimdiye kadar gördüğüm en zarif şeker süslemeli, lezzetli üç katlı bir pasta yaptı. Bu, güzel bir düğün için mükemmel bir pasta.

Hiç bu kadar mutlu olmamıştım.

OTUZ DÖRT TRINA

Katie'nin yüzündeki ifadeden, onun yorgun olduğunu ve tantrum yapmaya hazır olduğunu anlayabiliyorum. Bu yüzden, düğün konuklarının arasından geçerek odanın ön tarafındaki bir masaya doğru ilerliyorum, Fiona ve Grant'i bulup onlara son bir kez tebriklerimi sunuyorum, sonra çocuklarımı toplayıp kapıya doğru yöneliyorum.

Kendimi... hafif hissediyorum. Fiona ve Grant'i, Candice ve Blake'i, Simone ve Wes'i birlikte görünce kendimi ve benim için de umut olabileceğini düşündüm. Kevin'dan boşanmak kesinlikle doğru bir karardı, çünkü o bu odadaki erkeklerle aynı ligde olamaz.

Mac'i düşünmemeye çalışıyorum. O sadece bir teselliydi ve ben kendime odaklanmam gerekiyor. Kendime odaklanıyorum ve hiç olmadığım kadar mutluyum.

Odadaki çıkış yolunda, Margaret ve onun eşlikçisi Hamish'i dans pistinde kol kola geçerken görüyorum. Margaret bana gülümserken Hamish göz kırpmıyor ve ben onları görünce göğsümdeki sıkışmayı görmezden gelmeye çalışıyorum. Kızlar gecemizden beri Cedar Grove'a geri dönmedim ve yakın zamanda geri dönmeyi de planlamıyorum. Bilardo ustası olarak geleceğim maalesef suya düştü.

Çocukları eski arabamın arkasına bindirirken, Katie'nin alnına bir öpücük konduruyorum ve Toby'nin emniyet kemerini taktığından emin olmak için bir göz atıyorum. Kemerini takmış ve pencereye yaslanmış, derin uykuda. Belki daha erken ayrılmalıydım, ama itiraf etmeliyim ki, eğleniyordum.

Fiona'nın düğünü rahat bir ortamda geçti, ama o kadar güzeldi ki, salondaki pek çok kişinin gözleri yaşardı. Geçtiğimiz ay, okul sonrası etkinlikler ve annelik görevleriyle dolu uzun bir maraton gibiydi, stilist olarak kariyer yapmanın heyecanı da cabası. Bugün ise hoş bir rahatlama oldu. Aslında bu bir düğünden daha fazlasıydı.

Herkes sevgi ve dostluğu kutlamak için bir araya gelmişti. Bu küçük topluluğa ne kadar kolay kabul edildiğimi fark etmemi sağladı.

Ve bunun ne kadar ihtiyacım olduğunu fark etmemiştim. Kevin'la ne kadar yalnız hissettiğimi ve ayrılma kararının ne kadar zor olduğunu fark etmemiştim. Sanki boşluğa doğru yürüyormuşum gibi hissettim, bir sonraki adımında zeminin olup olmadığını bile bilmiyordum.

Yerden daha fazlasını keşfettim. Kevin'dan boşanıp bu kasabaya taşınmak, dostluk, ışık ve kahkahalarla dolu yepyeni bir dünyaya adım atmak gibiydi.

Mac ile işler yolunda gitmedi. Sorun değil, en azından kendime böyle söylüyorum. Zaten bir erkekle birlikte olmak için henüz çok erkendi. Kendime odaklanmam, çocuklarıma odaklanmam gerekiyor.

Motor birkaç kez çalışmakta zorlanır, ama sonunda arabam çalışır. Cam sileceklerini kullanarak ön camdaki birkaç kalın kar tanesini temizlerim ve ısıtıcıyı sonuna kadar açarım. Düşün mekanı şehirden yaklaşık yarım saat uzaklıkta ve ben şehrin diğer tarafında yaşadığım için kırk dakika içinde evde olmalıyım. Yola girerim ve karanlıkta farlarımı yakarım, sürüşe hazırlanırım.

Çocuklar arkada uyuyor ve ben uzun bir nefes alıyorum.

Bunu yapabilirim.

Bu düşünce içimi kaplar ve ilk kez kendime gerçekten inanırım. Çocuklarımla büyütebilirim. Kevin ile olan karmaşık ilişkimizi yürütebilirim. Toby ve Katie'nin olabildiğince mutlu ve uyumlu bir hayat sürmelerini sağlayabilirim.

Ve stilist olabilirim. İsteddiğim şeylerin peşinden gidebilirim.

Tam dudaklarım gülümsemeye başlarken, farlar virajlı yolun karanlığında bir üçgen şeklindeki kaldırım parçasını aydınlatırken, arabam gürültü yapmaya başlar. Kısa süre sonra bir tıkırtı sesi de eklenir ve kaşlarımı çatarak aşağıya bakarım ve motor kontrol ışığının bana öfkeyle yanıp söndüğünü görürüm.

Oh oh.

Eve henüz yarı yoldayım, ormanın ortasındayım ve arka koltukta iki yorgun çocuk var. Durmak için güvenli bir yer olup olmadığından bile emin değilim. Direksiyonu sıkıca kavrayarak, arabamın şehre geri dönmesini diliyorum.

İşe yaramıyor.

Bir mil daha gittikten sonra, gürültü giderek artar ve sonunda durur... motorun geri kalanıyla birlikte. Küfür etmemeye çalışarak arabayı yolun kenarına çekip tehlike ışıklarını yakarım ve aynadan arkamdaki trafiği kontrol ederim.

Trafik ışıkları olmayan ve görüş mesafesinin sınırlı olduğu, etrafı karanlık ormanlarla çevrili hafif bir virajda sıkışıp kaldım. Kar hala yağıyor ve yola düştüğünde eriyor, ama ne kadar süre sonra yapışmaya başlayacak? Bu durum güvenli değil. Derin bir nefes alıp tekrar kontağı çevirene kadar, bir kamyonun arabamın arkasına çarpması görüntüsü kafamı dolduruyor.

Hiçbir şey olmuyor. Arabam tamamen bozulmuş.

Yolcu koltuğundaki çantamı karıştırarak telefonumu buluyorum ve kalbim çarparken kilidini açıyorum. Taksi mi çağırayım? Çekici mi? Annemi mi?

Derin bir nefes alıp gözlerimi kapatıyorum ve sakinleşmeye çalışıyorum.

Bunu yapabilirim. Birkaç dakika önce dünyayı fethedebileceğime emin değil miydim? Bu hiçbir şey. Bu sadece bir aksilik. Küçük bir sorun.

"Neden durduk anne?" Katie'nin uykulu sesi arka koltuktan geliyor.

"Her şey yolunda tatlım," diyorum ona. "Sadece arabayla ilgili biraz yardıma ihtiyacım var."

"Bozuldu mu?"

"Sorun yok, Katie. Gözlerini kapat. Yardım çağırıyorum. Sen uyumaya devam edebilirsin."

Katie, elbette, uykuya dalmaz. Oturur ve kardeşi şaşkınlıkla uyanana kadar onu dırter. "Neredeyiz?"

"Neredeyse eve vardık," diyorum ona. "Sadece bir telefon görüşmesi yapmam gerekiyor."

Dışarı çıktığımda, havanın kesinlikle soğuk olduğunu hissediyorum. Geldiğimiz yöne bakarak, birinin bize çarpma korkusunu gidermeye çalışıyorum.

Hayır, sorun yok. Yolun kenarında durduk, tehlike ışıklarını yaktım, her şey yoluna girecek. Mümkün olduğunca güvenli bir yerde durdum. Derin bir nefes alıp içimde yükselen paniği bastırıyorum.

Sorun yok. Ben yapabilirim. Ben güçlü bir kadıyım. Hayatımın geri kalanında kazalar ve krizler başıma gelecek ve ben

tek başıma yüzleşmeye karar verdim. Bu sadece bozuk bir araba, hepsi bu. Her şey yoluna girecek.

Telefonuma bakarak bir karar veriyorum. İnternet tarayıcımı açıyorum ve bu bölgede hizmet veren cep telefonu operatörüne sessizce teşekkür ediyorum. Sonra bir çekici şirketi arıyorum. Ekrandan erimiş kar tanesinden damlayan suyu siliyorum ve telefon numarasını buluyorum.

Planım, arabayı çekiciyle çektirmek ve ardından taksi çağırmak, böylece çocukları doğrudan eve götürebilmek. Arabayla yarın ilgileneceğim.

En yakın çekici şirketi tanıdık bir yer: Remy'nin garajı, Ağustos ayında lastiğimi tamir edip arabama bakım yapan adam. Başka birini aramayı düşünürüm, ama çocuklarım gururumdan daha önemli. Mac bunu duyarsa ne olur? Kimin umurunda?

Bir kez çaldıktan sonra telefonda sert bir ses duyulur: "Remy."

"Merhaba," diyorum, çakıllı yol kenarında bir ileri bir geri yürüyerek. "Bir çekiciye ihtiyacım var. Ya da belki sadece akü takviyesi falan, emin değilim. Arabam sürerken bozuldu ve şimdi çalışmıyor."

Telefonda bir hareketlenme olur ve arka plandaki gürültü kesilir. "Neredesin?"

"Heart's Cove'un hemen dışında, Seaview Drive'dayım. Konserve fabrikasından yaklaşık... yirmi dakika uzaklıkta mı? Ormanda bulunuyorum."

Remy homurdanır. "Tamam. On beş dakikada orada olabilirim. Adın ne?" "Adım Trina. Katrina Viceroy."

"O hurda sonunda bozuldu, ha," diye cevaplar Remy ve ardından hafifçe güler. "Merak etme. Hemen oraya geliyorum."

Derin bir nefes alıp bir an için gözlerimi kapattım. "Teşekkür ederim."

"Yalnız mısın?"

"İki çocuğum da burada."

O homurdanır. "Sıkı dur. Üçünüz için şehre dönüş için bir araç ayarlayacağım."

"Teşekkür ederim," diye fısıldayarak tekrar ediyorum. Taksi ayarlamak zorunda kalmamak neden bu kadar rahatlatıcı bilmiyorum. Basit bir şeydi - bir

telefon görüşmesi yapmam gerekirdi—ama bu yükten kurtulmak sanki omuzlarımdan bir yük kalkmış gibi hissettiriyor. Evet, ben güçlü ve yetenekliyim, ama aynı zamanda çok yorgunum.

Telefonu kapatıyoruz ve ben arabaya geri biniyorum.

"Ne oluyor?" diye sorar Toby, elini koltuğumun kenarına uzatarak.

"Çekici yakında burada olacak."

"Çekici mi?" diye sorar Toby, dikleşerek. Ben başımı sallayınca, dudaklarında bir gülümseme belirir. "Harika."

Kıkırdayarak başımı koltuk başlığına yasladım ve çocuklarıma düğünü beğenip beğenmediklerini sordum. Katie en sevdiği elbiseleri (Jen ve Simone'unkileri) ve Grant'in Fiona'yı gördüğünde ağladığını anlattı. Toby ise yemeklerle ilgili düşüncelerini ayrıntılı bir şekilde anlattı. On dakika kadar konuşmuşuz ki, Heart's Cove yönünden iki çift far görünüyor. Öndeki araba iki kez korna çalıyor ve çekicinin yanımızdan geçtiğini görünce gülümsüyorum. Tanrıya şükür.

Arkasındaki araba bir kamyonet, ama onu iyice görebilme fırsatım olmuyor. İki araç bizi geçiyor, sonra birkaç dakika sonra yolun güvenli bir yerinde dönüp bizimle aynı yöne doğru ilerliyorlar. Çekici arabası benim arabamın önüne geldiğinde, çocuklara gülümsüyorum ve Toby'ye kapısını açıp dışarı çıkmasını söylüyorum.

"Katie, Toby'nin tarafına çık. Yola çıkmayı istemiyorum."

O itiraz etmeden arka koltukta yer değiştirir ve kısa süre sonra üçümüz arabanın yanında dururken Remy çekiciden iner ve selam verir. "Arıza yapmak için kötü bir yer," der ve çekicinin arkasına doğru yürür. Kar, sisli, ıslak bir çiseleye dönüşmüştür ve soğuk ceketimin içinden sızmaktadır.

"Bana mı söylüyorsun?" diye cevap veriyorum, sonra elimi Toby'nin omzuna koyuyorum. "Remy'ye çalışması için biraz yer aç, tatlım."

"Ama izlemek istiyorum!"

"Anneni dinle," arkamdan başka bir ses geliyor

.

Bu sesi duyunca gözlerim büyür ve donakalırım, ama Katie donakalmaz.

"Bay Blair!" diye bağıırır. "Burada ne yapıyorsunuz? Arabamız bozuldu. Tam yolun ortasında durdu ve annem çekici çağırdı."

Yavaşça dönerek, kalbimin durmasını engellemeye çalışıyorum.

Mac bize doğru büyük adımlarla yaklaşıyor, dudaklarında Katie'ye yönelik yumuşak bir gülümseme var. "Duydum. Sizi eve götürmek için buradayım."

"Öyle mi?" Katie başını yana eğiyor ve bana bakıyor. "Bay Blair neden bizi eve götürüyor?"

Boğazım hiç bu kadar kuru olmamıştı. Hâlâ bir elim Toby'nin omzunda, o da Remy'nin arabayı çekicinin arkasına bağlamasını izlemekle meşgul. Katie'nin eli benim elimde, ama dikkatimi çekmek için elimi çekiyor.

"Bay Blair'i aradın mı anne?"

Kafamı sallıyorum. "Hayır. O Remy'nin arkadaşı. Bize bir iyilik yapıyor." Sonunda gözlerimi kaldırıp Mac'in gözlerine bakıyorum.

O veli-öğretmen görüşmesinden bu yana neredeyse üç hafta geçti ve onu unuttuğumu sanıyordum. Çocuklar, okul ve işlerle o kadar meşguldüm ki, onun bir teselli olduğunu ve aramızda olanların geçici olduğunu kendime inandırmıştım. Geçici.

Ama şu anda geçici olmaktan çok uzak gibi geliyor. Sanki tüm vücudum elektriklenmiş gibi hissediyorum.

"İyi misin?" diye soruyor Mac yumuşak bir sesle ve ben buna dayanamıyorum. O ses, tatlı ve şefkatli olduğunda, kalbimin derinliklerinde saklamaya çalıştığım bir şeyi ortaya çıkarıyor.

Sesimi çıkaramadığım için sadece başımı sallıyorum. Sonra boğazımı temizliyorum. "Buraya gelmene gerek yoktu."

"Aradığında Remy'nin evindeydim," diye açıklıyor. "Seni ortada bırakamazdım."

"Hepsi bitti," diyor Remy. "Arabadan ihtiyacın olan her şeyi aldın mı?"

"Şey..." Camlara bir göz attım, sonra kapıyı açıp çantamı aldım. Arka koltuk boştu, ben de kapıyı kapatıp Remy'ye başımı salladım. "Her şey yolunda."

"Hadi Katie," diyor Mac, kamyonetini işaret ederek. "Seni eve götürelim."

"Sizin de çekiciniz var mı, Bay Blair?"

Toby'nin omuzlarına kolumu dolayarak onu bekleyen kamyonete doğru yönlendirirken Mac gülümser. "Hayır," der. "Sadece değer verdiğim birine yardım ediyorum."

"Bay Remy'yi mi önemsiyorsunuz?"

Mac kamyonetinin kapısını açar ve Katie'ye yardım eder. "Evet. Ona da." Bana bakar, gözleri benimkilerde bir süre kalır, sonra Toby'ye döner. "Hadi dostum. Seni eve götürelim."

O anda, onun yorumunu görmezden gelmeye karar verdim. Haftalardır konuşmamış olsak da, aslında beni önemsedğini itiraf ettiğini düşünürsem, kafam hiç rahatlamaz.

Ben iyiydim. Gerçekten iyiydim. İhtiyacım olan son şey, seksi, tatlı Mac'in yine kafamı karıştırması.

Çocuklar dört kapılı büyük taksinin arka koltuğuna güvenli bir şekilde oturduktan sonra, Mac yolcu kapısını benim için açar ve ayrılan çekiciye başıyla selam verir. "Yeni bir arabaya ihtiyacın var."

Burun kıvrıyorum. "Evet, peki, beni araba perisine yönlendirirsen, ona benim için bir tane bırakmasını isterim."

Mac'in dudakları kıvrılır, geniş eli hala yolcu kapısının üstünde kıvrılmış durumda, bu da benim içeri girmemi engelliyor. Bir an için ellerinin sıkıldığını izliyorum. "İyi misin?"

Basit bir sorunun bu kadar ağırlık taşıması ne garip. Aile toplantısında da bana aynı şeyi sormuştu. Hayatım boyunca binlerce kez iyi olup olmadığım soruldu, ama Mac bunu yol kenarında durup cevabı gerçekten önemsiyormuş gibi bana bakarak sorduğunda, boğazım düğümleniyor.

"Evet," diye cevap veriyorum yumuşak bir sesle. "Meşgulüm. İyiyim. Nasıl olduğunu bilirsin."

Beni bir an izledi, kamyonun kabininden gelen ışık onun erkeksi, köşeli yüzünü aydınlatıyordu ve ona dokunamadan bu kadar yakın olmak neredeyse acı vericiydi.

Mac, ben istemeden bile yardımına koşan türden bir adamdır. Şehirde kalması çok daha kolayken, her şeyi bırakıp beni ve çocukları eve götürmek için yola çıktı ve ben

farkına bile varmazdım. O, seks söz konusu olmasa bile güvenilir, itimat edilebilir bir adam.

Birlikte olamayacağımız konusunda anlaştık, ama o hala burada.

Bunun beni neden bu kadar etkilediğini, neden gözlerine bakmanın bu kadar zor olduğunu, neden kalbimin göğsümden çıkacakmış gibi hissettirdiğini bilmiyorum.

O, herhangi bir iyi insanın yapacağı şeyi yapıyor ve zor durumda olan bekar bir anneye yardım ediyor. Ama gerçekte kaç tane iyi insan var? Kaç tane iyi *erkek* benim için böyle bir şey yaptı?

Ve onun sahip olamayacağım tek erkek olması ne kadar şanssızlık benim için? İstememem gereken tek erkek?

Duygularımdan boğazım düğümlenirken, ona hızlıca başımı salladım. "Çocukları yatırmam lazım."

O, içinde bulunduğu sersemlikten bir anda çıkar ve elini kapıdan çeker, ancak hemen sürücü tarafına geçmez. Ben kamyonun kabinine binene kadar bekler, sonra benim için kapıyı kapatır ve aracın önünden dolaşarak diğer tarafa geçer.

Arkamı dönüp baktığımda çocukların sessiz olduğunu, emniyet kemerlerini takmış, gözleri açık ve uyanık olduğunu görüyorum, sonra Mac'in her zamanki zarafet ve özgüveniyle kamyonete bindiğini izliyorum. Sonunda koltuğuma yerleşip beni eve götürmesine izin veriyorum.

Ve Remy'yi getiren kişinin Mac olmasına sevindiğimi fark ettim, çünkü onun sesini duyduğum andan itibaren sadece rahatlama hissettim. Kendimi güvende hissettim. Her şeyin yoluna gireceğinden emindim.

OTUZ BEŞ MAC

Trina ve çocuklarını kapıya kadar geçiriyorum, Katie annesinin arkasında merdivenlerden yukarı çıkmadan önce ona gülümsüyor ve el sallıyorum. Sonra gözlerim önümde duran kadına kayıyor.

Haftalar geçmesine rağmen duygularım hiç azalmadı. Son veli-öğretmen görüşmesinden bu yana, içimde filizlenen küçük umut tohumunu bastıramadım.

Eski kocasını o seçmedi. O gece onunla birlikte değildi.

Bu, ikimizin bir şansı olabileceği anlamına gelir... değil mi?

Trina omzunu kapı pervazına dayadı ve bana yumuşak, çekingen bir gülümseme attı. "Tekrar teşekkürler, Mac."

Adımın onun dudaklarından çıkmasıyla neredeyse inleyecektim. Son üç ayımı, onun da diğer kadınlar gibi olduğuna kendimi ikna etmeye çalışarak geçirdim. Ama öyle mi gerçekten? Onu düşünmeden duramıyorum. Onu hayal ediyorum. Birlikte olursak kovulmayacağımdan emin olmak için çalışan el kitabını tekrar tekrar okuyorum.

Ama mesele kurallar değildi, değil mi? Mesele benim itibarımdı. Okulda kendim, Trina ve Katie için yaşayacağımız garip durumlardı. Yıllar boyunca kariyerimi inşa etmiştim ve bir ebeveynle ilişki kurduğum için kimsenin hakkımda farklı düşünmesini istemiyordum.

Ama Trina'nın burada olduğunu, kendi başına başarılı olduğunu bilmek işkence gibiydi ve onu uzaklaştırarak bunun bir parçası olma hakkından vazgeçmiştim.

Bu benim aptalca gururumdu, değil mi? Yalnız kalmam gerektiği, hiçbir kadının bana uygun olamayacağı inancına o kadar kapılmışım ki. Kararlarıma gölge düşüren çocukluğumdan kalma yaralardı.

Ama gerçek neydi?

Gerçek şu ki, Trina soluk mavi pantolonuyla, asil, zarif ve ulaşılmaz bir şekilde sınıfımın kapısından içeri girdiğinden beri onu sevdiğimi biliyordum.

"Seni özledim," diyorum.

Trina kaskatı kesiliyor.

"Mac..."

Kafamı sallıyorum. "Üzgünüm. Bunu söylemek zorundaydım. Seni uzaklaştırmakla hata ettim ve birlikte olamayacağımızı söylemekle hata ettim. Seni incitmiş olmak beni çok üzüyor. Sadece üzgün olduğumu bilmeni istiyorum."

Trina yutkunur, gözleri benimkilere sabitlenmiş, elleriyle gömleğini düzeltir. Derin bir nefes alır. "Ama hiçbir şey değışmedi, değıl mi?"

Gözlerimi kaçırıp ayaklarımın altındaki kaldırım taşlarına bakıyorum. "Her şey değışmiş gibi geliyor."

"Hâlâ Katie'nin öğretmeni sensin."

"Bekleyeceğim. Okul yılı bitecek."

Çaresiz görüldüğümü biliyorum, ama kendimi umursamaya zorlayamıyorum. Üç aydır gururumun önüme engel olmasına izin verdim, Trina'dan kaçındım, Katie'ye her gün ders verdim ve onun annesinin yanında olmak istedim. Trina'nın vücudunu hayal ettim, elbette, ama en çok özlediğim şey onun gülümsemesi. Onu kollarımda tutmanın verdiği his. Çömlek çarkında güldüğü hali ve dokunuşumu hissettiğinde nefesinin kesilmesi.

Onu özledim. Sırtını dik, başını dik tutarak yürüyüşünü özledim. Boşanmasından zarafet ve güçle çıktı ve onu seviyorum. Onu o kadar çok seviyorum ki, bu acı veriyor — fiziksel olarak demek istiyorum. Onun yanında olmak ve ona dokunamamak, ona söyleyememek kalbimi acıtıyor.

Trina içini çeker, gözlerini kapatır ve benim çok hayran olduğum o kararlılığı omuzlarını dikleştirir. Bana bakar ve hüzünlü bir gülümseme atar. "şu anda gerçekten çok iyiyim, Mac. Yeni bir işim var ve çocuklarıma bakmam gerekiyor. Yapacak çok işim var. Bir ilişkiye ayıracak zamanım ve enerjim yok, özellikle de seninle olan her şeyin yoğun ve yorucu olacağını bildiğim için." Elini omzuma koymak için uzanır ve elinin ağırlığı bir çapa gibi hissedilir. "Evliliğimden yeni çıktım.

Hala bunun etkisinden kurtulamıyorum. Yeni bir şeye atılmam ikimiz için de adil olmaz.

"Çok emin görünüyorsun," diye boğuk bir sesle cevap veriyorum.

Bir an bakışlarımı tutar ve omzumu sıkar. "Öyleyim

Öyleyim."

"Yani denemeyeceksin bile mi?"

Elini omzumdan çektiğinde, bir uzvumu kaybetmiş gibi hissediyorum Katrina başını sallar. "Üzgünüm, Mac. Kendime ve çocuklarıma odaklanmam gerekiyor. İstedğin şeyi sana veremem."

Boğazım düğümleniyor ve tek yapabildiğim başımı sallamak. Kapıyı kapattığında, kapının eşiğinde durup uzun bir nefes alıyorum.

Kamyonetime geri dönerken, bir süre kabinde oturup onun evine bakıyorum. Bu, okulun ilk gününden sonra o benim evime geldiğinde hissettiğim gibi değil. O gün, kendimi kapatmışım ve doğru kararı verdiğimden emindim.

En son buraya geldiğimde, elimde çiçekler ve kalbimde umutla doluydum. Öfkeli ve incinmiş bir şekilde ayrıldım ve yaralarımı sarmak için babamın barına koştum.

Hayır, bu sefer kararlı hissediyorum.

Katrina'nın istediğim kadın olduğunu biliyorum. Eğer doğru zaman olmadığını söylerse, bekleyeceğim. Doğru zaman geldiğinde, kollarımı açarak orada bekleyeceğimden emin olacağım.

Stüdyomun kapılarını açıp ışıkları yaktığımda, ısıtıcıyı açıyorum ve dudaklarım gülümsemeye başlıyor. Four Cups siparişi için bitirmem gereken birkaç parça daha var, ama bu gece üzerinde çalışacağım şey o değil. Bu gece, Katrina'yı hatırlatan bir şey yaratacağım. Ocak ayında o aptal galeri açılışında sergileyebileceğim, sadece benim için anlamı olan bir şey.

Ve şanslıysam, ona da bir anlam ifade edecek.

OTUZ ALTI TRINA

ÖNÜMÜZDEKİ HAFTA, Mac ile yaptığım bu konuşmayı kafamda tekrar tekrar oynatıyorum. Nasıl düşünürsem düşünsem, her zaman doğru kararı verdiğimi hissediyorum.

Kendi başıma daha iyiyim. Bu işi yapmaya karar verdiğimden, kendime ve çocuklarıma odaklandığımdan beri her şey yoluna girdi. Kevin ile konuştuktan sonra bir saat dinlenmeye ihtiyaç duymuyorum. Çocukları teslim etme işlerini ayarlayabiliyorum ve hatta bu yıl Noel'de çocukları onunla geçireceklerini mantıklı bir şekilde düşünebiliyorum, çünkü Şükran Günü'nde çocukları ben geçirdim, ki bu daha önce kalbimi kırıyordu.

İlk yapacağım şey yeni bir araba satın almak, yani yeni bir ikinci el araba. Artık paramın biteceğinden korkmuyorum. Her şey yoluna girecek ve güvenilir bir araca ihtiyacım var. Sonra, o yeni arabayla çocukları annemle birlikte Noel ağacı almaya götürüyorum ve Aralık ayının ikinci hafta sonu ağacı süslüyoruz. Onlara Noel Baba'nın babalarıyla birlikte olacaklarını bildiğini ve Seattle'da Kevin'ı görmeye gitmeden önce burada mini bir Noel kutlaması yapacağımızı söz veriyorum.

Bu, alışılmadık ama güzel bir yeni hayat. Evet, çocuklarımla aile zamanı geçirebilirim ve onlar da babalarıyla zaman geçirebilirler, her şey yolunda olacak.

Gözlerim açık bir şekilde hayatıma adım atıyorum. Bir sonraki adımımın altında artık boşluk yok, gelecekte korkmuyorum. Dolabımdaki o şekilsiz kaseye baktığımda hala acıyan kalbimin o köşesini ya da boşandıktan kısa bir süre sonra iyi bir adamla tanışmış olabileceğimi, ama sonra bu fırsatı kaçırmış olabileceğimi fazla düşünmüyorum.

Üçüncü müşterimi bulmam bir hafta sürüyor. Bir düzine ücretsiz stil danışmanlığı yapıyorum ve hepsi reddediliyor, ama on üçüncü seferde şansım yaver gidiyor. Bu, tatilden sonra ilk kurumsal işine başlayan

Yılbaşı tatilinden sonra ilk kurumsal işine başlayacak olan yirmili yaşlarının sonlarında bir kadın. Kişiliğini yansıtan profesyonel bir gardıroba ihtiyacı var ve birlikte yaptığımız seanslar çok eğlenceli geçiyor.

Bu, doğru şeyi yaptığımı bir kez daha teyit ediyor. Genç kadın bana işteki ilk haftası için planladığı kıyafetlerin fotoğraflarını gönderdiğinde, kalbim o kadar hafifliyor ki, patlayacakmış gibi hissediyorum.

Hiç böyle hissetmemiştim. Sanki değerli yeteneklerim varmış gibi. Para kazanabilir, diğer kadınlara hizmet edebilir ve onları *mutlu* edebilirim. İstedğim kadar kız gibi davranabilirim ve kimse bana alaycı bakmaz.

Çocuklar Seattle'a gitmeden önceki günlerde, Katie bir cumartesi sabahı odama gelir ve yatağıma tırmanır. Onu kollarımın arasına alıp ipeksi saçlarını öperim, bana sokulmasını çok severim.

Kafasını omzuma dayayan kızım elimi tutar ve tırnaklarıma bakar. "Manikür yaptırman lazım," der.

Shellac'ımın yeniden uzayan kısmına bakıyorum. "Haklısın."

Katie başını kaldırıp bana bakar. "Ben de gelebilir miyim? Kırmızı ve yeşil tırnaklar istiyorum." Parmaklarını kıpırdatıp bana umutla gülümser.

Bunun beni neden bu kadar mutlu ettiğini bilmiyorum. Sadece kızım benimle bir şeyler yapmak istiyor, ama bundan daha fazlası var. Güzel şeyleri sevmekten utanmıyor. Kız gibi şeyler yapmak istediğim için beni küçümsemiyor. Bu yüzden gülümsüyor ve başımı sallıyorum, sonra onu şehirdeki bir manikürcüye götürüp manikür ve pedikür yaptırıyorum. Elbette ona sadece normal oje sürüyoruz, çünkü başka bir şey yapmak bakım gerektirir ve tırnaklarına zarar verebilir, ama kızım tüm bu süre boyunca gözleri parlayarak gülüyor.

"Bak, anne!" Elini bana doğru uzatıyor ve her parmağında küçük kar taneleriyle süslenmiş kırmızı ve yeşil renkli tırnakları görüyorum. Elini yüzüne götürüp gülümsüyor. "Çok güzel!"

Kalbim sevinçle doluyor. İşimiz bittiğinde, Katie tırnaklarını sergileyerek caddede yürüyüşe çıkıyor. Annem ve Toby ile kafede bulduğumuzda, Katie tezgaha koşuyor ve Sven, Fiona ve Candice'e tırnaklarını gösteriyor. Hepsi de ellerine *hayranlıkla* bakıyorlar.

"Annesinin kızymış." Candice göz kırpmıyor.

Gülümsüyorum. Altı ay önce Kevin bana bunu söyleseydi, bunu bir iltifat olarak kabul eder miydim acaba?

Her şey yolunda. Gerçekten, gerçekten yolunda.

Sonra Mac bir kutu çömlekle kapıdan içeri girer ve kalbim göğsümden fırlayacak gibi olur. Gözleri baştan aşağı beni süzer. Hemen alev alırım.

Hmm.

Belki de işler daha iyiye gidebilir.

"Bay Blair!" Katie ona doğru koşar. "Tırnaklarıma bakın!"

Mac kutuyu masanın üzerine koyar, çömelir, Katie'nin ellerini inceler ve takdirle başını salllar. "Vay canına. Bunu kendin mi yaptın? Çok güzel olmuş. Kar taneleri çok hoşuma gitti."

Katie gözlerini devirdi. "Hayır, tabii ki hayır." Saçlarını omzunun üzerinden attı. "Annemle manikürcüye gittik." Parmaklarını salladı, sonra masasına geri döndü.

Mac bana bakarken, gözlerinde kahkaha dans ederken, gülümsemeyi zorlukla bastırıyorum.

Fiona tezgâhın etrafından dolaşıp onun elini sıkar ve ikisi de kutunun içine bakar.

"Sipariş ettiğiniz her şey burada," diyor Mac. "Son faturayı da kutuya koydum. Memnun olmadığınız bir şey varsa, bana haber verin."

"Çok güzel görünüyor," diyor Fiona, büyük bir tabağı ambalajından çıkarırken. Diğer siparişlerle aynı şeftali ve altın renginde ve ona yaklaşırken göğsümün sıkışmasına engel olamıyorum. Fiona mırıldanıyor. "Kupalarımız hakkında çok fazla övgü aldık, Mac. Biraz kartvizit bırakmalısın, hatta birkaç tanesini burada sergilemelisin. Satışına yardımcı olmak isteriz."

Mac'in bakışları üzerimde, bal rengi gözleri açgözlülükle yüzümü tarıyor. "Kulağa hoş geliyor," diyor Fiona'ya bakmadan. Sonra başını sallayarak hızlıca veda ediyor ve kafeden çıkıyor.

Sanki maraton koşmuşum gibi hissediyorum.

Candice gözlerimi yakaladı ve kaşlarını kaldırdı. "Hâlâ kararından emin misin?"

Küçük süngerlerim yanımdaki masada oturduğu için belirsiz konuşuyor. Mac'i uzaklaştırıp kendime odaklanma kararımı kastediyor. Nefes verip başımı sallıyorum. "Evet," diyorum, "hala eminim."

Çocuklara veda etmek çok zor. Uçuş personeli onları karşılıyor ve "Refakatsiz Çocuk" yazan rozetler takıyor, sonra da onları kapıya doğru götürüyor. Göğsüm o kadar sıkışıyor ki acıyor ve tek düşünebildiğim, Mac'in yanımda olmasını, kollarını bana dolmasını, kulaklarıma fısıldayarak beni rahatlatmasını istiyorum.

Arabam bozulduktan sonra onun sesini duyduğumda hissettiğim şeyi hissetmek istiyorum. Güvende, emniyette ve her şeyin yoluna gireceğinden kesinlikle emin olmak istiyorum.

Ama bunu tek başıma yapmaya karar verdim ve buna güvenmek zorundayım.

Tatilleri çoğunlukla Candice'in evinde geçiriyorum. Çok yemek yapıyorum, daha da çok yiyorum ve ailemle hediye alışverişi yapıyorum. Toby ve Katie'yi, onlar dayanabildiği kadar video görüşmesi yapıyorum. Gülüyorum ve eğleniyorum, ama yine de çocuklarımı çok özlüyorum. Onlar olmadan aynı değil. En çok kime hediye aldığımı biliyor musun?

Bay Fuzzles. Göğsümdeki boşluğu oyuncaklar ve kedi nanesi ile dolduruyorum ve kedinin bile ona sevgi için rüşvet vermeye çalıştığını bildiğinden eminim.

Bir hafta sonra Toby ve Katie'nin dönüş zamanı geldiğinde, havaalanına onların varış saatinden çok önce varıyorum ve ikisi bana doğru yürürken, uzun zamandır ilk kez derin bir nefes alıyorum. İkisini de kucaklıyorum ve Toby yüzünü buruşturup çekilene kadar her yerlerini öpüyorum.

"İğrenç, anne, dur!"

Gülüyorum, sonra ikisini de elimden tutup çıkışa doğru götürüyorum. Aşağıya baktığımda, Katie'nin tırnaklarının boş olduğunu görüyorum.

Kaşlarımı çatıyorum. "Manikürüne ne oldu tatlım?"

Katie kızarır ve ayaklarına bakar. Elini elimden çeker ve yumruklarını sıkar. "Babam tırnaklarımı boyatmak için çok küçük olduğumu söyledi. Boyayı çıkardı."

Öfke içimde patladığında göğsümden bir sıcaklık dalgası geçer. Yüzümü kontrol altında tutmak için tüm irademi kullanmam gerekir. "Ne yaptı?"

Katie dudağını ısırır. "Önemli değil. Tırnaklarımın boyanmasını sevmiyordum bile." Bu apaçık bir yalan. Katie günlerce tırnaklarıyla övünmüştü. Bana bakar, kaşlarını kaldırır ve omuz silker. "Zaten bu sadece aptal kızların yaptığı bir şey."

Onu öldüreceğim. Kevin ölüm arzusuna sahip olmalı, çünkü gerçekten gidip o düşünceleri benim tatlı, zeki kızımın kafasına soktu. Hemen Seattle'a uçup onu boğazlayacağım. Burnumdan nefes alıp, ona kadar sayıyorum ve kargaşaya neden olan duygularımı kontrol altına almaya çalışıyorum. Görüşüm kırmızıya bürünüyor ve patlamak üzereymişim gibi hissediyorum.

Göğüs kafesimin derinliklerine gömülü son bir kanca kendini serbest bırakıyor. On beş yıldır ilk kez, her şeyi net bir şekilde görebiliyorum.

Kevin, mahkeme kararıyla belirlenen çocuklarla geçireceği sürenin bir dakikasını bile fazla geçiremeyecek. Bir daha asla evime adım atamayacak. Çocuklarımın kafasını saçmalıklarla doldurmayacak ve Katie'yi kesinlikle küçük düşürmeyecek. Bir gün erken gelip, kapıyı yüzüne kapatmamı izleyebilir. Futbol maçlarına gelebilir, kanayan burnumu silmeye çalışabilir, istediği kadar tatlı sözler söyleyebilir, ama bu hiçbir şeyi değiştirmeyecek.

Biz *bittik*. Sınırlarım taşta kazınacak. Ses tonum soğuk olacak. Bu andan itibaren, belirlediğim sınırı *asla* aşmasına izin vermeyeceğim. Çocuklarım benimle olduğu sürece, onları onun zehirli, sinsi, *saçma sapan* fikirlerinden koruyacağım.

Katie'nin istediği zaman ve istediği şekilde tırnaklarını boyamasını sağlayacağım.

Ama Katie'ye babasının pisliğin teki olduğunu söyleyecek kelimeleri bulamadan, Toby kız kardeşine kolunu doladı. "Oje sürmenin aptalca olduğunu düşünmüyorum," dedi.

Katie kardeşine kaşlarını çatarak bakar. "Öyle mi?"

Toby başını sallar. "Hayır. Ben de tırnaklarımı boyamak istiyorum. Bence bu havalı."

Katie kaşlarını çatıyor. "Ama sen erkeksin."

"Ne olmuş?" Toby, kız kardeşinin dudaklarında hafif bir gülümseme belirene kadar onun gözlerine bakar.

"Hangi rengi istersin?" diye sorar Katie küçük bir sesle.

"Hangi rengi almalıyım?" Toby ellerine bakar.

"Yakında Yeni Yıl olacak, o yüzden parlak bir şey olsun," der Katie başını sallayarak. Sonra bana bakar. "Eve gittiğimizde tırnaklarımızı boyayabilir miyiz?"

Gözlerim doldu. Başımı salladım. "Evet. Birlikte yaparız."

Katie elini tekrar elime koyar ve öfkem kaybolur. Toby, diğer tarafıma geçmek yerine, kız kardeşinin boş elini tutar. Onun başının üzerinden bakışlarımızı buluşturur ve hızla gözümde bir damla gözyaşı silerim. Toby bana küçük bir sırtış atar ve arabaya doğru yürürüz.

Bir saat sonra, hepimizin tırnakları parlak parlak oldu.

OTUZ YEDİ JEN

Yeni yılın ilk Pazartesi günü işe gittiğimde, ilk gördüğüm şey Fiona'nın yüzüydü. Four Cups'ın tezgahının arkasında duruyordu ve çok üzgün görünüyordu.

Elinde bir kağıt var.

Gözlerini kaldırıp benimkilere baktığında kaşları çatılır. "Ne?"

Kaşlarımı çatarım. "Ne oldu?"

Boğazını temizler ve tekrar kağıda bakar. "Fallon istifasını verdi. Son günü iki hafta sonra."

"Onun..." Durup kaşlarımı çatıyorum. Kalbim hızla atıyor. "Fallon istifa mı etti?"

Fiona uzun bir nefes aldı. "Yerine geçecek başka bir yetenekli şef bulunduğunu söyledi. Daha önce onunla çalışmış, şu anki işinden memnun olmayan genç bir adam. İhtiyacımız olursa, ona işin inceliklerini öğretmek için bir hafta daha kalabileceğini söyledi."

Yeni şef umurumda değil, ama bunu söylemiyorum. Mutfağa doğru bakarken boğazımın sıkıştığını hissediyorum. "Fallon işinden ayrıldı mı?" diye tekrar ediyorum.

"Oh, Jen, çok üzüldüm." Fiona gazeteyi bırakıp tezgahın etrafından dolaşır ve ben birkaç saniye onun kucaklamasına katlanıp sonra uzaklaşıyorum.

"İşe gitmeliyim," diyorum. "Amanda yakında gelecek. Bana kitabımın prova kopyasını gösterecek."

Fallon'a tüm emeklerimin meyvesini göstermek istiyordum. Onun görüşlerini almak istiyordum. Benim için mutlu olmasını istiyordum.

Ama mutfağa girip hazırlık masasında duran geniş sırtını gördüğümde, tek hissettiğim şey dehşet.

"İstifa mı ediyorsun?" diyorum, sesim garip bir şekilde çıkıyor.

Fallon, frenk soğanı doğradığı sırada durur ve bıçağını kesme tahtasına bırakır. Yavaşça döner, koyu renkli gözleri santim santim yükselerek benimkilere bakar. Yavaşça başını sallar. "Artık yoluma devam etmenin zamanı geldi."

"Ama..." diye sözümü kesiyorum. "Ama neden? Burayı sevdiğini sanıyordum."

"Seviyordum," diye cevaplar sessizce ve geçmiş zaman kullandığını kaçırmam. Uzun bir nefes alır. "Burada benim için bir şey yok, Jen. Durgunum. Hayatım bir bekleme döngüsünde ve devam etmem gerekiyor."

Göğsümde keskin, zonklayan bir acı hissediyorum.

Zihnimin derinliklerinde bir yerlerde, onun her zaman burada olacağını düşünüyordum. Onu uzaklaştırabileceğimi, ama yine de onu görebileceğimi düşünüyordum. Belki zamanla, kaldığımız yerden devam edebileceğimizi düşünüyordum.

Ne kadar da aptalım.

"Merhaba!" diye şarkı söyler gibi bir ses duyuldu. Amanda mutfağa girdi, elinde bir çanta sallıyordu. "Sana geç bir Noel hediyesi getirdim." Yüzümü görünce gülümsemesi kayboldu. "Ne oldu? Ne oldu?" Gözleri mutfağın diğer tarafına kaydı ve Fallon etrafta olduğunda her zaman yaptığı gibi yüzü yumuşadı. "Merhaba Fallon."

"Amanda." Başını sallar, sonra hazırlık işine geri döner.

Amanda yanıma yaklaşır ve çantaya uzanır. Çantadan, tuzlu karamelli brownilerimin mükemmel, güzel bir resminin yer aldığı muhteşem, parlak bir kitap çıkarır. Kitabın kapağında benim adım yazıyor. Jennifer Newbank.

"Mutlu görünmüyorsun."

Amanda'nın bana kaşlarını çatarak baktığını fark edince, dudaklarımı zorla gülümsemeye çalışıyorum. "Öyleyim," diye yalan söylüyorum. Kitabı tezgahın üzerine koyarken açıyorum ve parmaklarımla en iyi tariflerimin üzerinden geçiyorum, sonunda basılmışlar. "Bittiğine inanamıyorum."

Amanda elini koluma koydu ve başımı kaldırıp baktığımda yüzünde yumuşak, nazik bir gülümseme gördüm. "Çok çalıştın Jen. Bunu hak ettin. Bunalmış hissetmen normal."

Boğazım düğümlenerek başımı sallıyorum. "Evet. Bu gece kitaba bir göz atacağım ve değiştirilmesi gereken bir şey görürsem sana haber veririm."

"Bu kitap şimdiden çok konuşuluyor, Jen. Büyük bir başarı olacak." Ellerini açarak "Büyük" diyor.

Bu gerçekten yüzüme bir gülümseme konduruyor. Başımı sallıyorum, tüm kalbimi ve ruhumu koyduğum kitabı ellerimle okşuyorum ve yakında her şeyin değişeceği gerçeğini görmezden gelmeye çalışıyorum.

yakında her şeyin değişeceği gerçeğini görmezden gelmeye çalışıyorum.

Fallon diğer tarafımda belirir, kolunu benimkine değdirerek kitabı çevirip ön kapağına bakar. Parmakları adımın üzerinde kayar ve sonunda ona bakacak cesareti toplarım. Gözlerini okumak imkansızdır. Tedbirli.

"Tebrikler Jen," diyor o derin, gür sesiyle. "Senin adına sevindim."

Sadece başımı sallıyorum, içimden derin bir hüznün yükseliyor. O gidiyor. Yakında yok olacak. "Teşekkürler."

Aniden daha fazla dayanamıyorum. Yüksek sesle söylemeliyim. "Fallon istifa etti," diyorum Amanda'ya, başparmağımla onun göğsünü işaret ederek. Sonra ağzımı sıkıca kapatıp ona bakmak için dönüyorum.

"İstifa mı ettin?" diyor Amanda, sesi sessiz, bastırılmış. "Başka bir işin var mı?"

Fallon başımın üzerinden ona bakar ve ben sadece yok olmak isterim. Geniş avucunu çenesine götürür ve içini çeker. "Yapmam gereken işler var."

Amanda kaşlarını çatıyor. "Yapman gereken şeyler mi?"

Fallon bana bakar, sonra Amanda'ya bakar ve arka kapıyı işaret eder. "Seninle konuşabilir miyim?"

Birkaç uzun dakika boyunca ortadan kaybolurlar. Amanda önce geri gelir, yüzü gergindir. Yanımdaki tezgahdan çantasını alır ve bana kısa bir baş selamı verir. "Ne düşündüğünü bana söyle. Yarın görüşürüz."

"Her şey yolunda mı?"

Dudaklarını sıkıştırıp omuzlarını düşürdü. "Beş yıl önce Fallon'dan ayrıldım ve bunun doğru karar olduğunu düşündüm. Sonra buraya geldim ve bunun bir hata olduğunu hissettim. Onu özledim. Kim özlemez ki?" Nefesini verip arka kapıya baktı, sonra gözlerini tekrar bana çevirdi. "Geçmişe takılıp kalmak aptalcaydı. Aramızda hiçbir zaman yürümeyeceğini biliyorum. Çok farklıyız." Alnına elini vurur ve gözlerini sıkıca kapatır. "Sanırım sadece sevişmem lazım. Hem de çok."

Tamamen, tamamen hareketsiz duruyorum. Rahatsız mı, mutlu mu, yoksa üzgün mü olduğumu bilmiyorum.

Gözleri açılır ve bana bakar. "Her neyse, artık bitti. Gerçekten bitti." Mutluyum. Mutluyum. Bu beni kötü bir insan mı yapar? "Peki... ikinizin ilişkisi bittiğine ne hissediyorsun ne hissediyorsun?"

Amanda içini çekip bana zoraki bir gülümseme attı. "Yaşayacağım." Çantasını omzuna astı ve bana tuhaf bir şekilde baktı. "Fallon'un gitmesi hakkında ne hissediyorsun?"

"Korkunç," diye dürüstçe cevap veriyorum.

O burun kıvrır. "Seni seviyorum Jen. Kitap hakkındaki yorumların için seni sonra ararım." Sonra arkasını dönüp evin ön tarafına doğru yürür, her adımında topukları zeminde tıkırdar.

Bir esinti Fallon'un geri döndüğünü haber veriyor. Gözlerimiz bir an için buluşuyor ve ilk gözlerini kaçırın ben oluyorum.

OTUZ SEKİZ TRINA

"GİTMEYECEĞİM," diyorum Candice'e.

Elinde maskara fırçasıyla bana doğru döner. "Anlamadım?" Bir gözünü bitirmiş, fırçayı tüpüne geri sokar ve bana doğrultur. "Az önce ne dedin?"

Allık kutumu kapatıyorum. "Galeriye gitmeyeceğim. Neden gideyim ki? Kevin, bana ulaşmak için Heart's Cove'da eserlerini sergiliyor. Hayatıma geri dönmek için her yolu deniyor. Gitmezsem, bunu başaramaz. Kazanamaz." Kapıya bakarak, aşağı inip Allie'ye çocuklara bakmasına gerek olmadığını söylemek niyetindeyim.

"Hayır, gitmezsen kazanacak." Fiona, elinde saç maşası ile banyodan çıkar. "Gidersen, onun aptal resimlerine bakarsan ve onun yaptıklarının umurunda olmadığını gösterirsen, buranın *senin* kasaban olduğunu anlar. Uzak durursan, senin bölgeni istifla edebileceğini söylüyorsun demektir."

"Ayrıca Mac de bazı eserlerini sergiliyor." Simone yeni bir şişe şarapla içeri girer.

"Bunun konuyla ne ilgisi var anlamadım," diye cevap veriyorum.

Herkes gözlerini devirdi. Jen bile, o da bizim gibi şarap içmemişti çünkü şoförlük yapıyordu.

"Saçmalama," diyor Fiona, bardağını doldurması için uzatılarak.

"Çocuklar, Mac'e onunla bir şey istemediğimi söyledim bile. Beni özlediğini söyledi, ben de ilgilenmediğimi söyledim. Bitti. Yani, tamamen bitti."

"Ee?" Simone bana şimdiye kadar gördüğüm en küstahça kaş kaldırışını yaptı.

"Bu aptalca," diyorum, ama allık kutumu tekrar açıyorum. "Bu gece oraya gitmek kötü bir fikir."

"Bu gece oraya gitmek *harika* bir fikir," diyor Candice. "Muhteşem görüneceksin, Mac'in çömlleklerine hayran hayran bakarken Kevin'ın aptal, gösterişli resimlerini tamamen görmezden geleceksin ve sonra o pislige yüz vermeden oradan çıkıp gideceksin."

Kız kardeşimin böyle söylediğinde, kulağa oldukça iyi geldiğini itiraf etmeliyim. İşte böylece, bir saat sonra, daha önce boş olan bir dükkanın önünde buluyorum kendimi. Dükkan, tamamen beyaz duvarlı, aydınlık bir galeriye dönüştürülmüş. Jen'in arabasından inip dışarıda durduğumuzda, kapı birden açılıyor.

Annem dışarı çıkarken sendeledi. "İçerisi berbat. Hiç değmez." Arabayı işaret etti. "Gitmeliyiz."

Kaşlarımı çattım. "Ne?"

Candice, annemin şaşkın bakışlarına karşılık gözlerini kısıyor. "Neden bahsediyorsun anne?"

"Berbat bir sergi. Berbat sanat eserleri. Zaman kaybı." Beni döndürür ve arabaya doğru iter.

"Anne, dur." Onu iteklerim. "Ne oldu sana? Eğer korkunçsa, daha eğlenceli olmaz mı?"

"Hayır. Berbat. Zaman kaybı." Beni tekrar döndürür ve ben ondan kaçırım, ama kapıda Dorothy ve Margaret'i görürüm.

İkisi de başlarını sallıyor. "Bu bir fiyasko, bayanlar. Cedar Grove'a gidip bir şeyler içelim."

Kızlarla göz göze gelip ellerimi belime koyuyorum. "Burada ne oluyor?"

Annem ellerini ovuşturuyor. Tekrar edeyim: Annem, Lottie Viceroy, hayatında hiçbir şeyden emin olamayan kadın, *ellerini ovuşturuyor*. "Oraya girmemenin en iyisi olduğunu düşünüyorum, tatlım," diyor bana. "Orada... Kevin'ın eşyaları var. Kötü şeyler."

"Nasıl kötü?" diye soruyorum, midemde bir boşluk açılıyor.

"Sadece... *kötü*." Başını arabaya doğru çevirir. "Lütfen, tatlım?"

Anneme bakarım ve sonunda başımı sallarım. "Onun yapabileceği hiçbir şey o kadar kötü olamaz anne. Bu kızların beni bunun iyi bir fikir olduğuna ikna etmeleri için iki saatimi harcadım. Oraya gireceğim."

Dorothy nefesini çeker ve Margaret'e bakar, sonunda galeriye girmem için kenara çekilirler.

İlk gördüğüm şey Mac'in eseri. Üç vazo, diz boyu beyaz kaideler üzerinde sergileniyor ve her biri bir öncekinden daha muhteşem. Neredeyse benim boyum kadar büyükler, hepsi de kıvrımlı ve oluklu ağızlı. İlki, kırdığım vazoyu hatırlatıyor ama boyutu yaklaşık üç katı. Koyu mor ve lacivert renklerle boyanmış, üzerine yıldızlı bir gece gökyüzü sıçramış gibi. Yıldızlı sıçramalarda bir tür metalik sır var, bu da tüm vazo gerçek bir gece gökyüzü gibi parlıyor. Ortadaki vazo, yaz ortası gibi parlak sarı, turuncu ve canlı yeşil renklerde. İki büyük, zarif kıvrımlı kulpu var. Üçüncü vazo nefes kesici. Uzun ve ince, üst kısmı kıvrımlı, sırlı ve güneşin doğuşuna ya da belki de batışına benziyor.

Nefesim kesilir, dururum.

Onun bunu yapabileceğini hiç bilmiyordum. Four Cups için yaptığı parçalar bu üç vazoya kıyasla çok basit kalıyor. Onları tanımlamanın başka bir yolu yok, sadece saf, ruhu parçalayan bir güzellik - kendi güçlü elleriyle yapılmış.

"Vay canına," diyor Simone yanımda. "Biliyorum," diye fısıldıyorum.

"Ah, şu *kıç*," diye mırıldanır Candice diğer taraftan ve kaşlarımı çatarak onun bakışını takip ederek uzak duvara bakarım.

Ve midem bir anda boşalır.

Galerinin arka duvarında dört büyük tuval sergileniyor ve Kevin'ın eserini gördüğüm anda tanıyorum. Yağlı boya, canlı renkler ve hiperrealizm.

Beni resmetmişti.

İlk tuvalde, en sevdiğim pijamalarımı giymiş, yatakta yatarken resmedilmişim. İpek gibi, zeytin yeşili bir kaşkorse ve şort seti, vücuduma hoşuma giden bir şekilde yapışıyordu. Beni yan yatarken resmetmiş, tüm yumuşak kıvrımlarımla, kıyafetlerim kalçalarımın üzerine kadar çıkmış ve göğüslerim üstümden neredeyse dökülüyor. Bu... kaba. Meme uçlarım kumaşın içinden belirgin bir şekilde görünüyor, askılar omuzlarımdan düşmüş. Saçlarım yastığın üzerine dağınık bir hale şeklinde yayılmış. Kalbim çarparken, tuhaf ve korkunç bir şekilde ihlal edilmiş hissederek resme bakıyorum. O, benim onun yatağında uyurkenki savunmasız anımı yakaladı ve bunu tüm dünyaya sundu. Beni sergiledi.

İkinci tuvalde ben varım, arkamda kırmızı ve siyah çizgilerle ağlıyorum. Maskaram yüzümde akmış, kırmızı rujum bulaşmış. Berbat bir haldeyim.

Üçüncü resim, Katie'yi kucağımda tutarken Toby'nin elimi tutarak yanımda yürüdüğü, benim uzaklaştığım bir sahneyi tasvir ediyor. Yanımızda valizler var ve ben omzumun üzerinden, tuvalin içinden, öfkeli, zehirli bir kadının resmine bakıyorum.

Dördüncü tuval ise Kevin'ın kendi portresi, başını eline almış, yanaklarından gözyaşları akıyor, saçları dağınık. Acınası, üzücü ve sempatiye muhtaç.

Birlikte bir hikaye anlatıyorlar ve bu hikaye şöyle: O, uysal, sessiz, *uyurken* mükemmeldi, ta ki patlayıp çocuklarımı alıp beni yalnız bırakana kadar.

"Kendini tam anlamıyla kurban olarak resmetmiş," diyorum, şaşkın bir şekilde. Sesim kısık, uzak. Bir şekilde ayaklarım beni tuvallerin yakınına taşımış ve fiyat etiketlerini görünce gülüyorum. "Bunların her biri için iki bin beş yüz dolar istiyor." Yanımda duran, elini ağzına kapatan Candice'e dönüyorum.

Kız kardeşim dehşetle gözlerime bakıyor. O anda odanın sessizleştiğini fark ediyorum. Resimlere sırtımı dönüp odadaki herkesin bağlantıyı kurmasını izlerken, düzinelerce çift göz üzerimde.

Kalbim çarpıyor. Yere gömülmek istiyorum, çünkü bu hayatımın en utanç verici anı. Eski kocam, ödüllü, dahi sanatçı, gerçekliği hiçbir şekilde yansıtmayan bir hikaye çizmiş. Bana bakan insanlar ellerini kaldırarak fısıldaşıyorlar ve söylediklerini duyabiliyorum.

Bu o. Çocuklarını alıp onu terk eden kadın.

Çılgılık atmak istiyorum. Onun beni aldattığını gösteren resim nerede? Çocuklarımızı büyüttüğümü gösteren resim nerede? Ona hayatımın on üç yılını adadığımı gösteren resim nerede? Beni küçük düşürmek için yaptığı her alaycı yorumun resmi nerede?

Titriyorum. Ayakta zor duruyorum. Kız kardeşimin kolunu o kadar sıkı tutuyorum ki yüzünü buruşturuyor, ama bırakamam yoksa düşerim. Yapamıyorum... Yapamıyorum...

Ne oluyor lan?

Kevin, dudaklarında kendini beğenmiş bir gülümsemeye görüş alanıma giriyor. Kollarını açıyor. "Ne dersin Katrina? En iyi işlerimden biri, değil mi?"

"Hayır," diye cevaplıyorum.

Kevin gülüyor ve yanıma gelip resimlerine bakıyor. "Aslında geçen yılın özünü oldukça iyi yakaladığımı düşünüyorum."

"Beni resmetmeye hakkın yoktu," diye tıslarım.

"İlham en tuhaf anlarda gelir," diye cevaplar, gözleri yataktaki resmime dikilmiş.

Midemi bulandırıyor. Duş almam lazım. Cildimdeki bu iğrenç hissi gidermek için vücudumu iyice ovmam lazım.

Onu parçalamak istiyorum. Bir bıçak alıp, o tuvali şeritler halinde parçalayana kadar kesmek istiyorum. Onu hafızamdan, herkesin zihninden silmek istiyorum. Onu varoluştan *sonsuz* dek silmek istiyorum.

Siyahlar giymiş bir kadın bize doğru aceleyle geliyor. Kevin'a doğru eğiliyor, yüzü heyecandan gergin. "Bay Paulson, dört parçanın hepsi için bir teklif aldık."

Kevin'ın gözleri bana çevriliyor, bakışlarında zafer var. "Dördü de aynı alıcıya mı?"

Kusacağım.

"Tek bir şart var," diyor kadın sessizce. "Resimleri hemen teslim almayı istiyorlar."

Kevin kaşlarını çatarak galeri müdürüne bakar ve gözlerini benden ayırır. "Hemen mi? Yani bu geceyi geçtikten sonra sergilenmeyecekler mi?" Odaya bakınır. "Odada elli kişi bile yok ve hepsi buralı." Sesi yükselir. "Henüz kimse bunları görmedi! En azından önemli kimse görmedi."

Kadın avuçlarını açar. "Tabii ki seçim sizin, ama bu çok cömert bir teklif." Sesi alçalır. "Alıcı, hemen teslim almak için satın alma fiyatını iki katına çıkaracağını söyledi. Resimlerden oldukça etkilenmiş."

"İki katı..." Kevin bu kelimeyi boğazında düğümleir, sonra hemen kabul eder. "Evet, tabii ki. Elbette. Çok iyi bir zevki var." Gülümser, gözleri bana döner. "Alıcı bunlardan çok etkilendi, Trina, sanırım sana teşekkür etmeliyim."

Kadın kolunun altında tuttuğu siyah bir klasörden bir kağıt çıkarır ve Kevin birkaç hızlı kalem hareketiyle benim önümde anlaşılmayı yapar.

Yirmi bin dolar. Birisi, benim acımı çok sevdiği için bu dört tabloyu satın almak için yirmi bin dolar ödedi. Ne tür bir manyak böyle bir şey yapar ki...

Mac yan odadan çıkar ve galeri müdürüne başını sallar, sonra ilk tabloya doğru büyük adımlarla yürür — yatakta yatan benim resmim. Tabloyu duvardan koparır ve yüzüstü yere atar. Sert ahşap zemine yüksek bir sesle çarpar. Herkes irkilir.

Ahşap çerçeveye, kenarlarına zımbalanmış tuvale bakıyorum, sonra tekrar Mac'e.

O, ikinci tuvali çoktan eline almış ve ilk tuvalin üzerine atıyor. Tuvali gürültüyle yere düşüyor, sonra ilk tuvalin üzerinden kayarak eğik bir şekilde yere konuyor.

Kalabalık nefesini tutuyor. Başımı kaldırıp odanın diğer tarafında annemi görüyorum, iki elini ağzına götürmüştü.

Üçüncü tuval diğer ikisinin üzerine düşüyor ve ben sonunda sersemliğimden kurtuluyorum.

Mac'e ilk kez gerçekten *bakıyorum*. Siyah kot pantolon ve üzerine tam oturan beyaz tişört giymiş, deri ceketini fermuarı açık ve önü açık duruyor. Saçları dağınık, yüzü sakallı ve çenesi sıkı bir çizgi halinde.

Son tabloya, ağlayan Kevin'ın otoportresine uzanır, sonra durur. Kevin'ı görmezden gelerek bana döner. "Bence bu kalmalı. Sen ne dersin?"

"Ben..." Yutkunuyorum. "Mac, ne yapıyorsun... Ben... Ben... Ben..."

"Karar vermen için sana biraz zaman vereceğim." Yere atılmış resimlere doğru yürür ve onları kolunun altına alır. Resimler o kadar büyüktür ki, arka kapıya doğru taşırken yere sürtünürler.

Ona sessizce takip ediyorum, biri kapıyı açıp geçmesi için izin veriyor.

Arka sokakta büyük yeşil bir çöp konteyneri görünüyor. Mac üç tuvali konteynerin kenarına atıyor, ellerindeki hayali tozu silkeliyor, sonra bana dönüyor. "Dördüncü resim. Onu diğerlerinin yanına mı koymak istiyorsun

mi, yoksa herkesin eski sevgilinin gerçekte nasıl bir adam olduğunu doğru bir şekilde görmesini mi istiyorsun?"

Aman Tanrım.

Yutkunarak sesimi bulmaya çalışıyorum. "Yukarıda bırak," diyorum sonunda boğuk bir sesle.

Mac başını sallar, yüzü hâlâ somurtkan. Kararlı. Kot pantolonunun ön ve arka ceplerini, sonra ceketini okşar ve sonunda göğüs cebine uzanıp gümüş bir Zippo çakmak çıkarır. Çakmağı açar ve yakar. Hafif esintide titrer ve gözleri tekrar benimkilere döner. "Seçim senin, bebeğim. Bir şey söyle, o çöp parçaları alevlere teslim olsun."

"Çöp!" Kevin arkamda öfkeyle bağırıyor. "Bunu yapamazsınız. Onları mahvedemezsiniz. Onlar *benim* sanatım! *Katalogum* için bunları kaydetmeye ve fotoğraflamaya bile vaktim olmadı. Onları yakarsanız, sanki hiç var olmamışlar gibi olur. Onlar benim en iyi eserlerim!"

Galeri sahibi boğazını temizler. "Bay Paulson, belgeleri imzaladınız, bu da demek oluyor ki..."

"Bunu yapamaz!" Kevin kızgın bir şekilde dışarı çıkar ve çöp konteynerinin yanına koşar.

Mac'in gözleri hala üzerimde ve vücudumda güzel ve sıcak bir his yayılıyor. Fiona'nın düşününden sonra arabam bozulduğunda beni eve götürmek için geldiğinde hissettiğim duygu buydu. Havaalanında çocuklarıma veda etmek zorunda kaldığımda özlediğim şey buydu.

Benim tarafımda olan biri. Beni savunan biri.

Benim için savaşmaktan korkmayan biri.

Kendi başıma ayakta durabileceğimi biliyorum. Kimsenin yardımı olmadan bu dünyada yolumu bulabileceğimi biliyorum... ama bunu yapmak zorunda mıyım? Zayıf hissettiğimde bana güç verebilecek biri varken kendi yolumu kendim çizmek zorunda mıyım? Yalnız olmanın gücü vardır, ama biriyle birlikte olmak bunu bırakmam gerektiği anlamına gelmez. Kendimi terk etmeden bir ilişki içinde olabilirim.

Artık kendimi tanıyorum, muhtemelen hiç olmadığı kadar iyi. Ve Mac'in Kevin'a hiç benzemediğini biliyorum. Benim için on beş bin dolar değerinde sanat eserlerini yakmaya hazır. Benim için bu eserleri ortadan kaldırmaya hazır.

Gözlerim yaşlarla dolarken, Mac'e sulu bir gülümsemeyle başımı sallıyorum. "Yak onları."

Çakmağı fırlatıyor ve Kevin çığlık atıyor. "Hala zaman var, bunlar aleve dayanıklı! Hala kurtarabiliriz."

Ateş hışırdar ve yanık çöp kokusu sokağı doldurur.

Mac aramızdaki mesafeyi kapatır ve kolunu belime dolanır. Beni kendine doğru çeker, gözleri hiç benimkilerden ayrılmaz. Konuştuğunda sesi düşük bir hırıltı gibidir. "Sana aşığım, Trina. Katie benim sınıfımdan ayrılana kadar beklemek istiyorsan, beklerim, ama şunu bilmeni isterim ki, son zil çaldığı anda, doğruca sana geleceğim."

Gözyaşlarım artık serbestçe akıyor ve Kevin'ın acınası ağlamalarını bile zar zor duyuyorum. Tek gördüğüm Mac, yanan çöp konteynerinin ateş ışığının yüzünde titreyen yansıması, geniş omuzlarına gerilmiş yumuşak deri ceket, dağınık saçları ve bana mutlak gerçeği söylediğini anlatan yüzündeki ifade.

Beni bekleyecek. Beni seviyor. Bana aşık. "Beklemek istemiyorum," diyorum ona.

Sonra Mac Blair, usta çömlekçi ve motosiklet tutkunu, öğretmen, sevgili, koruyucu, hayatı buna bağılıymış gibi beni öper. Kendimi ona, onun içinde kaybederim ve sonunda kendimi bırakırım.

"*Sen*," diyor Kevin, bize yaklaşarak. "Sen futbol koçusun. Sen motosikletçisin. *Sen Katie'nin öğretmenisin*." Geri çekiliyor, bana bakıyor. "Seni lanet olası fahişe." Mac'e dönüyor. "Seni kovdururum. Şikayette bulunurum."

"Umurumda değil," diyor Mac, sonra kolunu omuzlarıma doluyor ve beni kendine çekiyor. "Şimdi izin verersen, kadınımın gitmemiz gereken bir yer var."

"*Hayır!*" Kevin yine çığlık atar. "Polisi arayacağım! Bu saldırıdır."

"Gidelim bebeğim," der Mac, dudakları kulağıma yakın, dudaklarım seğirir.

Galerinin arka kapısından dışarı çıkan kalabalığa baktığımda, yeni kız çetemi, annemi, otelden gelen bayanları bulmam sadece bir an sürer ve yüzümde bir gülümseme belirir.

Hepsi ellerini havaya kaldırıp sevinçle bağıyorlar, bu da Kevin'ın daha yüksek sesle ağlamasına neden oluyor.

Gülüyorum, kolumu Mac'in beline doluyorum ve onun beni sokağın aşağısına, caddeye kadar götürmesine izin veriyorum. Motosikleti kaldırımın kenarına park edilmiş ve ben kaşlarımı kaldırıyorum. "Kış için bunu kaldırdığını sanıyordum."

"Hava güzeldi ve bu gece motosiklete binmem gerekiyordu, özellikle de seni görebileceğimi bildiğim için. Kafamı boşaltmam gerektiğini düşünüyordum."

Gözlerimi ona çeviriyorum ve kendimi parmaklarımı yanağına dokunmak için uzanırken buluyorum. "Seni uzaklaştırdığım için özür dilerim."

Başını çevirip avucumu öper, sonra avucuma karşı konuşur. "Bunu yaptığına sevindim," der, ben avucumu çenesine sürerken bana dönerek. "Bu, seni ne kadar önemseydiğimi fark etmemi sağladı. Beni uzaklaştırmasaydın, muhtemelen aramızdakileri sabote eder ve bunun için kendimden nefret ederdim. Sanırım düşünmek için ayrı kalmaya ihtiyacım vardı."

Gözlerimi kırıştırarak gözyaşlarımı tutuyorum. "Ben de," diye fısıldıyorum.

Mac gülümser, sonra bisikletin sele çantasından yepyeni, robin yumurtası mavisi bir kask çıkarır.

Mutlu bir çığlık atarım. "Bu rengi çok seviyorum. Tam da bu renkte bir pantolonum var."

"Biliyorum," diyor Mac, bacağını koltuğun üzerine atıp kickstand'ı kaldırırken. "Okulun ilk gününde giymiştin."

Kalbim çarparken gözlerine bakıyorum. "O gün ne giydiğimi hatırlıyor musun?"

"Çok güzel görünüyordun. Seni kapımda gördüğüm anda, içten içe seni sevdiğimi anladım." Bunu sanki ikinci kez beni sevdiğini söylemek dünyayı sarsacak bir şey değilmiş gibi, gayet doğal bir şekilde söylüyor.

Sonra kaska bakıyorum. "Bunu satın alırken, geri döneceğime çok emin olmalısın."

Mac bana yarı gülümser, gözleri parıldar. "Bir erkek hayal kurabilir, değil mi?" Ellerimi belime koyduğumda, kask hala elimde, Mac başını sallar. "Kadın, kaskını tak, arkama geç ve kollarını belime dolan. Seni eve götürüyorum."

Dudaklarım titreyerek kaskımı takıp arkasına geçtim, kollarımı beline doladım ve beni eve götürmesine izin verdim.

EPILOG

TRINA

O AKŞAM, Mac ve ben kaybedilen zamanı telafi ediyoruz. Kapıdan girer girmez birbirimize çılgınca sarılırız. Oturma odasının zemininde sevişiriz. Sonra yatakta. Sonra duşta üçüncü kez.

Yarın her yerim ağrıyacak.

Mac'in göğsüne uzanmışken, aklım o muhteşem vazolara geri dönüyor. Mac'e ilham kaynağını sorduktan sonra, parmaklarıyla saçlarımı okşayarak mırıldanıyor. "Aslında, sadece gece gökyüzünü yapacaktım."

"Senin kırdığın gibi," diye araya girdim.

Mac kıkırdadı. "Senin kırdığın gibi." Nefes alırken parmakları saçlarımı okşamaya devam etti. "Ama seni evine bıraktığım akşam, çekiciye ihtiyacın olduğunda, birlikte geçirdiğimiz zamanları düşünmeye başladım. Dondurma yerken izlediğimiz gün batımını. Pencerelerden içeri süzülen gün ışığını, sen bilirsin."

"Birlikte olduğumuzda?"

"Evet." Sesindeki gülümsemeyi duyabiliyorum.

"Benden ilham aldın mı?" Soruyu kısık bir sesle soruyorum.

Mac kollarını bana daha sıkı sarıyor. Parmağını çenemin altına koyup başımı yukarı kaldırıyor, gözleri yumuşak. "Her lanet gün, Trina."

Bunu yapabileceğimi sanmıyordum, ama sonunda dördüncü raunda geçtik. Geceyi burada geçirmek istesem de, duştan çıkıp kendimi havluya sardığımda uzun bir nefes verdim. "Çocuklarımin yanına, eve gitmem gerek. Annem orada, ama uyandıklarında uyandıklarında yanlarında olmam gerekiyor."

Yatağın kenarında oturuyorum ve Mac yanıma oturuyor. Boynuma bir öpücük konduruyor. "Giyineyim, kamyonetle gidebiliriz."

Önümüzdeki altı ay boyunca işleri yavaştan almaya karar verdik. O hala Katie'nin öğretmeni ve biz hala ihtiyatlı davranmalıyız. Çocuklarımın benim biriyle çıkmamdan dolayı çıldırmayacağından emin olmalıyım ve en son istediğim şey, hayatlarına erkeklerin girip çıkması.

Ama evin önüne geldiğimizde Mac bana tatlı, uzun bir öpücük verdiğinde, kalbimde onun burada kalacağına emin oldum.

"Ayda bir hafta sonu kendimize ayıracağız," diyorum ona. "Bu yeterli mi?"

"Seninle geçireceğim her gece bile yetmez Trina, ama elimden geleni yapacağım."

Kalbim patlamak üzere olduğu için elimi göğsüme koydum. Sonra biraz daha öpüştük, ta ki kendimi koparıp kendi evime gizlice girene kadar, yüzümde kocaman bir gülümsemeyle.

KEVIN, aslında okula şikayette bulunur, ama Mac ve benim çıkmamıza engel olan bir kural olmadığı ve yıl sonuna kadar ilişkimizi gizli tutmaya karar verdiğimiz için, yapılabilecek bir şey yoktur. İçimden bir his, iş o noktaya gelirse, Mac benden ayrılmaktansa işi bırakacağını söylüyor ve bu gerçekten harika bir duygu.

İşini kaybetmesini istediğimden değil, ama beni her şeyin önüne koyacağını bilmek beni mutlu ediyor. İlişkimizi her şeyden daha çok değer verecek.

Böylece, birkaç ay boyunca birlikte vakit geçirmek için çaba sarf ettik, Kevin çocukları aldığı anda hafta sonlarını yalnız geçirdik ve gerektiğinde birbirimizden uzak durmaya çalıştık. Zordu, ama aynı zamanda biraz skandal ve heyecan vericiydi.

İşime odaklanıyorum ve birkaç ay geçtikten sonra oldukça istikrarlı bir gelir elde ediyorum. Çok fazla değil, ama geçinmek için yeterli. İşlerim büyüyor ve ben de tüm kalbimi bu işe veriyorum. Kendi patronum olmayı seviyorum. Diğer kadınların kendilerini daha iyi hissetmelerine yardımcı olmayı seviyorum. Ve en çok da bunu başardığımı seviyorum.

Ocak ayından Haziran ayına kadar, patlayacakmışım gibi hissediyorum ama bu zaman hoşuma gidiyor ve çocuklarla Mac ve benim hakkımda konuşmamı sağlıyor. Bu, onların benim flört etmemi sorun etmediklerinden emin olmam için bana zaman veriyor

uyum sağladıklarından ve Mac eve gelmeye başladığında çıldırmayacaklarından emin olmak için zaman tanıyor.

Okulun son günü, Toby ve Katie eve hayat dolu, bir yılı daha bitirdikleri için mutlu bir şekilde geliyorlar ve ben onlara bir arkadaşımın akşam yemeğine gelmesinin sorun olup olmayacağını soruyorum.

Katie, Bay Fuzzles'ı selamlarken biz oturma odasındayız. Toby kanepeye uzanır ve kaşlarını çatar. "Ne tür bir arkadaş?"

Derin bir nefes alıyorum. "Özel bir arkadaş."

"Erkek arkadaşın mı?" diye sorar Katie, gözleri fal taşı gibi açılmış. Bay Fuzzles kucağına atlar ve onun üzerinde bir top gibi kıvrılır.

Kalbim çarpıyor. Bu konuşmaya hazırlanmak için aylarca uğraştım, ama yine de çok zor geliyor. Kızıma başımı sallıyorum. "Evet. Erkek arkadaşım."

Kız kardeşimle göz göze geliyor, sonra bana bakıyor. "Adı ne?"

"Şey, sorun da bu." Dudaklarımı ısırıp biraz garip bir kahkaha attım. "Bay Blair. Mac."

Katie'nin kaşları birbirine yaklaşır, burnundaki kırıksıklık belirginleşir. "Erkek arkadaşın benim öğretmenim mi?" Kardeşine bakar, sonra kahkahayı patlatır. Bay Fuzzles'ı alır ve kedinin yüzü onun yüzüyle aynı hizaya gelene kadar kaldırır. "Duydun mu kedici? Annem ve Bay Blair çıkıyorlar."

Bay Fuzzles kuyruğunu salladı ve Katie bana baktı. "O sorun olmadığını söylüyor."

Toby burun kıvırdı ve gözlerini devirdi.

Onun yanına oturuyorum. "Eğer onun akşam yemeğine gelmesini istemiyorsan, sorun değil tatlım. Gelmesine gerek yok." Bu sözleri söylemek zor, çünkü tek istediğim çocuklarımın Mac ile vakit geçirmesi. Bunca aydan sonra, onun hayatımın bir parçası olmasını istiyorum — her şeyin bir parçası. Sadece hafta sonları ya da annem çocuklara baktığı birkaç saat değil. Onun burada hoş karşılanmasını ve umarım sonunda burada kalmasını istiyorum.

Toby kendini kaldırıp bana küçük bir gülümseme attı. "Sorun değil anne. Sadece onu öpmek ya da onun gibi iğrenç şeyler yapma."

Biraz güldüm. "Denemeye çalışırım."

"Bay Blair'i seviyorum. Gelmesine sevindim," diyor Katie, kediye yere indirip ayağa kalkarken. Bana bakıyor. "Acıktım."

Kalbim sevinçle dolup taşarken ayağa kalktım. "O zaman sana bir şeyler yiyelim."

Birkaç saat sonra, annemi akşamını kız arkadaşlarıyla geçirmeye ikna ettikten sonra, kapı zili çalar. Toby düğmeli bir gömlek giymiş ve saçını taramıştır. Katie bir elbise giymiştir. İkisine de bunu yapmaları istenmemiştir ve onları koridorda kapıya doğru bakarken görmek dudaklarımı gülümsemeye zorlar.

Kapıyı açtığımda, kapının önünde kot pantolon, motosiklet botları ve deri giysiler giymiş Mac'i gördüm ve içim yumuşadı.

"Selam," dedi, gözlerinde bir soru işareti vardı.

"Merhaba," diye cevap veriyorum, sonra kapıyı daha fazla açarak içeri girmesi için yer açıyorum. "Gir."

Omuzları düşer ve dudaklarında bir gülümseme belirir. "Çocuklar gelmeme izin verdiler mi?"

"Merhaba Bay Blair!" Katie koridorun sonunda bağırır. Köşeyi dönerek koşar gelir. "Annem ve ben az önce sizin için kurabiye yaptık. Fırında pişiyorlar."

"Bu senin motosikletin mi?" Toby gözlerini kocaman açarak sorar.

"Binmeme izin var mı?" "Kesinlikle hayır," diye cevaplarım, Mac ise "Tabii,

Bacakların ayak dayama yerine ulaşıyorsa."

Ona sert bir bakış attım ve Mac güldü. Toby'ye baktı. "Annenin evet demesi için biraz uğraşmamız gerekebilir."

"'yi ikna etmek, ha," derim ve kapıyı onun arkasından kapatırım.

Aniden bu akşam yemeği o kadar da iyi bir fikir gibi gelmemeye başladı.

Mac motosiklet botlarını çıkarırken sırtıyor ve onları diğer ayakkabılarımızın yanında görünce kalbim sıkışıyor. Onların oraya ait olduklarını anlıyorum. Tıpkı onun buraya ait olduğu gibi. Bana, bize ait olduğu gibi.

"Fikrini değiştirmek için birkaç yol düşünebiliyorum," diyor Mac, kolunu omzuma atıp beni kendine çekerek. "Dorothy ve Margaret benimle binmek için yeterince güvendeyse, on yaşındaki bir çocuk için de yeterince güvende demektir."

"Bu mantığı pek anlayamadım," diye mırıldanıyorum, ama dudaklarım beni ele veriyor.

Toby bunu fark eder ve gözleri parlar. Mac'e bakar. "İşe yarıyor."

Mac sadece sırtıyor, ben de gözlerimi deviriyorum. Ama gerçek ne?

Evet, işe yarıyor. Ve akşam yemeği için masaya oturduğumuzda, çocuklarımın Mac ile rahatça sohbet ettiğini gördüğümde, bunun sonsuza kadar böyle kalması için her şeyi yapacağımı biliyorum.

Birlikte. Mutlu. Bir aile olarak.

JEN

BU KÖTÜ BİR FİKİRDİ.

Dairemin kapısını kilitleyip içimden bir iç çekiyorum. Bunu yapmamalıyım.

Bir spor çantasını arabamın arkasına atıp, arka kapıya yaslanarak masmavi gökyüzüne bakıyorum. Birkaç dakika sonra, şehrin diğer ucuna, televizyonda yayınlanan en popüler yeni pasta yarışmasının setine doğru yola çıkacağım. Amanda'nın ısrarla ihtiyacım olduğunu söylediği yüz bin dolarlık ödül, ücretsiz reklam ve daha büyük bir "profil" kazanma şansı için diğer beş takımla yarışacağım.

Hala beni bu programa katılmaya nasıl ikna ettiğini bilmiyorum. Genç bir pasta şefi çırağının benim partnerim olacağını söyledi ve tanıtım, sosyal medya ve kitap satışları hakkında oldukça mantıklı argümanlar sundu. Kazanırsam kendi pastanemi açmak için 100 bin dolar alacağımı da unutmamak lazım.

Ama bu çılgın şeye gerçekten kaydolmak mı? Fallon'un ayrılmasını suçluyorum. Sarsılmıştım, şok olmuştum ve kendimi vazgeçirmeden önce televizyon programı için başvuru formunun "gönder" düğmesine basmıştım. Sonra Fallon'u her gün özlerken, yarışmaya katılma kararımdan dolayı altı ay boyunca acı çektim.

Four Cups'ın mutfağında bir boşluk bıraktı ve onu uzaklaştırmak benim hatamdı.

Yol kısa olduğu için, şehir içinden uzun yolu kullanarak geciktiriyorum. Cove Boulevard'a döndüğümde, Four Cups Café'nin önünde park etmiş tanıdık bir Jeep'i görünce kaşlarımı çatıyorum.

Fallon'ın arabasına çok benziyor. Onunki gibi siyah ve ön tamponunda hiç tamir ettirmediği bir çukur var. Keşke plakasını hatırlasaydım da kontrol edebilseydim.

Geri mi döndü? Altı ay boyunca haber alınamadıktan sonra, şu anda Four Cups'ta mı?

Kaşlarımı çatarak, kafe pencerelerine bakarak yavaşlıyorum, altı ay önce ayrılan adamın tanıdık iri cüssesini görmeye çalışıyorum. Sonra kimseyi görmeyince başımı sallayıp yüzümü öne çeviriyorum.

Etrafta binlerce Jeep var. Birçok insanın tamponunda ezik var.

Fallon gitti ve bir daha geriye bakmadı. Hayatında daha büyük ve daha iyi şeyler yapması gerektiğini söyledi, onu suçlayabilir miyim ki? Ben de burada aynı şeyi yapıyorum.

Arka aynaya bakıp o cipi tekrar gözden geçiriyorum. Yemin edebilirim ki...

Sıra bana geldi, ben de girdim ve siyah Jeep gözden kayboldu. O değil. Fallon gitti. Bana geri dönmeyeceğini söyledi. Yüzünde acı çekmiş, hüznünlü bir ifade vardı ve "Burada benim için geriye hiçbir şey kalmadı" dedi.

Buna ben de dahilim.

Onu burada tutacak kadar yeterli değildim. O da kitabı riske atacak kadar yeterli değildi.

Adil olan bu.

Bir yıl önce bir kez öpüştük. Neden bu kadar önemsiyorum ki?

Fallon gitti ve ben daha önce hiç tanışmadığım bir rakiple televizyona çıkmak üzereyim.

Tam bir felaket olacak.

HEART'S COVE'A HIZLI TEMPOYLA İLERLEYEN **BİR** PİŞİRME YARIŞMASI GELİYOR VE JEN'İN BİR ORTAĞA İHTİYACI VAR. ESKİ

FALLON İLK TERCİHİ DEĞİL... AMA ELİNDEKİ TEK SEÇENEK O.

BESİNCİ KİTABI OKUYUN: **DIRTY LITTLE MIDLIFE DEBACLE!**

([HTTPS://GENI.US/DLMDEBACLE](https://geni.us/DLMDEBACLE))

MAC VE TRINA'NIN ROUTE 66 ÜZERİNE İLK BİRLİKTE YAPIYORLARSAYI TATİLİ HAKKINDA OKUYUN!
ÖZEL BONUS BÖLÜMÜ ALMAK İÇİN BÜLTENİME KAYDOLUN:

BANA İZİN VER

([HTTP://WWW.LILIANMONROE.COM/SUBSCRIBE](http://www.lilianmonroe.com/subscribe))

YAZAR HAKKINDA

Lilian Monroe, bayılttıran kahramanları ve onları dize getiren kadınları yazmayı çok seviyor. İnsanları güldürmeyi seviyor ve kendi mizah anlayışını paylaşan insanlar bulduğu için sonsuza kadar minnettar.

Yazmadığı zamanlarda kitap okur (veya tekrar okur), yürüyüş yapar, ağırlık kaldırır veya çok sınırlı bir başarıyla gitar çalmaya çalışır.

Kanada'da büyüdü, ancak şu anda İrlandalı eşiyle Avustralya'da yaşıyor. Eşi sık sık kitaplarının kapak modeli olmak istediğini söylüyor, ancak Lilian bunun şaka olup olmadığından emin değil.

LILIAN MONROE'NİN DİĞER ESERLERİ

Tüm kitaplar için şu
adresi ziyaret edin:

www.lilianmonroe.com

[Wedpocalypse Conquest'in Dört Damat Yüzüğü](#)

[Savaş](#)

[Arzusu](#)

[Felaket](#)

[Manhattan Milyarderleri](#)

[Büyük Patron Hatası](#)

[Büyük Patron Sorunu](#)

[Büyük Patron Sorunu](#)

[Büyük Patron Sürprizi](#)

[Yasaklı Patron](#)

[Hayatın İlerleyen](#)

[Dönemlerinde Romantizm](#)

[Pis Küçük Orta Yaş](#)

[Kaçamağı Pis Küçük Orta](#)

[Yaş Krizi Pis Küçük Orta](#)

[Yaş Karmaşası](#)

[Kirli Küçük Orta Yaş Hatası](#)

[Kirli Küçük Orta Yaş Felaketi](#)

[Kirli Küçük Orta Yaş Yıkımı](#)

[Kirli Küçük Orta Yaş Sırrı](#)

[Kirli Küçük Orta Yaş İkilemi](#)

[Kirli Küçük Orta Yaş](#)

[Draması](#)

[Kirli Küçük Orta Yaş \(sahte\)](#)

[Randevu Kardeşin En İyi Arkadaşı](#)

[Romantizm](#)

Seni İstememelisin

Seni Sahip

Olamazsın Sana

İhtiyacım Yok Seni

Özlemeyeceğim

Koruyucu Romantizm

Onun Yemini

Yemini Sözü

Düşmanlardan Aşıklara/İs Yeri Romantizmi İlk

Görüşte Nefret

İlk Görüşte Nefret

İlk Görüşte Aşağılama

Gizli Bebek/Kazara Hamilelik Romantizmi CEO Tarafından

Hamile Bırakılmak

Bekar Baba Tarafından Hamile Bırakılmak

Yine Hamile Kaldım!

Milyarderin Oğlu Tarafından Hamile Bırakılmak

Noel'de Senin Kötü

Prens Kalpsiz Prens

Zalim Prens

Kırık Prens

Kötü Prens

Yanlış Prens

Yalnız Prens

Buz Kraliçesi

Haydut Prens

Sahte Nişan Romantizmi

Doğru Adamla Nişanlandım

Yanlış Adamla Nişanlandım

Mükemmel Adamla

Nişanlandım

Dağ Adamı Romantizmi

Bana Yalan Söyle

Bana Yemin Et

Bana Koş

Doktorun

Emirleri Doktor O

Doktor D Doktor

L

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

